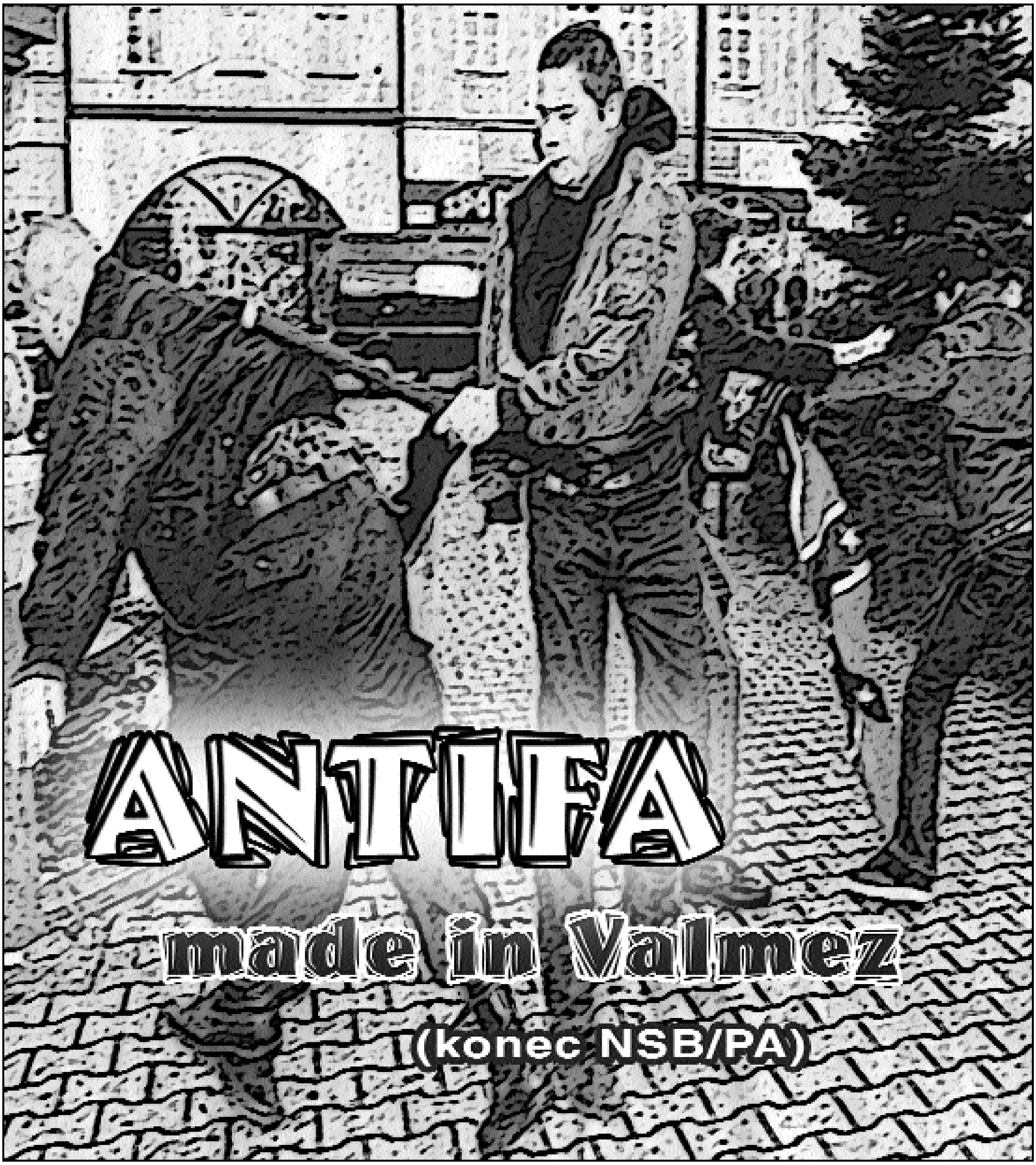
číslo 5

AKCE!

Časopis Antifašistické akce ★ květen 2002 ★ cena - 20 Kč

v tomto čísle najdete

úvodní slovo

★ VÍTÁME VÁS V NOVÉ AKCI S POŘADOVÝM ČÍSLEM 5 ★

Znovu tedy nové, co se grafického zpracování týká, a samozřejmě úplně "čerstvé", co do stránky obsahové. Doufáme, že grafická podoba se již definitivně ustálí, a že další čísla budou vycházet ve stejné a neměnné podobě jako toto, maximálně s "kosmetickými" úpravami.

Omlouváme se za zpoždění, se kterým toto číslo vychází. Bylo způsobeno částečně i technickými problémy při zpracovávání na počítači.

Tento výtisk Vás stál nezvyklých 20 Kč. Ale nebojte se nejedná se o změnu ceny Akce - za tu příští zaplatíte znovu jenom 10 Kč. Teď to bylo za "dvacku" proto, že toto číslo je velmi obsáhlé - vždyť má 40 stran. Tudíž jste si nepořídili jednu Akci, ale vlastně takové dvojčíslo, a my tím nahrazujeme tu Akci, která měla vyjít, ale nevyšla, před zhruba čtvrt rokem. A pevně věříme, že další číslo vyjde za toho dalšího zhruba čtvrt roku, a že náš časopis se stane nejen teoretickým, ale i praktickým čtvrtletníkem!

Děkujeme za zakoupení a přejeme příjemné počtení. ●

Redakce

ANTIFAŠISTICKÁ AKCE BRNO

Rok 2001 byl pro nás v Brně rokem v mnohém zlomovým. Snažili jsme se nasbírat více militantních zkušeností a současně s tím jsme také začali poznávat, jak je mladá brněnská scéna skrz na skrz prohnilá a apatická.

Zorganizovali jsme *„Hip-Hop proti fašismu"*, který jsme nakonec museli nemalou částkou doplácet my sami. Tím nechci říct, že bychom z této akce měli špatný pocit. To vůbec ne. Po organizační stránce jsme ho myslím (za podpory soudruhů z Prahy) zvládli dobře. Ohlas byl vesměs pozitivní, ale důvod naší nespokojenosti je někde jinde. Především nás mrzí, že většina lidí nebyla ochotna zaplatit celý vstup, což nebylo zapříčiněno jejich špatnou finanční situací, ale spíše nepochopením, že antifašistické hnutí spolyká nejen spoustu času, ale i financí, z nichž většina zatím pochází z našich vlastních kapes. Naše hlavní snahy a aktivity se však nyní soustřeďují především na potlačení neonacismu v ulicích, protože v poslední době jsme zaznamenali obrovský nárůst fašistických útoků, které již pocítila většina mladých lidí v Brně, bez ohledu na to, jestli jsou nebo nejsou antifašisté.

Nejvíce útoků je nyní vedeno ze strany brněnských hooligans, kteří jsou vesměs fašisticky smýšlející, ale politická organizovanost je zatím nijak zvlášť nezajímá. Další skupina, která je zde nějakým způsobem aktivní, je HNS - Hnutí národního sjednocení (spíše starší jedinci, kteří už nemají téměř nic společného se skinheads) a Vlastenecká fronta.

Situace v našem městě není nijak uspokojivá a jistě na tom neseme vinu i my sami. Do nového roku jsme si dali velkolepá předsevzetí a již začátkem ledna to stačili někteří náckové pocítit. Hodláme být v tomto roce více vidět, jak v ulicích, tak i na kulturním poli. ●

S revolučními pozdravy pro všechny naše soudruhy, AFA Brno.

casopis.akce@ziplip.com

Toto je nová e-mailová adresa určená pro vaše reakce nebo připomínky týkající se grafické a obsahové stránky časopisu Akce. Na tuto adresu nám prosím zasílejte své příspěvky do nového čísla.

Napište článek (v nějakém textovém editoru - nejlépe **Wordu**), sežeňte si k němu obrazový materiál (nejlépe ve formátu **EPS**, **TIF** nebo **JPG** s dostatečným rozlišením - ideální pro Akci je **300 dpi** ve stupních šedi) a vše nám pošlete na výše zveřejněnou adresu.

Váš článek projde korekturou (jak po gramatické, tak po stylistické stránce), ale pokud si budete chtít svůj text po korektuře ještě znovu přečíst, informujte nás a my vám včas zašleme váš příspěvek zpět ke schválení. Až teprve po této (možná trošičku složité, ale nezbytné) proceduře, bude váš příspěvek zařazen do obsahu časopisu.

Přesto vás ale všechny prosíme - čtěte si pečlivě po sobě své příspěvky a nechávejte text (v textovém editoru Word) „projet" pravopisem a odhalené chyby po sobě opravte!!! Ulehčíte nám tím spoustu práce.

A také se pokud možno pod své články podepisujte - třeba nějakou zkratkou či pseudonymem. Nebo uvádějte zdroje odkud jste článek získali.

Redkce časopisu si též přisuzuje právo provádět výběr článků. Příspěvky nebo reakce nám můžete psát všichni, v časopise se budeme snažit otisknout vše. Je ale možné, že se z rozsahových (tudíž i finančních) důvodů nedostane na všechny. V tom případě s vámi zkonzultujeme další postup - váš článek třeba přesuneme do dalšího čísla, pokud by neztratil na aktuálnosti. Zřejmě ne moc pravděpodobným důvodem neotištění článku, by mohla být jeho obsahově-ideologická nepřípustnost. Jsme proanarchistická skupina a tudíž v našem časopise nebudeme otiskovat příspěvky oslavující například nacismus, bolševismus nebo kapitalismus! To by bylo možné pouze s doprovodným komentářem.

Předem vám děkujeme za vaše příspěvky a pište!!! ●

Redakce

NEONACISTICKÉ FIASKO VE VALMEZU

Skupina osmi neonacistů hlásících se k seskupení Pravá alternativa, kteří 24. února 2002 ve Valašském Meziříčí protestovali proti šíření levicových myšlenek, přistěhovalectví a drogám, zastavila přesila antifašistů. Na valašskomeziříčském náměstí jich na průvod náčků čekalo přes padesát.

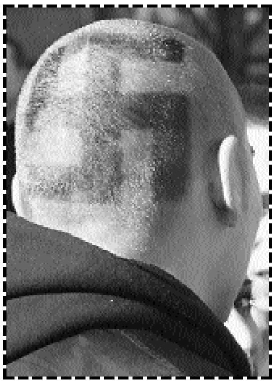
Ještě než přišli na náměstí, narušil jejich pochod drobný incident, kdy se mladík na kole pokusil najet do státní vlajky, kterou pravicoví radikálové nesli v čele svého průvodu. O poznání lépe vypadala situace přímo na náměstí, kde na ubohý hlouček Pravé alternativy čekalo již několik desítek antifašistů. Tato přesila zaútočila na pravicové radikály pěstmi, ale policisté obě skupiny bleskurychle oddělili.

ANTIFAŠISTICKÝ ODPOR

Jeden z antifašistů na náměstí uvedl, že on a jeho kolegové nemohou být nečinní k rozrůstajícímu se fašismu. **„Nikdo vás tu nechce, fašismus je utopie,"** ozývalo se z davu, který dokonce překřičel mluvčího Pravé alternativy, který se pokoušel vysvětlit s megafonem v ruce smysl oné akce. Lidé ho upozorňovali, že malá účast jejich příznivců jen potvrzuje, že mezi občany nemají žádnou podporu. **„Nelíbí se mi lidé, kteří takové pravicové strany zakládají. Jsou to všechno fašisti a nacističtí skinhedi. Vadí nám, že k tomu lákají mladé lidi,"** uvedl jeden z antifašistů. Tvrdil, že soustředění antifašistů nikdo neorganizoval a že se sešli spontánně jen na základě informace o mítinku Pravé alternativy.

CO NA TO PRAVÁ ALTERNATIVA (PA)?

„Chtěli jsme se představit jako politická strana a oznámit své programové cíle. Rušíme však akci z důvodu neustálého napadání antifašity. Nevěříme tomu, že je policie schopná situaci zvládnout," prohlásil na náměstí po chvíli chaosu Skýpala. Pravá alternativa vznikla loni v prosinci z Národně sociálního bloku, který sjednotil česká krajně pravicová seskupení. Podle předsedy Jana Kopala se strana chystá i do voleb.

CO TO ZNAMENÁ?

Toto je cesta, která vezme fašistům vítr z plachet. Společný odpor je způsob jak jim dát najevo, že se bez nich lidé obejdou. Jejich lžím a paranoidním názorům musíme čelit v samém počátku všude tam, kde se objeví. PA bude před volbami pořádat několik shromáždění - buďme připraveni! Žádný prostor pro fašisty v našich městech. Nedovolte žádná shromáždění pohrobků Hitlera. ●

Petr Valžik

BUĎ ZLÝ NA NACISTY A EVROPSKOU UNII

9. ledna se v médiích objevila zpráva o kampani nadace Člověk v tísni při České televizi **„Be kind to your local nazi"**. Agentury uváděly, že tato kampaň **„buďhodnýnasvéhonácka"** byla velmi úspěšná a celospolečensky posílila protirasistické postoje a dokonce pobouřila i samotné neonacisty. Komu se však rozhodně líbila, byla vláda, která na tuto kampaň přidala 1,2 milionu korun, protože ji považuje za vhodnou a účinnou.

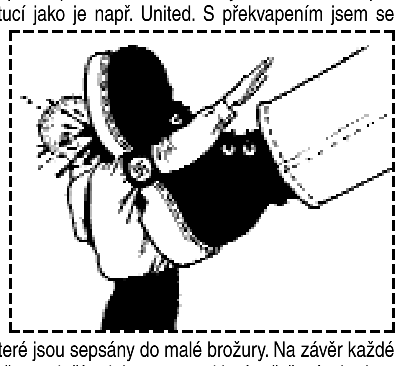
Na celou kampaň dostala nadace dalších 3,2 miliony korun od EU v rámci celoevropské kampaně. S takovými částkami je tedy snadné rozjet účinnou propagační akci, navíc s přispěním politiků.

Osobně bych si především dovolil zapochybovat o účinnosti celé kampaně, která podle organizátorů postihla většinu populace u nás. Poté, co neonacisté v naší republice zavraždili skoro tři desítky nevinných obětí, přijít s tím, že *„máme být hodní na našeho místního nacistu"* a podle pana Patočky, patrona kampaně, *„mu pomohli najít nějakého jiného koníčka"* není jen naivní a neslušné, je to doslova výsměch jak současným obětem tak milionům obětí z koncentračních táborů a běsnění druhé světové války jako takové. To, že se EU rozhodla pro takto zvolenou kampaň, je výsměch. Za prvé, zmenšovat problém militantního rasismu a neonacismu jeho zesměšněním, za druhé odvést pozornost zejména mládeže od radikálního antifašismu a přivést je k lhostejnosti a za třetí ukázat se jako bojovník proti těmto tendencím a hnutím a jako ochránce lidských práv a *„demokracie"*, kterým samozřejmě není. Je proto samozřejmé, že naše vláda tuto iniciativu uvítala. Propaganda, kterou líbivou formou předvede vládu a EU, nakonec ale odradí antirasisty a mládež od radikalismu. Obecný dojem je, že ti neonacisté jsou vlastně pro smích, tak je nechme být. Kampaň neukázala ultrapravičáky jako zločince a vrahy, ale jako lidi jako jsme my, kteří akorát potřebují pomoc. Přesně takový antirasismus ve stylu *„zapomeňme na ně - pomozme jim"* tato kampaň šířila. Přijde vám to směšné? Mně ne! Proč? V celé kampani je vidět jasný záměr EU a vládnoucích elit, které v praxi provádějí naprostý opak toho, co propagují. Jde jim hlavně o získání kontroly nad vším a zachování si masky přátelství. K tomu jim slouží i mnoho přidružených organizací a institucí. Za příklad postačí organizace United se sídlem v Holandsku. Tato organizace spojuje přes 500 skupin a organizací, které po celém světě bojují proti rasismu, fašismu, xenofobii atd… V čem je problém? Že vedle radikálních antifašistických skupin sdružuje i státní instituce a organizace zřizované EU. Samotní United jsou financováni EU, tou samou EU, která zavádí protiuprchlické zákony a šíří protipřistěhovaleckou politiku. Tou unií, která buduje široce zakotvený policejní eurostát a zavádí zákony omezující svobodu shromažďování a slova. Neškodí i připomenout, že ještě donedávna předsedali EU v Belgii bývalí nacisté (viz minulé číslo Akce) a v současnosti jsou součástí EU státy jako Rakousko a Itálie, kde ve vládě zasedají krajně pravicové strany. Za připomenutí stojí i projev italského premiéra Berlusconiho na zasedání G8 v Janově, kde obsáhle mluvil o nebezpečí *„rudých"* v Evropě, integraci Evropy a národních zájmech jeho země.

Skuteční antifašisté si musí jasně uvědomovat, co to fašismus vlastně je. Není to skupina rasistů v leteckých bundách ostříhaných nakrátko, která v ulicích napadá cizince. Je to totalitní policejní stát a maximálně kontrolovaná společnost, kterou praktikuje vláda směrem ke svému lidu a ve prospěch svých zájmů. Přesně tuto politiku provádí EU a naši vládnoucí šašci v čele s mladistvým Grossem jim v tom zdatně sekundují.

Je moc hezké, že vláda na tuto trapnou kampaň přidala 1,2 miliony korun, nesmíme však zapomenout, že zároveň chystá drastická omezení svobody shromažďování, výrazně posiluje represivní složky, chystá se zavést vízovou povinnost pro východní země a kriminalizuje antifašistické hnutí. Speciálně pro *„extremisty"* chystá vláda zákaz zahalování obličejů na veřejných akcích, snadnější odposlechy telefonních hovorů a nasazení agentů - provokatérů.

Je velmi nebezpečné pro radikální antifašisty nechat se zmanipulovat takovou institucí jako je např. United. S překvapením jsem se v materiálech této organizace dočetl o antifašistickém kongresu v Rusku, kde byly zastoupeny jak radikální antifašistické skupiny, tak vládní organizace a samozřejmě instituce EU. Šokující jsou zejména závěrečná usnesení tohoto kongresu, které jsou sepsány do malé brožury. Na závěr každé její kapitolky se můžeme dočíst, jak se za pozitivní vyřešení toho kterého problému úspěšně zasazuje EU.

Jestliže se však tyto organizace a hnutí nechají zmanipulovat, či se chtějí zalíbit, s námi to tak lehké mít nebudou. Celou kampaň „buďhodnýnasvéhonácka" odsuzujeme a považujeme ji za naprosto nevhodnou. Jde pouze o taktickou a cílenou politickou hru, které se nehodláme účastnit. Mimochodem, nedokáži si představit, že by leták s tímto textem pořadatelé této akce rozdávali lidem, kteří prošli peklem holocaustu, lidem jako byl můj vlastní děda.

Ne, my vás musíme zklamat. Budeme totiž moc zlí nejen na své náčky, ale i na EU a jí podobné kapitalistické instituce, jakožto i na kapitalistický systém jako takový. ●

Jan Kenský

krátce

NÁRODNĚ SOCIÁLNÍ BLOK - PRAVÁ ALTERNATIVA UKONČILI ČINNOST

Koncem března ukončila svou činost neonacistická strana vzniklá spojením Vlastenecké republikánské strany, Národní aliance a Národního odporu Praha. Na rozdíl od novinářů z mainstreamových medií si nemyslíme, že se jedná o velký důvod k radosti: neonacisté z NSB/PA jen využili regionálních poboček strany k vybudování vlastní aktivistické sítě Národního odporu - tentokrát už nejen Praha ale už i Karlovy Vary, Jihlava, České Budějovice a pravděpodobně i Brno. Českým neonacistům se tedy nepodařilo vybudovat politickou stranu a budoucnost vidí v návratu jejich teroru a násilí do ulic. Pro antifašisty se tím nic nemění! ●

ANKETA

<u>OTÁZKA:</u> **"Byl(a) jsi někdy napaden(a) pravicovými hooligans, neonacisty nebo jiným utrapravicovým svinstvem?"**

Jednou:	**16**
Několikrát:	**38**
Pravidelně:	**3**
Podařilo se mi uniknout:	**9**
Nikdy:	**39**
Já napadám je:	**68**
<u>Celkem hlasovalo:</u>	**<u>173</u>**

Zdroj: http://aaz.antifa.net

A DOST!

S děsem v očích a rozčarováním v našich srdcích oznamujeme, že se mocní světa doslova zbláznili. Jsme svědky života dvou světů - na jedné straně těch, kteří se tváří, že jsou nepostradatelní a na jedné straně většiny. Ti první mají na obranu svých zájmů gumové projektyly, vodní děla, obušky a slzný plyn. A jak rádi by do nás stříleli! My máme jediné, odpor v našich rukou a našich srdcích. Vyzýváme vás, *"ekonomická elito"* dnešního světa, řekněte lidem rovnou: „Fajn, tedy uznáváme, toto není demokracie". Řekněte to nahlas, ať je jasno.

Říkáte nám něco o demokracii - místo toho jste vytvořili vládu, která kašle na 95% lidí. Nedokážete pochopit, co lidi nutí k tomu, aby otevřeli oči. Je to prosté - zatímco vy jste viděni veselý s hubou plnou krevet či po další vydařené spekulaci na burze, my jsme nuceni probouzet se s pocitem nejistého zaměstnání a nejisté budoucnosti našich dětí. Jediné, co vám zbývá, jsou čím dál drastičtější zákony a stále větší pravomoce policie. Jste arogantní a plní odhodlání hájit své zájmy na úkor těch našich, které jsou jednozančně v přímém rozporu. Jste hluší a slepí, jste arogantí blázni! Nedovedete přiznat pravdu. Při protestech proti MMF a SB v Praze jste jasně ukázali, kam až jste schopni zajít. Uchylujete se k podlým metodám - ke lžím, jež po vás opakují i média, k nasazování tajnými policistů, k týrání

(pokračování na str. 04)

(dokončení ze str. 03)

zatčeným či k odepírání jim jejich práv.

Pokud nesouhlasíte, vyvraťte to tedy veřejně! Nejde to? Pak řekněte v čem jste jiní než hanedná StB? My pro vás máme jediný vzkaz: **„A dost!"**

Nevíte co máte dělat - přiznejte si to! Nechápete a nikdy nepochopíte, co znamená *„přemýšlet a naslouchat"*, bohužel už nám zbývá jen změnit vás silou. Tou silu, ke které jste nás dohnali svou neochotou porozumět našim názorům, silou, jež jste nám vnutili svou arogancí. Silou, která je hnána touhou po světě rovných šancí, solidarity a životě bez těch, kdož nás denně ždímají. Chcete se dál bavit na večírcích a žranicích a žít z naší práce? Pak se nedivte, že pro vás máme jediný vzkaz: **„A dost!"**

Váš strach je přímo úměrný našim nadějím, že nastane doba, kdy vy budete tím, co jsme dnes my - lidmi, jejichž peněženky poznávají život od výplaty k výplatě a že poznáte život bez privilegií mocných. Spravedlnost je tím, co chceme, nenávist tím, co cítíme. Copak, pane Payne, je tohle ten váš strašák třídní nenávisti? ●

Robert Rambajz

EXOTICKÉ VÝROKY EXOTICKÝCH MUDRCŮ

„Dnes je módní demonstrovat proti globalizaci, místo aby se řešil problém s cikány atd." - nejmenovaný sparťanský chuligán.

Osobní fakta o kandidátovi: **„Aktivní a striktní abstinent, nekuřák, odpůrce všech nelegálních i legálních drog, vegan, jeden z prvních vegan straight edge hardline skinheadů, pravičák, katolík, antikomunista, antifašista, antisocialista, odpůrce anarchismu, sexismu, naboženského fanatismu, antisemitismu, xenofobie, šovinismu, terorismu a nihilismu… aktivista, badatel, dokumentátor všeho, co se týká extremismu, subkultur, minorit…"**

Volební hesla: **„Okolo mne jsou většinou nuly vychované státem a školou! Hrdý straight edge stojí sám na stráži proti nulám!"**

Černá listina: **„Komunisté, estébáci, levicoví i pravicoví extremisté na PdF či jejich sympatizanti, narkomané, alkoholici, pařiči, huliči, kaliči, obdivovatelé Che Guevary, distributoři drog (zasáhl jsem!), pomlouvači, atd."**

Poděkování a věnování: **„Národní protidrogová centrála, poslanec Severa, Nešpor, prohibice, protidrogový zákon, kapitalismus, stát, USA, NATO, pravý policejní stát"** - z letáku Radima Jiřího Štěchovského studenta politologie pro volby do akademického senátu Pedagogicke fakulty Univerzity Hradec Králové 2002

„Odmítáme registrované manželství a podobné zvrácenosti" - text z letáku Pravé alternativy dokazuje, že si PA buď plete registrované partnerství s manželstvím a nebo je proti manželství, které pokládá za

(pokračování na str. 07)

GROSSTAPO OPĚT POSILUJE ŠPICLOVÁNÍ

Budou zpravodajské služby neomezeně rejdit ve veškerých databázích včetně soukromých(!), sledovat bez konkrétního odůvodnění pohyb kteréhokoliv mobilního telefonu?

Vnitro předložilo další zákon, kterým posouvá Českou republiku k policejnímu státu. Pravomoci represivních složek mají opět stoupnout a stát se zcela nekontrolovatelnými. Představa, že budeme bezpeční, až naši policisté a tajní agenti budou mít veškerá oprávnění k čemukoliv, je falešná. Historie mnohokrát dokázala, že výsledkem je mafiánský stát a totalitní režim. Grossovo ministerstvo předložilo zákon o změně pravomocí zpravodajských služeb. Jde o stejnou předlohu, která již jednou, maskována azylovým zákonem, neprošla. Gross chce, aby ji sněmovna projednala krátkou cestou, bez dlouhých řečí a změn. Prý jde o totéž, co již jednou přijala pro policii. Zvrácenost této logiky stojí za povšimnutí - vždyť rozdíl je například v tom, že policie má speciálně upravené nakládání s osobními údaji v policejním zákonu, zatímco tajné služby nikoliv! Podle návrhu budou zpravodajské služby prakticky neomezeně rejdit ve veškerých databázích včetně soukromých(!), sledovat bez konkrétního odůvodnění pohyb kteréhokoliv mobilního telefonu, nepřetržitě sledovat pomocí dálkového přístupu, kdo s kým právě telefonuje. Perfidnost návrhu, který se v důvodové zprávě ohání teroristickým útokem na New York, vyplyne při podrobnějším srovnání například s již přijatými (též bezdůvodně širokými a nekontrolovatelnými) pravomocemi policie. Drobné odchylky jsou totiž klíčové. Vládní argumentace zcela opomíjí, že pro zpravodajské služby se navíc přidává možnost, kterou lze vykládat i jako povinnost soukromých osob předávat jim jakékoliv informace! Dále návrh umožňuje, aby tajná služba žádala nejen od Telecomu, Eurotelu, Paegasu či Oskara, ale i od správce telefonní ústředny v soukromé firmě předávat jí (a to i on-line po internetu) přehledy, kdo s kým a kdy volal. Navržené znění navíc není slučitelné se zákonem na ochranu osobních údajů - požaduje totiž přístup k osobním údajům i dálkově, a neumožňuje tedy správci splnit povinnost podle odstavce 3 paragrafu 5 tohoto zákona, tj. dbát na ochranu soukromého a osobního života. Stejně tak neumožňuje rozlišit mezi citlivými a ostatními osobními údaji, a tedy neumožňuje chránit údaje o zdraví, náboženství, sexuální orientaci v souladu se zákonem. Dík nejasné terminologii nejspíš také může znamenat oprávnění tajných služeb vstupovat do lékařské dokumentace. Zákeřnost tohoto návrhu se projevuje i v tom, že některé pasáže se zcela vymykají možnosti jakéhokoliv výkladu. Například ustanovení o přístupu do evidencí umožňuje zároveň jakoby překonání veškeré dosavadní ochrany osobních a dalších údajů pro tajné služby, anebo naopak jen tak omezený přístup, který může mít každý občan. Pokud si do mozaiky navíc dosadíme fakt, že vláda při projednání zcela obešla běžná pravidla legislativního procesu, nepředložila návrh vládnímu zmocněnci pro lidská práva, kterému jinak cpe pod nos kdejakou s lidskými právy nesouvisející banalitu, a návrh utajila i před Úřadem na ochranu osobních údajů, pak podezření, že se zde peče kolosální lumpárna, přechází v jistotu. ●

Zdroj: www.shock.cz

MINISTERSTVO SI VYCHOVÁVÁ SVÉ GROSSJUGEND

Ministerstvo vnitra si na leden 2002 vymyslelo skutečně zábavnou soutěž pro děti a mládež ze základních škol. Pod jménem *„jak to vidím já"* zadalo základním školám téma *„problematiky extrémismu"* .Žáci měli na toto téma vypracovat literární a výtvarná díla a zasílat je na Ministerstvo vnitra, a to do 20. února. Dále mohly např. na toto téma skládat písně, básně, modelovat a hrát divadelní scénky. Pro učitele byly vyhotoveny základní otázky. Pro žáky 1. stupně - *Má někdo právo ničit cizí majetek, když s něčím nesouhlasí? Je správné ubližovat někomu za jiný názor?* aj.; Pro žáky 2. stupně základních škol - *V čem může být extremismus nebezpečný? Jakým způsobem mohou extrémisté porušovat zákony naší republiky?* aj.

Právě v lednu, kdy běžel v České televizi dokument o zneužívání mládeže nacisty, se vyplachuje dětem mozek propagandou státu, říká se jim co je správné a co není a jak je nutné být slušným, tedy konzervativním a neškodným občanem. Gross, jakožto ministr vnitra, se nejspíše ve zmíněném dokumentu vzhlédl, a chce si pravděpodobně vychovat své Grossjugend, kteří se budou bít za zákony republiky a ve jménu pořádku odsuzovat všechny kritiky a ty, jenž nabízejí alternativy k stávajícím našim i globálním problémům.

Aby měli učitelé vše jasné, napsali jim z ministerstva definici extrémistů. Levicový extremismus je motivován především sociální, třídní a antikulturní záští sympatizující s historickým komunismem a anarchismem. Mluvme zde i o pravicových extrémistech, ekologickém, národnostním a náboženském extremismu. Dle Grosse jde o názory, které představují pouze vyhrocené nepřátelské postoje k demokratickému systému, postupně přechází v aktivity s dlouhodobými důsledky a snahou o totalitní systém, diktaturu či anarchii.

Manipulaci, která se nám právě v této soutěži předvádí, jsme si mnozí mohli v minulosti za bolševické totality užít dost a dost. Také nám bylo vtloukáno do hlav, jak je naše vláda divně andělská a všechny kritiky a ty, které naše elita označí za nepohodlné, musíme odstranit jako nepřátele. Extrémní a vyhrocené jsou naopak tendence ministerstva vnitra. Narozdíl od toho, aby se mládeži dala volnost v myšlení, znovu se jí předhazuje státní propaganda o vnějších a vnitřních nepřátelích. Samozřejmě se s nimi nebude mluvit o světovém hladomoru, bídě, chudobě, válkách, nezaměstnanosti, sociální nouzi a jejich příčinách. Mluví se o levicových extremistech, přesto že radikální levice je v České republice ve srovnání s neonacisty, kteří mají na svědomí bezmála tři desítky mrtvých a bezpočet zraněných, zanedbatelná. Je smutné, že se historie neustále opakuje, a tak se i tento *„demokratický"* kapitalistický režim zaměřuje na ty nejmenší, aby jim vymýval mozky. Co je ještě smutnější je fakt, že se vždy musí ozvat jen ti, kteří bývají označováni za extremisty. Ostatní raději mlčí. Proč? No inu, nechtějí být přece také na seznamu *„extremistů"*. ●

Jan Kenský

RADIKALIZUJÍ SE PRACUJÍCÍ V ČESKÉ REPUBLICE?

Potyčkou, jak vystřiženou ze třicátých let, mezi policisty a třemi stovkami zaměstnanců a zaměstnankyň Moravských skláren ve Strání-Květná blízko Uherského Hradiště vyvrcholila demonstrace proti uzavření továrny a propuštění všech zaměstnanců.

Obušky a štíty bránili *„ochránci pořádku"*, či přesněji ochránci tohoto systému, před rozhořčenými dělníky a dělnicemi generálního ředitele Crystalexu Oldřicha Karase i sami sebe. Média tuto událost záměrně bagatelizovala a raději pokračovala ve svém zajetém stylu nekritického informování veřejnosti a odvracení pozornosti lidí od skutečných problémů dneška na témata vskutku důležitější, jakými je například přímo zásadní kauza starostova pudlíka Žolíka, který spadl do kádě s vápnem, nebo příběh o tom, jak si skokan roku Martin Maxa odskočil přes tuhý odpor svých fanynek do Thajska, zřejmě za lehkými děvami.

CO SE TEDY STALO VE STRÁNÍ-KVĚTNÉ?

Poprvé v naší polistopadové historii byli nasazeni policisté v přilbách, s plastikovými štíty a obušky v rukou nikoli proti „postpubertálním extrémistům", ale proti „fotrům a matkám od rodin". „Na Engeho máte, na nás ne," narážely texty plakátů v rukou pracujících na fakt, že zatímco chce vedení továrny podnik zavřít, utrácelo peníze sponzorováním automobilového závodníka. „Co vybudovalo lidstvo za 207 let, zničí banda volů za čtyři roky" nebo „My dluhy nemáme" tvrdily další transparenty. Před obecním úřadem to vřelo jako v kotli fotbalového stadionu. Lidé pískali, troubili na trumpety, vykřikovali.

V takové atmosféře začal mluvit generální ředitel. Crystalex zruší sklárnu v příhraničí. *„Ujišťuji vás, že uděláme vše pro to, aby..."*

Jeho řeč přerušil ohromující pískot, z davu přilétly první sněhové koule.

„...abychom tady sklářskou výrobu udrželi. Pokusíme se za přija-

(pokračování na str. 08)

Vážená redakce Týdne,

Patrik Kaizr napsal do posledního Týdne článek *„Levý hák“* o anarchistech. Vzhledem k množství polopravd a nepravdivých konstrukcí, které tento článek obsahuje, jsme se rozhodli touto cestou reagovat, přestože tak obvykle nečiníme.

Článek Patrika Kaizra se zařadil do řady apologezí, které jsme si v posledních letech zvykli slýchat spíše od zaměstnanců ministerstva vnitra. Apologezí, které měli přesvědčit veřejnost, že nebezpečí, které hrozí od takzvané *„ultralevice“* je stejně velké, ne-li větší, než nebezpečí pocházející od *„ultrapravice“*. Smyslem podobných prohlášení pak bylo zastřít fakt, že ač je trestná činnost spjatá s působením neonacistů a rasistů prokazatelně nesrovnatelně vyšší, a to jak kvantitativně tak kvalitativně, než jakákoli obdobná činnost připisovaná anarchistům, jsou to ve skutečnosti právě anarchisté, proti kterým vede Policie České republiky razantní boj, zatímco exponenty neonacismu nechává na pokoji. Policie nikdy nezasáhla proti neonacistickému koncertu tak brutálně, jako zasáhla se samopaly v rukou v roce 1996 proti koncertu v klubu Propast, Policie nikdy nerozehnala žádnou demonstraci neonacistů, zatímco demonstrace anarchistů ano (například demonstrace 1. máje v letech 1999 a 2000), Policie nikdy neponižovala a nenapadala zatčené neonacisty tak, jako zatčené anarchisty po Global street party a protestech proti MMF/SB. Nikdy se tak nestalo ani přes halasné ujišťování našich politiků. Naopak, došlo-li v roce 1999 k blokádě neonacistické demonstrace antifašisty, byla tato blokáda Policí České republiky pod vedením plukovníka Fedorka proražena a neonacistům byla pro jejich nepovolený průvod městem poskytnuta policejní ochrana. A stalo-li se jedinkrát, že byl zrušen neonacistický koncert, těsně po rasistické vraždě súdánského studenta Hassana Abdelradiho v roce 1997, a rakovnický policejní ředitel E. Bindík byl neonacisty obviněn z porušení pravomocí veřejného činitele, pak byl tento případ dotažen až k soudu a zastavila ho až prezidentská milost, zatímco všechny podněty k trestnímu stíhání podané anarchisty na policisty vzhledem k jejich protizákonnému chování během Global street party byly inspekcí ministerstva vnitra smeteny ze stolu. Aby byla tato zjevná disproporce v jednání Policie ČR obhájena, začali policejní znalci zhruba před třemi lety hovořit o *„nebezpečí levicového extremismu“*. Přitom se stačí podívat do každoroční zprávy Ministerstva vnitra o problematice extremismu, aby bylo zřejmé, kdo představuje skutečné nebezpečí. Mají-li totiž neonacisté od roku 1989 na svědomí více než třicet rasisticky a politicky motivovaných vražd, pak ze strany anarchistů nedošlo k žádné. Drtivou většinu případů, které daná zpráva podchycuje, pak představují trestné činy spáchané příznivci neonacismu, přičemž tuto skutečnost přiznávají ve svých materiálech i samotní policisté. Přesto je neustále zdůrazňováno nebezpečí *„levicového extremismu“*, a proto vycházejí články jako je *„Levý hák“*.

O CO SE KAIZR VE SVÉM ČLÁNKU TEDY OPÍRÁ?

Hlavní část článku se opírá o popis tzv. *„vražedných útoků“* spáchaných přívrženci anarchismu, přičemž neváhá sáhnout i k případům, které jsou již téměř deset let staré. Bohužel, pan Kaizr usvědčuje sám sebe ze lži, protože i přes jeho snahu zamlžit veškeré relevantní informace, se mu nepodařilo zastřít to hlavní. Ani v jednom případě se totiž o žádný vražedný útok nejednalo. V prvním případě, který se týká P. Wohlmuta a jeho obvinění z atentátu na předsedu KSČM Svobodu, byla Policie sama nucena případ pro zjevnou absurditu zastavit a v následném řízení, které proti ní P. Wohlmut vedl dokonce prohrála a byla nucena vyplatit odškodné. V obou dalších případech (V. Jež, M. Patera) soud prokázal i přes intenzivní snahu Policie (která vždy hodnotila situaci jako pokus o vraždu ze strany anarchistů, přestože se v obou případech jednalo o napadení anarchisty přesilou neonacistů, a která odmítla spojovat útočníky s neonacisty, přestože se to minimálně v případě V. Ježe podařilo před soudem na základě videozáznamů z neonacistických koncertů bezpečně prokázat), že se vždy jednalo o nutnou obranu. Tedy nikoli vražedný útok, ale obrana holého života před neonacistickým násilím je skutečnou podstatou těchto vykonstruovaných obvinění Patrika Kaizra. Jak již bylo řečeno, anarchisté nikoho - na rozdíl od neonacistů - nezavraždili, přestože dva naši kamarádi (F. Venclík a Z. Čepela) a mnoho dalších nevinných již své životy vinou neonacistů ztratili.

JAKÁ JSOU TEDY DALŠÍ OBVINĚNÍ, KTERÁ PROTI NÁM PATRIK KAIZR VZNÁŠÍ?

Za prvé - otázka financování anarchistického hnutí ze zahraničí. Tato záležitost je v podání pana Kaizra natolik zmatená, že je otázka, kde podobné informace obdržel. Obvinění z financování španělskými Ya Basta totiž stojí na vodě. Jednak proto že žádná španělská organizace Ya Basta neexistuje - Patrik Kaizr má zřejmě na mysli italské sdružení *„Tutti Bianchi“* (do češtiny obvykle překládáno jako *„Bílé overaly“*), známé u nás pod jménem Ya Basta - a jednak proto, že zmíněná organizace v žádném případě není anarchistická a byla v anarchistických materiálech mnohokrát kritizována pro svou autoritativně socialistickou podobu. Nezbývá než si myslet, že jmenování této organizace bylo zjevně použito účelově. Jedná se totiž o jedinou protistátní levicovou organizaci, jejíž jméno občané české republiky znají a které si spojují zejména s násilnými protesty proti MMF. Otázka financování anarchistických aktivit vůbec leží Patriku Kaizrovi velmi na srdci. Dělá však hlupáky z vlastních čtenářů když píše, že „Používají mobilní telefony, poštovní boxy a internet.“ Ano, skutečně je používáme, ale není nám jasné, co se tímto tvrzením pokouší Patrik Kaizr dokázat. Mohl stejně tak doplnit, že používáme i obyčejné telefony a poštu. Hodnota jeho argumentu by se tím nijak nezměnila. Mobilní telefony a internet jsou totiž dnes naprosto běžné, že je s největší pravděpodobností používá i Patrik Kaizr osobně a nikdo ho nepodezírá z toho, že by byl financován extremisty ze zahraničí. Obvinění z neprůhledného financování, nejlépe z temných zahraničních centrál, je však tradiční česká forma denunciace a tak se podobné téma muselo objevit. Přitom i toto obvinění Patrik Kaizr sám v dalším odstavci v podstatě popírá, když píše, že „Mnoho věcí dělají lidé z prostého nadšení a hlavně zadarmo.“ Ano, i když jsou tací, kteří něčemu podobnému nevěří, neboť sami by zadarmo ani nehli prstem, existují lidé, kteří jsou ochotni pro svou myšlenku obětovat i trochu pohodlí a pracovat zadarmo a ještě doplácet.

A CO Z TÉTO NEPLACENÉ PRÁCE VZNIKÁ?

Patrik Kaizr píše: *„Fakt je, že FSA i AFA vydávají poměrně kvalitně zpracované časopisy. Tisknou barevné letáky, samolepky a vyrábějí nášivky… Obě iniciativy mají profesionálně vedené internetové stránky.“* Mohl ještě dodat: organizují semináře o problematice fašismu, pořádají benefiční akce spojené s přednáškami o historii anarchistického hnutí, vydávají překlady děl anarchistických myslitelů a píšou vlastní teoretické statě. Jak se takováto činnost kryje s obrazem *„primitivních mlátičů“* a *„násilnických goril“*, za které nás Patrik Kaizr označuje? Dokázali by násilnické gorily vydávat již pět let vlastními silami časopis s natolik dobrou grafickou i obsahovou úpravou, že ho i Patrik Kiazr označuje za *„poměrně kvalitní“*? Zjevně ne. Je pravda, že antifašisté, ať už organizovaní, nebo jednotlivci, se násilí nevyhýbají - tehdy, když jsou všechny argumenty v boji proti fašismu a státnímu teroru vyčerpány, nastupuje přímá akce. Stovky bezejmenných, kteří na vlastní riziko, vystaveni pronásledování ze strany represivních orgánů systému, špiněni v médiích a vysmíváni mlčící většinou, každodenně bojují na ulicích proti nepřátelům svobody - fašistům i bolševikům. To, co dříve bylo hrdinstvím a hodné vyznamenání, je nyní zločinem. Bez obětí antifašistických bojovníků za svobodu by fašistická lůza dál beztrestně řádila a otravovala vzduch. Neonacistické hnutí u nás v poslední době stagnuje a je stále neschopnější svou zvrácenou alternativu prosadit. To ale není zásluha státní moci, ale zásluha nepolevujícího tlaku antifašistických militantů, nebojících se fyzické konfrontace s těmi nejhoršími násilníky a primitivy. George Orwell napsal: *„Počestní občané mohou klidně v noci spát jen díky tvrdým mužům, kteří za ně udělají špinavou práci.“*

Je udivující, jak nestydatě dokáže Patrik Kaizr lhát. Sám má za sebou minulost povrchního anarchistického aktivisty, který se několikrát s fašisty na ulicích střetl. Jeho současná snaha o zařazení se do režimního proudu žurnalistiky je jeho minulostí asi kalena a proto se rozhodl svou kariéru postrčit kupředu za pomoci dalších zneuznaných ubožáků, kteří se nedokázali vyrovnat s realitou práce v boji za svobodu. Poté, co musel odejít z redakce Reflexu, kde díky své závislosti na drogách dlužil kam se podíval, se našel v udavačských snahách a spolupráci s policií - vypovídal proti našim kamarádům, kteří ve vyrovnaném boji porazili neonacisty v bitce na Hlavním nádraží v Praze v září 2000. Jen doufáme, že se mu dobře spí i s jeho jidášskou odměnou. Přejme mu, ať se ze svého mravního spánku probudí dříve, než pro něj bude pozdě.

CO NÁM TEDY ZBÝVÁ?

Absurdní označení Tomáše Sokola, že *„…bolševici všeho druhu, anarchisté, komunisté a neokomunisté jsou silně protežováni“*. Kromě toho, že pan Sokol svým výrokem dokazuje hlubokou neznalost historických a politických termínů které používá, neboť bolševici jsou leninskou mutací marxistických komunistů, zatímco anarchisté nemají s tímto myšlenkovým proudem nic společného, protože navazují na myslitele obhajující v první řadě svobodnou společnost jako byli Proudhon, Bakunin, Kropotkin nebo H. Thoreau, je jeho obvinění, jak jsme viděli výše, naprosto nepodložené. Dalším znalcem dané problematiky, jehož názory v článku Patrika Kaizra zazní, je brněnský politolog Miroslav Mareš, jehož nenávist ke všemu, co označuje pojmem *„ultralevice“* a naopak shovívavost k *„ultrapravici“* je všeobecně dobře známá. Nicméně ani on nemůže ve svém hodnocení nebezpečí levicového extremismu než konstatovat, že „je intelektuálně podloženější“. Jeho další tvrzení o tom, že má levicový extremismus oficiální podporu, je už ale naprostou fantasmagorií. Žádná tzv. levicově extremistická - rozumějí anarchistická - organizace nemá oficiální podporu a ani o ni nestojí. A pokud má pan Mareš na mysli organizace komunistické, tak ty zase nemají nic společného s námi. Bolševici všeho druhu jsou našimi nepřáteli stejně jako neonacisté. Proti nim a zejména proti teroru mocenských elit kapitalismu bojujeme bok po boku s našimi přáteli z ostatních anarchistických a antiautoritářských organizací, kteří, jak předpokládáme, se k vašim lžím také postaví.

Shrňme si to. Co zbude, když podrobíme článek Patrika Kaizra kritickému hodnocení? Sbírka polopravd a zjevných lží smíchaných podle osvědčeného denunciačního receptu používaného již v sedmdesátých letech komunistickou diktaturou k diskreditaci opozice. Antifašistická Akce je sebeobranná anarchistická organizace vzniklá po letech policejních perzekucí a neonacistického násilí zaměřeného proti příslušníkům antiautoritářské opozice. Mnoho našich kamarádů bylo v průběhu let zbito na ulicích fašisty nebo na služebnách policií, mnoho kamarádů bylo vážně poraněno, dva naši kamarádi zemřeli. Vyrostla ale nová generace, která se s daným stavem odmítla smířit. Na ulicích, v lidských srdcích i myslích stojíme tam, kde je naše místo. Proti útlaku ve všech jeho podobách - za svobodnou, spravedlivou, anarchickou společnost. Zkušenost, kterou jsme v našem úsilí získali, je stejná jako zkušenost našich předků a je stejná jako zkušenost, kterou dříve nebo později získá každý, kdo miluje svobodu: **S FAŠISMEM NELZE VYJEDNÁVAT - S FAŠISMEM LZE JEN BOJOVAT!**

Tento dopis považujte za otevřený. ●

Za Antifašistickou akci Praha Jan Kenský

Požádali jsme jednoho z našich soudruhů ze slovenského antifašistického hnutí, aby nám přiblížil tamější situaci. Ti z vás, kdo situaci na Slovensku znají, se musí připojit k našemu obdivu k hrdinství antifašistů na východ od nás. Společenská tolerance k rasismu, státní represe, složitá sociální situace a nacionalistický fanatismus tvoří atmosféru, ve které hnědá špína prospívá. Odpor proti tomuto nebezpečí je pro naše přátele poznanou nutností. V jejich boji se jim snažíme ze všech sil pomoci. Naposledy jsme solidárně vypomohli v ulicích Bratislavy 14. března, kdy jsme fašistům znepříjemnili vzpomínky na výročí založení Slovenského štátu. Výsledné skóre 18:0 pro AFA je slibný začátek nové etapy naší spolupráce.

Popiš nám současnou situaci na Slovensku ohledně fašismu a antifašismu.

Začal by som stručnou históriou antifašizmu. Prednostne budem hovoriť o antifašizme v Bratislave, pretože tu žijem a z tohoto dôvodu sa najkompetentnejšie môžem vyjadriť práve k dianiu v Bratislave. Najsilnejším bolo antifašistické hnutie začiatkom 90-tych rokov a v rokoch 95-96, kedy jeho smerovanie vyústilo vo vytvorenie prvej porevolučnej antifašistickej skupiny. V týchto rokoch vznikla Skupina Radikálneho Protifašistického Odboja s pôsobnosťou najmä alebo dá sa povedať, výlučne v Bratislave. Jej pozitívom bolo, že nefungovala na papieri, ale v realite, priamo v uliciach. Táto skupina nebola ešte politicky vyhranená a sústredila sa prednostne na fyzickú konfrontáciu neonacistov v uliciach mesta Bratislavy. Urobila množstvo potrebnej práce, no po krátkom čase zanikla. Spolu s ňou sa vytratil i rešpekt neonacistov pred antifašistami, ktorý si teraz len veľmi pomaly získavame späť.

Samozrejme v celých deväťdesiatych rokoch existovali i iné antifašistické skupiny. No tieto nemali vo svojom programe militantnú priamu akciu a tak okrem každoročnej kontrademonštrácie na 14. marca nerobili nič iné. Sú to napríklad veteráni okolo novín antifašistický bojovník, alebo ľudskoprávne organizácie.

Ako som už spomínal, v súčasnosti si začíname získavať späť svoj stratený rešpekt. Militantný antifašizmus upadol do zabudnutia a mnoho ľudí sa mu obrátilo chrbtom. Nahradili ho prázdne frázy a akademické posedenia pacifistických intelektuálov, pre ktorých sa nenásilie stalo ospravedlnením nečinnosti. Bolo len pár hrdinov, ktorí naďalej ostávali aktívni v uliciach. Na Slovensku chýbala organizácia, ktorá by nejakým spôsobom propagovala militantný antifašizmus a zároveň zefektívnila antifašistický odpor. Dnes už také existujú dve, ktoré začínajú pomaly pracovať. Antifašistická Akcia Západ a Antifašistická Akcia Bratislava. Božie mlyny melú pomaly, ale isto. Díky bohu som ateista.

Přibliž nám trochu rozdíly mezi českou a slovenskou situací.

K tomu by som povedal len toľko. V otázke antifašizmu viac aktívnych ľudí, ktorí sa zaujímajú o dianie vôkol seba a záleží im na mieste, kde žijú a za akých podmienok tam žijú. Čechy boli vždy o krok vpredu pred Slovenskom. Dúfam, že sme už aj my urobili ten potrebný prvý krok.

V otázke neonacistického hnutia je asi len jeden zásadný rozdiel. Na Slovensku ešte nie je oficiálna neonacistická politická strana, ktorý by vzišla z neonacistického skinheadského hnutia. Ale ani neonacisti nie sú pozadu o dva kroky a podľa našich posledných informácií už aj na Slovensku sa začína formovať takáto strana. (avizovany vznik NSS - Nove Slobodne Slovensko)

Na Slovensku byla v nedávné době založena pobočka AFA. Proč až teď?

Dozaista narážaš na AFA Západ. Prečo až teraz ti musia zodpovedať ľudia z tejto organizácie. V súčasnej dobe vznikla AFA aj v Bratislave. Pokus sformovať AFA bol na Slovensku už viac krát v histórii 90-tych rokov. V tom čase jediné, čo by sa dalo prirovnať AFA bolo SRPO. Ostatné pokusy zlyhali na nezáujme a pacifizme ľudí a v niektorých prípadoch i na nedostatočnej, prípadne žiadnej predstave zakladateľov, čo AFA v praxi znamená. Nemali jednoducho žiadny koncept práce. Ale ako som už spomínal v uliciach miest bolo vždy niekoľko militantov. Ich boj však bol osamotený, ale o to odvážnejší.

Jakým způsobem funguje AFA, jaké děláte akce, jaké mají vaše akce ohlas a jakou mají podporu, a to jak u veřejnosti, tak i ve scéně.

V súčasnej dobe začíname pracovať na našej propagačnej práci a do budúcnosti toho bude určite viac. Vzhľadom na to, že sme novo vzniknutá organizácia, nemáme ešte žiadny ohlas. Ale podľa rozhovorov s rôznymi ľuďmi, tak v scéne prevláda stále ten chorý pacifizmus. To neznamená, že tam nie sú fajn ľudia. U tzv. civilov je to pestrejšie. Tam sa ja osobne stretávam s väčším pochopením a dokonca verbálnou podporou pre militantnú akciu. V týchto kruhoch ľudia nie sú nakazení falošným pozitivizmom a filozofickými kecami. V týchto kruhoch je to skôr o reálnom živote, než o vysnenom raji. Ale je to samozrejme môj subjektívny názor.

Popiš nám neonacistickou scénu.

Vo všeobecnosti nie je krajná pravica na Slovensku príliš výrazne aktívna. Jej prítomnosť tu ale je a vzhľadom na skutočnosť, že jej aktivity sa navzájom dobre dopĺňajú, je pre nás nebezpečná predovšetkým v rovine fyzickej konfrontácie. Na Slovensku chýba medzičlánok, ktorý by vypĺňal vákuum medzi umiernenejším krídlom a radikálmi. Ten sa takmer vo všetkých ostatných krajinách na západ nachádza, vrátane Českej republiky. Ale jako som už spomínal, podľa posledných a môžem povedať dôveryhodných informácií, tu takáto snaha vytvoriť radikálny politický subjekt existuje.

Politicky aktívna v spoločnosti je najviac Slovenská Národná Strana (SNS) a po vnútorných nezhodách novo vzniknutá Pravá Slovenská Národná Strana (PSNS). Rétorika oboch strán je silne xenofóbna a v mnohých ohľadoch sa podobá Le Penovmu Front National. Je zastúpená v parlamente a tak isto majú svoje zastúpenie v mestských zastupiteľstvách. V oficiálnej rovine nereprezentuje radikálne krídlo, ale vzhľadom na svoje postavenie plní pre antifašistov práve jednu z najnebezpečnejších úloh. Svojou silnou agitáciou za národné záujmy a cítenie prenáša zodpovednosť za problémy kapitalizmu na minoritné skupiny a snaží sa tak vytvárať všeobecný spoločenský konsenzus pri obrane národných záujmov Slovenska. O tom, že sa nejedná o patriotizmus, nás presvedčujú práve výroky jednotlivých politikov. Čo je ale v praxi nebezpečné je fakt, že vytvára živnú pôdu pre radikálne krídlo krajnej pravice. Pri vzniku politickej strany vychádzajúcej z politických radikálov by sme čelili veľkému nebezpečiu nárastu ich preferencií, najmä v oblastiach silne postihnutých nezamestnanosťou. Radikálna krajná pravica by sa tak pre nás stala hrozbou už nie výhradne fyzickou, ale zároveň aj spoločenskou.

Popri SNS a PSNS tu pracujú ešte malé strany ako je napr. Slovenská Ľudová Strana. Práve táto strana je hlavným organizátorom zhromaždení pri príležitostiach, ktorými si uctievajú pamiatku slovenských fašistov jako je Dr. Jozef Tiso a vznik fašistického Slovenského štátu. V realite však iný vplyv nemajú a tešia sa biologickému zániku.

Ak sa zameriame na pravicovú skinheadskú subkultúru, jej aktivity ostávajú viac-menej striktne uzavreté v samotnej subkultúre ako organizovanie koncertov a propagačná činnosť prostredníctvom čisto skinheadských organizácií Blood and Honour a Hammerskins. V súčasnosti sú hrozbou pre spoločnosť len čisto v rovine fyzickej konfrontácie, nie však politickou. Takúto hrozbu by predstavovali až pri vzniku radikálnej pravicovej strany. Ďalšiu politickú hrozbu vidím aj vo výchove mládeže stať sa potenciálnou členskou a voličskou základňou práve takýchto radikálnych spolkov a strán. Prirodzene sme tu registrovali pokus uvedomelej časti skinheadov sa politicky angažovať. Väčšinou šlo o občianske združenia, alebo priamy vstup do SNS. Slovenská Národná Strana si vychováva aj svoju mládež, ktorá je personálne prepojená s krajne pravicovým skinheadským hnutím. Verejne najaktívnejším spolkom je Slovenská Vlastenecká Organizácia Garda, ktorá spoluorganizuje každoročné demonštrácie na 14. marca. V roku 1997 zorganizovala doposiaľ najväčší verejný pochod neonacistov vôbec na Slovensku. 14. marca toho roku pochodovalo ulicami Bratislavy okolo 700 stúpencov krajnej pravice.

Pravicoví skinheadi sú napriek tomu veľmi aktívni v pouličnom násilí. Aj na Slovensku si vyžiadala ich agresivita niekoľko ľudských životov. Bitky sú prakticky na dennom poriadku.

S kým ve své činnosti spolupracujete?

Vzhľadom na skutočnosť, že existujeme jako AFA Bratislava len krátko tak len na priatelskej sirsej urovni s podobnymi organizaciami v Čechach a nejake kontakty su aj na org. AFA Západ. Čo sa týka uzsej spluprace tak zatiaľ s nikým.

Jak vypadá antifašistická/anarchistická scéna na Slovensku. Jak je to s autoritářskou levicí a lidskoprávními organizacemi?

Antifašistickú scénu som ti už popísal. V anarchizme je zapojených viac ľudí, ktorí sú pomerne dosť aktívni. Pôsobia tu dve anarchistické organizácie. Priama Akcia a Československá Anarchistická Federácia. Je tu aj jedna členka Solidarity, no ťažko sa mi nazýva jeden nadšenec ako organizácia a to vzhľadom aj na fakt, že o nej nie je počuť. Táto stať o anarchizme by sa dala roztiahnuť na jeden osobitný rozhovor a tak to nechám len takto v skratke. Len ešte jednu poznámku. Anarchistické hnutie čelí mnohým problémom, najmä ohľadom svojej taktiky práce a propagácie našich ideí. Podľa môjho názoru je intelektuálne slušne vyspelé, no má čo doháňať v rovine praktického anarchizmu.

O autoritárskej ľavici okrem Komunistickej strany Slovenska nebolo dlho nič počuť, pokiaľ sa neobjavili českí boľševici a nezaktivizovali malú skupinu nadšencov boľševickej vetve. K ním chováme rovnako odmietavý postoj jako k neonacistom. Na street party v Bratislave boli boľševici dokonca niekoľkými ľuďmi fyzicky atakovaní keď si rozložili vlastný stánok a transparent na pomoc boľševickému aktivistovi za mrežami. V tomto konflikte boli aktívni predovšetkým členovia Priamej Akcie.

Čo sa týka ľudskoprávny organizácií proti fašizmu, tak tu vznikla iniciatíva Ľudia Proti Rasizmu. Samozrejme nastúpili trend organizácií tohoto typu na západe a z boja proti rasizmu sa stal boj proti extrémizmu všeobecne. Náplňou ich práce je lobovanie u poslancov, aktívna spolupráca s políciou, podľa môjho názoru absolútne nepochopenie problematiky fašizmu a povrchná propagácia antirasizmu typu bonzni svojho nácka a my to za teba vyriešime. Teda pravý opak nášho poňatia antifašizmu, do ktorého by sa obyvatelia štvrtí mali priamo osobne zapájať.

Je něco, co by pro vás česká AFA mohla udělat?

Podpísať sa mi na plagát.

Díky za rozhovor a hodně štěstí! Na plagát se vám rádi podepíšeme! ●

Rozhovor vedl Mich.

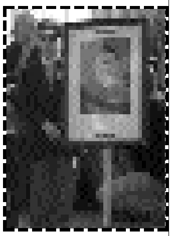
KONTAKTY:

Antifašistická Akce Bratislava (Slovensko) **[AABra]**
e-mail: bacityafa@yahoo.com

Priama Akcia [PA]
(slovenští anarchokomunisté,
sesterská organizace české FSA)
http://www.volny.cz/priamaakcia

BLAVA

13. března vyrážíme na Slovensko, přímo do jeho hlavního města. Není to však výlet za památkami, jak by se mohlo zdát, jedná se o pomoc slovenským soudruhům, nebo lépe řečeno o spolupráci s nimi. Na 14. března totiž připadá výročí založení prvního Slovenského štátu. Ten vznikl na začátku druhé světové války, a v podstatě se jednalo o uchopení moci těmi, kteří sympatizovali s německým nacismem. Tak se není třeba divit, že na tento den si dali dostaveníčko slovenští fašisté a naziskinheadi. Po příjezdu se letmo seznamujeme se situací. Po krátkém posezení a probrání situace na Slovensku jdeme spát. Ráno vyrážíme do ulic. Většina slovenských kamarádů je ale bohužel v práci. O to více jsme všichni odhodláni. Rozdělujeme se a hned nás čeká *„práčička"*. Skupinka starších, elitních náčků poznává, *„co si o nich myslíme"*. O jejich elitnosti svědčí to, že se postaví na odpor. Marně. I ostatním se zadařilo obdobně. Ti naši *„elitáři"*, jsou zanedlouho viděni s pochroumanými obličeji, kterak žalují policii. Za chvíli si s několika dalšími skupinkami plešounů hrajeme na honěnou. Zloději jsou oni - my „policajti". Měnit role si rozhodně nechceme! Nějací starší a docela udělaní naziskinheadi na nás ze země útočí hlavami. A opět se objevují i slzičky. I ohlas *„obyčejných"* lidí je vcelku kladný a občas se i někdo přidá. Nejúnavnější je ale dlouhé chození. Po delším čase opět *„vidíme"* skupinku bonheadů, kterak si dělají *„piknik"* na dlažbě. Za celou dobu našeho toulání se ulicemi Bratislavy, nikdo z nás ani jedinkrát *„neupadl"*. V této pozici se nám holt nelíbí. Bohužel ale už musíme domů *„k večeři"*. Je nám moc líto, že tak krásný den musí jednou skončit. Odcházíme na vlak.

Slovenští náckové nic podobného jistě nečekali, vždyť až doteď tu byli pány. Kromě Bratislavy snad prý nikde neexistuje stálý antifašistický odpor? Lidé se zřejmě bojí tamní velké síly, kterou náckové bezesporu představují nebo nemají zkušenosti. Velkou zásluhu na tom má i organizace Ludia proti rasismu (LPR). Jejich plakáty a letáky jsou sice na každém kroku, ale jejich pacifistická propaganda je nacistům spíše pro smích. A po pravdě řečeno i nám. Slovenští soudruzi nám totiž přiblížili skutečnou podstatu této organizace. Na jedné straně sice hlásají, jak chtějí s fašismem a rasismem zatočit, na druhou stranu však spolupracují s policií a jsou ochotni i udávat revoluční a radikální antifašisty. I z oněch letáků (LPR) je vidět jejich postoj. Jsou sice proti rasismu a údajně i fašismu, ale zaštiťují se státem a policií. Tedy institucemi, které v podstatě nemají žádný zájem s neonacismem zatočit.

Slovenští fašisté mají jednu obrovskou výhodu - protimaďarské a protirómské nálady jsou na Slovensku daleko silnější než jakékoli diskriminační projevy u nás a odpor proti jejich počínání je teprve v počátcích. Existují i oficiální politické strany s rasistickými a xenofobními názory a navíc se těší poměrně veliké podpoře obyvatelstva. Práci našim soudruhům hodně ztěžují již zmiňovaní LRP, kteří svojí provládní kampaní sice upozorňují na problémy, ale nehledají příčiny a ani neřeší důsledky. Po celém Slovensku neexistuje žádná síť aktivistů, kteří by o sobě věděli a společně pracovali. Což je velmi nebezpečné, protože nacisté se tak mohou v regionech rozvíjet, aniž by se proti nim kdokoliv postavil. Proto chceme apelovat na všechny slovenské antifašisty, kteří mají zájem zapojit se do radikální antifašistické činnosti, aby se ozvali na kontakty Antifašistické skupiny Slovensko. A je i na nás pomoci a ukázat, že tolikrát provolávané heslo: *„Ať žije mezinárodní solidarita"*, není jen prázdná fráze, a že fašismus pro nás neznamená nebezpečí jen když se nás bezprostředně dotýká. Vzpomeňme na jeho začátky, na to jak rychle se rozšířil. A Slovensko není vyjímkou. I v okolních státech je oficiální politická činnost fašistů na vzestupu, ale po zkušenostech a zprávách ze Slovenska víme, že právě tam je největší a nejlepší podhoubí pro následovníky rakouských Svobodných. Spojme proto síly! Jestliže totiž někde fašisté uspějí, bude to velký impuls pro všechny ostatní, a navíc se pak budou i navzájem podporovat! I my musíme spojit naše síly a postavit se na odpor fašistům - kdykoliv a kdekoliv! **AŤ ŽIJE MEZINÁRODNÍ SOLIDARITA!** ●

Petr Král

NĚCO LEPŠÍHO NEŽ NÁROD...

28. 11. 2001 byla v Berlíně znovu otevřena přepracovaná výstava *„Vyhlazovací válka, zločiny Wehrmachtu 1941-5"*. Proti poselství této výstavy uspořádala NPD (Národní strana Německa) 1. 12. protestní demonstraci. Jejich mottem bylo: Naši otcové nebyli vrazi. Při prvním uvedení v roce 1997 vyvolala výstava skutečnou hrůzu. Rozbořením mýtu o hodných vojácích Wehrmachtu padl všeobecný konsensus o platnosti rozdílu mezi zlými SS a regulérními vojáky, kteří pouze plnili rozkazy a na nacistických zločinech nenesli vinu. Wehrmacht byl vedle SS a SD výkonným orgánem jedinečně zničující vůle národního socialismu a skutečným nositelem vůdcovy vůle. Výstava dokazuje na mnoha dokumentech zapojení řadových vojáků do hrůzného koloběhu holocaustu, na dopisech frontových vojáků dokládá obecnou povědomost o činnosti jednotek SS, které čistily týl a zázemí dobytého území od obyvatel podřadných ras.

Úporné protesty koalice pravicových vlastenců, konzervativců, klerikálů a neonacistů vyvrcholily v předběžný zákaz výstavy, neboť mezi mnoha ilustračními fotkami byly na výstavě prezentovány i fotky z masakru polských důstojníků, provedeného ale sovětskou Rudou armádou. Přepracovaná verze výstavy pracuje mnohem více než s obrazem s textem a zvukovými záznamy. Výstavu v den jejího znovuotevření navštívilo velké množství německých politiků, mimo jiné berlínský starosta nebo ministr vnitra, stejně tak ji navštívilo velké množství řadových Němců. Toto téma je v Německu značně choulostivé, když si uvědomíme, že tatínek nebo dědeček každého z Němců bojoval pod Hitlerem.

Protože je NPD legálně fungující stranou (pokusů o její zákaz proběhlo a probíhá mnoho) není možno její shromáždění zakázat a tak do Berlína 1. 12. směřovaly autobusy plné nazi prasat nejen z Reichu, ale i širého zahraničí. Náckové se sešly na okrajových stanicích S-Bahnu už v dopoledních hodinách, a pod neprodyšnou policejní ochranou dojeli speciálně vypravenými soupravami metra až na místo svého srazu, který byl ve 13:00 na Friedrich Strasse. Kvůli těsné spolupráci policie, nácku a vedení berlínského metra, byl na centrálu berlínské S-Bahn proveden militantní útok se značnými škodami.

Proti náckům ten den v Berlíně protestoval snad každý - bylo nahlášeno sedm pochodů - antirasisté, humanisté, Židé i ti nejradikálnější antifašisté z Antifašistické akce. Radikální antifašisté měli sraz v půl jedenácté na Hackischer Markt. V jedenáct hodin bylo na místě okolo dvou až tří tisícovek lidí, auto vyhrávající bojové rytmy, spousta fízlů, kteří šacovali všechny příchozí, a chuť dát náckům na budku. Okolo dvanácté se sešikovalo čelo průvodu a vyrazilo se směrem k náckům, o kterých se vědělo, že jich jsou asi tři tisícovky a chrání je zhruba stejný počet fízlů. Asi po čtvrthodinovém pochodu jsme narazili na kordón policistů v zádech s vodním dělem. Poté, co nám bylo odepřeno pokračovat v nastoupeném směru a po několika marných pokusech kordon prorazit, přišlo ke slovu vodní dělo, což bylo při dvou stupních Celsia uznáno jako sviňárna a nastoupila legitimní obrana - Mollies und Steine gegen Bullen Schweine - zkrátka začaly létat kameny, vztyčovat se barikády a ničit zaparkovaná policejní vozidla. Boj se rozlil do bočních ulic, účastnil se ho relativně vysoký počet účastníkům, ale svůj účel bohužel nesplnil (nakonec bylo asi 12 zraněných fízlů, na 1. Máje jich z berlínského Kreuzbergu odváží třeba i dvě stovky…), protože k náckovskému pochodu jsme se za celou dobu nepřiblížili ani na dohled. Věčná škoda…

Náckové, kterých se ten den v Berlíně sešlo nejvíc od druhé sv. války(!), se pod ochranou policie zase v klidu rozešli a kdo nejel autobusem pryč z Berlína, musel kličkovat mezi naštvanými skupinkami antifašistů, kteří lovili nácky do pozdních večerních hodin. Bohužel nutno konstatovat, že spolková policie už má podobné situace značně pod kontrolou a zkrátka nedopustí střet dvou průvodů. Za zásah proti antifašistům, které policisté rozháněli obušky, slzným plynem a vodními děly, byla policie kritizována a opět byl podán návrh na zákaz NPD. Co se mi opravdu líbilo, byla solidarita obyčejných Berlíňanů s antifašisty - na mnoha barácích visela antifašistická hesla, zkopání tří nacistů proběhlo za potlesku přihlížejícího staršího bílého Němce, i v samotném průvodu bylo mnoho starších lidí. Inspirující výlet… ●

Br

(dokončení ze str. 04)

zvrácenost. Kde je pak ale jejich podpora rodiny je záhadou.

„Antyfa is death" - nápis na tričku nejmenovaného neonacisty.

„Nemám rád dělnickou třídu. …dělník ať je utlačovanej, nezaměstnanej, ať ho řežou, ať je mu zima, ať nemá kam jít. Fakt." - herec Pavel Landovský.

„Strach z chudoby nemám" - moderátor Jan Rosák.

„Protidemonstrace levého spektra byla zakázána, protože její konání by ohrožovalo veřejnou bezpečnost a veřejné blaho" - mluvčí vídeňského policejního úřadu Stefan Kittinger pro rozhlas ORF po nedávné antifašistické demonstraci 3000 lidí proti 120 neonacistům, kteří protestovali proti výstavě odhalující zločiny wehrmachtu. ●

VÝZVA ANTIFAŠISTICKÉ AKCE POŘADATELŮM KONCERTŮ A FESTIVALŮ

Vážíme si vašich aktivit a jsme rádi, že v České republice rapidně vzrůstá počet hudebních akcí. Prosíme vás o zamyšlení nad následujícím faktem. Většina peněz, které chcete dát na nějaké dobročinné účely směřuje např. do psích útulků či na nákup hraček dětem do dětských domovů.

Nechceme tímto říci, že výdělky z koncertů či festů jdou na zbytečné věci, ale uvědomte si, že tyto instituce mají většinou granty a sponzory, což žádná z autentických levicových organizací nemá a pravděpodobne mít nikdy nebude. Ty se musejí spolehnout pouze na dárce. Zvažte, zda v dnešní situaci, kdy je stíháno několik lidí za své aktivity, kdy se blíží sjezd vojenských elit NATO v Praze a kdy se neonacisté čím dál tím více pokoušejí dostat do oficiální politiky, by nebylo výhodnější poslat finanční prostředky z vašich akcí např. na zaplacení obhájců, zaplacení propagačních akcí či financování akcí odporu. ●

BANKOVNÍ SPOJENÍ:

AFA

KB - č. ú.: 513697770227/0100

ABC

Anarchistický černý kříž
(pracovní skupina na pomoc anarchistickým vězňům a obviněným)
můžete podpořit na
č. ú.: 8760190237/0100,
jméno ú.: Jiří Matějka,
kontaktní adresa: PH,
P. O. Box 41,
56501 Choceň

ČSAF

(například na její revue Existence)
na adrese: P. O. Box 223,
111 21 Praha 1
(například složenkou typu C)

(dokončení ze str. 04)

telných podmínek převést sklárny na jiného majitele," dozvěděli se lidé, když se mladý ředitel znovu dostal ke slovu.

Víc už říci nestačil. Dav se na něj vrhl a několik lidí se ho pokusilo napadnout. Asi dvacet policistů generálního ředitele bránilo štíty, lidé se však vrhli i na policisty. Ti se schovávali za štíty a mávali okolo sebe obušky. Několik lidí při ústupu směrem k obecnímu úřadu uhodili, ale to vyvolalo jen větší pobouření. Generální ředitel se skryl v budově obecního úřadu a čekal, dokud se situace neuklidní. Před půl třetí se mu podařilo potají utéct z úřadu bočním vchodem a ujet z obce.

Demonstraci se marně pokoušel ukončit starosta Strání-Květné Antonín Zámečník. Lidé však vypískali i jeho a stále se snažili dostat se přes policisty do obecního úřadu. Při tom skandovali hesla: *„Gestapo"* a *„Máme holé ruce... ". „Jsem znechucen z jednání lidí,"* prohlásil před vánočními svátky jistý dobře zajištěný starosta Zámečník. Odboroví bossové skláren si stěžovali, že naplánovali a ohlásili mítink před obecním úřadem ve Strání-Květné na 14 hodinu. První lidé přišli ovšem už v 11 hodin. „Bohužel se nám plánovaná akce zcela vymkla z rukou. S takovým násilím nechceme být spojováni," distancoval se od demonstrujících dělníků jeden z bossů.

JAK JE TO MOŽNÉ?

Po deseti letech kapitalismu k nám vstoupily nové, ve skutečnosti však tradiční, prvky sociálního konfliktu. Dodejme, že za vlády sociální demokracie, která prý údajně usiluje o sociální smír a sociální dialog. Dočkali jsme se události, kterou můžeme chápat jako přelomovou událost. Mnohé totiž dokazuje.

Za prvé: Pracující nejsou tupá lůza, jak často tvrdí pravicoví politici, a mají na daleko více než jen být za mlčenlivé ovce, kterým je jednou za čtyři roky dovoleno jít k volbám. Vyvrátili i mýtus o tom, že je zajímá jen maso na svíčkovou a nová polička do koupelny. Současně najednou sami pochopili, že jejich šéf nemá společné zájmy jako oni. Zatímco po krachu továrny by jejich šéf žil ze svého tučného konta, oni by se octli na pracovním úřadě.

Za druhé: Události ve Stráních dokazují, že kapitalismus funguje i ve 21. století stále stejně. Na principu většiny (tj. pracující), která je nucena pracovat, a menšiny (šéfové a ekonomická elita), která žije z jejich práce, často v přepychu.

Za třetí: Pracující dosáhnou daleko lépe svých požadavků začnou-li se sami organizovat, než když přistoupí na kompromis sjednaný např. jejich odborovým bossem, který se snaží situaci uklidnit, nebo budou setrvávat v neorganizovaném davu.

Za čtvrté: Pracující pochopili, že je zde „něco" jinak. Policie, o níž jim neustále mocní tvrdí, že je zde od toho, aby chránila společnost před kriminalitou, najednou zasahuje proti nim samotným. Přičemž brání toho, kdo je zodpovědný za to, že se z nich stávají nezaměstnaní.

Za páté: Skutečností je, že v České republice lidé nebyli doposud zvyklí chápat, jak někdo může hájit své zájmy a názory radikálně. Jistý posun v české společnosti nastal po protestech proti zasedání Mezinárodního měnového fondu (MMF) a Světové banky (SB) v Praze v září 2000. I když tehdy většina demonstrací proběhla zcela v klidu, média si pochopitelně vybrala tu násilnou část protestů. Jistě, ne náhodu. Jednak tím chtěla zdiskreditovat sílící antiglobalizační hnutí, respektive zamezit případným sympatiím veřejnosti či odborů k účastníkům demonstrací, jednak chtěla reportážemi ze „zdemolované válečné Prahy" odvést pozornost od toho, co jsou vlastně MMF a SB za instituce, pro koho zde jsou a jaké jsou dopady politiky těchto institucí na pracující a lidi ve světě. V neposlední řadě pak zamezit tomu, aby se zde vedla veřejná diskuse o tom, proč se pánové v oblecích na ničem opět nedohodli.

Přes všechna tato fakta protesty proti MMF a SB otevřely oči české veřejnosti. Obyčejní lidé viděli, že proti těmto institucím nestojí jen „drbani a feťáci", ale odboráři, studenti a pracující. Protesty také „otrkaly" veřejnost do té míry, že dnes se již velice pravděpodobně žádnému novináři nepodaří zdiskreditovat další akce „ukradenou šiškou salámu a pixlou okurek".

Co je však zajímavější: čeští pracující najednou dokáží za svá práva bojovat i radikálně, a to včetně potyčky s policií. S tou samou policií, které děkovali po září 2000. ●

Jan Guner

6 LET OD RAZIE V KLUBU PROPAST - 6 LET OD VZNIKU ČESKÉ AFA

V tomto roce uběhlo již 6 let od události, kterou v té době nikdo nečekal a tudíž na ní ani nebyl připravený. O to víc byla šokující a otřásla celým anarchistickým a také, v té době i poměrně mladým, antifašistickým hnutím. 4. května 1996, těsně po celkem zdařilé prvomájové demonstraci, která proběhla poměrně v klidu a měla i silný sociální nádech, vtrhla policejní zásahová jednotka *ROZA* do klubu Propast. Tam v té době probíhal benefiční koncert na uvězněného antifašistu P. K., který v sebeobraně usmrtil neonacistu, jenž ho v přesile napadl. Klub byl zcela zaplněn, doslova hlava na hlavě.

Dodnes si velmi dobře pamatuji, co se onoho dne událo. Byl jsem zrovna u baru, když šel barman otevřít dveře v domnění, že dovnitř pustí dalšího hosta. Jakmile otevřel dveře, byl donucen (s pistolí u hlavy) otevřít i mříž, a do klubu naskákaly zakuklené postavy v kombinézách a se samopaly. S výkřikem „všichni na zem" začali také všechny házet na podlahu a dupat po nich. Poté všechny postupně a velmi brutálně začala vyhazovat ven z klubu. V tu chvíli jsem chtěl utéct a stále jsem nechápavě ustupoval do zadu. Netrvalo dlouho a došlo i na mě. Byl jsem nucen projít „uličkou hanby" - tvrdé rány pěstmi do obličeje, kopance... Když jsem se skrz tuto uličku dostal ven, naivně jsem si myslel, že už je konec. V té chvíli mě ale chytily tři zakuklenci a nasadily mi pouta, jelikož jsem se nechtěl nechat dobrovolně kamsi odvést. Hodily mě na zeď domu, u níž jsem pak musel klečel na kolenou a s hlavou proti zdi. To, co jsem následně viděl kolem sebe, se ani nedá popsat. Takhle se chovali snad pouze nacisté a bolševici. Měl jsem pocit, jako bych byl vězněm nějakého „lágru". Kolem mě bylo v tu chvíli zhruba 80 lidí. Někteří byli stále „vykopáváni" ven z klubu, kde do nich zakuklenci mlátily hlava nehlava. Viděl jsem jednu dívku, která, vláčena po zemi, brečela a prosila je ať toho nechají. Ale oni tomu nářku nevěnovaly žádnou pozornost a dál ji vláčely po zemi. Byl jsem stále u zdi a sledoval tu hrůzu. A vždy, když jsem se otočil, policajt v kukle mě nazval „levičáckou sviní" a praštil mi hlavou o zeď. Toto se opakovalo asi čtyřikrát. To už jsem to ale nevydržel a začal jsem brečet. Asi po půl hodině mě odtáhly pryč od zdi a pak mě bez jediného vysvětlení pustily. Ihned jsem vyhledal přítelkyni a jeli jsme na ošetření do nemocnice. Ještě tu noc jsem obvolal mnoho novin a časopisů. Chtěl jsem o té události, o tom bezpráví, všechny informovat. Naivně jsem si myslel, že ta nespravedlnost jim nemůže jen tak projít, že se musí něco stát.

Po dvou dnech jsem se ale nestačil divit. „Zásah byl oprávněný, odůvodněný a zcela na místě. Rychlý, přesný, důrazný a profesionálně velmi dobře provedený", pravil policejní prezident Tomášek na tiskové konferenci. V klubu se podle něho prodávaly drogy a scházeli se tam dokonce fašističtí skinheadi. Tato tvrzení byla tak směšná a nepodložená, že jsem si bláhově myslel, že jim prostě nemůže nikdo uvěřit. Policejnímu prezidentovi však všechny ty nesmysly prošly skoro bez jakékoliv odezvy. Ve skutečnosti se v klubu samozřejmě scházeli antifašisté, anarchisté a antirasističtí skinheadi. Nikdy se tam, kromě alkoholu, tabáku a marihuany, nekonzumovaly žádné jiné (tvrdé) drogy. Všude na stěnách byly totiž i nápisy, že dealeři se z klubu vyhazují a že je tam přísný zákaz užívání tvrdých drog. Snad právě proto měli ale policisté s sebou pojistku. Když byl po zásahu klub prázdný, natočili si na kameru injekční stříkačku položenou jen tak na stole. Zajímavé na tom celém je, že zrovna tato kamera celou dobu nešla a pak najednou něco natočila. Druhá kamera pro jistotu točila jen stěny a strop. Jaká náhoda, že? Nevadí ani, že spolumajitel klubu viděl policistu jak dovnitř injekční stříkačku přináší z venku. Policejní inspekce, jako obvykle, nezjistila žádné porušení zákona. Navíc policisté začali vyhrožovat další akcí, prý o mnoho tvrdší. Na podobné scénky si prý musíme zvyknout, neboť na Západě jsou údajně běžné - tohle nám také sdělil policejní mluvčí Tomášek.

Ani přes 10 poddaných trestních oznámení absolutně ničemu nepomohlo. Až doteď si pamatuji, jak se mi vyšetřovatel doslova smál do obličeje s tím, že stejně nemáme šanci, protože „oni" jsou jeho kolegové. Nakonec byla za zásah v klubu Propast jednomu z velících policistů na nějakou dobu snížena hodnost. Nikdo ale pořádně nevěděl komu, a ani si to nemohl ověřit a zkontrolovat.

Zásah v Propasti znamenal přelom. Začala nová vlna státních represí vůči anarchistickému a antifašistickému hnutí. Každá další demonstrace byla tvrdě potlačena. I akce a demonstrace, které měly na tento případ upozornit, byly zakazovány nebo následně napadány policií. Tak jako například demonstrace na podporu Autonome Antifa z Německa, 30. srpna 1996 na Betlémském náměstí, která byla brutálně rozprášena policií jen proto, že nebyla cíleně nahlášena. Další demonstrace proti státním represím a fašismu na Kampě v září 1996 proběhla kvůli zesíleným policejním oddílům jen na místě. A u toho všeho se objevovali stále stejní lidé - policisté v civilu od kriminální policie z protiextremistického oddělení, jako například major Štepka nebo i nynější šéf Kopečný.

A také proto u nás v červnu 1996 vznikla Antifašistická akce. Vznikla z pocitu bezmoci a zoufalství, z pocitu potřeby odporu a boje za naše práva. Vznikla jako ochranná hráz našeho hnutí, z přirozené potřeby ho chránit před útoky zvenčí.

Propast je pro nás symbolem našeho vzdoru, je pro nás příkladem a vzorem chování státních (nejen) represivních složek. Symbolem podstaty demokracie a její pravé tváře - nekontrolovatelné, represivní a hlavně totální moci, která chce umlčet všechny bezmocné - všechny potencionálně nebezpečné, ve jménu ochrany zájmů „nás všech" - tzn. menšiny bohatých a tudíž i mocných a vyvolených plus jejich přisluhovačů, na úkor svobody a lidských práv vykořisťované většiny.

A dnes? Vůbec nic se nezměnilo. Státní systém nadále posiluje svůj represivní aparát, více a více omezuje naší svobodu a naše práva. Je nadslunce jasné, že situace se bude jen zhoršovat, jestliže se nepostavíme na odpor a nedáme o sobě vědět. A my, Antifašistická Akce, rozhodně mlčet nebudeme.

NA PROPAST NIKDY NEZAPOMENEME! S NAŠIMI VZPOMÍNKAMI VZRŮSTÁ I NÁŠ ODPOR A TOUHA PO SVOBODĚ!!! ●

Jan Kenský

IZOLACE A ANTIFAŠISTICKÉ HNUTÍ

Naše hnutí je v izolaci. A to pěkně dlouho a jakékoliv náznaky změny jsou vždy neúspěšné. Proč? Zřejmě ze zásady nebo zahleděnosti do sebe či nepochopení potřeb antifašistického hnutí u nás? Nevím a nehodlám kádrovat toto hnutí, jehož jsem součástí, ale za tzv. zásadami se skrývá nepochopení a tedy poté nemožnost také cokoliv změnit.

Antifašistické hnutí již ze své podstaty musí mít snahu spolupracovat s menšinovými skupinami - cizinci, homosexuály, uprchlíky, odbory apod. Za celé roky však nebyl udělán ani jeden podstatný krok ke změně. Ano, jsou tu některé problémy, které ztěžují možnost spolupráce. Je to především autoritářská, pravicová a liberální orientace těchto organizací a také otevřená spolupráce s represivními složkami, tedy policií. Někdo může volit tuto cestu z důvodu naivního přesvědčení, že skrze parlament, senát a prezidentskou kancelář, lze dokázat všechno, jinde to může být neochota jít k příčinám a podstatě problémů a snaha neustále si hrát na hodné beránky, kteří nechtějí být ve stejné škatulce společně s „extremisty". Je toho spousta. I přes tyto problémy je však třeba se neustále pokoušet o změnu. Je třeba se snažit tlačit tyto organizace, pakliže to nejsou již skutečné strany, k tomu, aby rázněji vystupovaly proti rasistickým a neonacistickým tendencím a neopíraly se o ramena těžce ozbrojených policistů. Je třeba, abychom se snažili přesvědčit menšinové organizace, aby působily na svou komunitu tak, aby se sama dokázala bránit neonacistům a třeba i rasistickým a diskriminačním tendencím ze strany policie a státu. Jestli však hodíme vše za hlavu a řekneme, že to nemá cenu, či ještě hůře, že je to stejná banda jako *„policajti"* a vládnoucí třída, potom bude stagnace pokračovat. A přitom jsme již mohli být svědky náznaků zlepšení, jako např. na antifašistické demonstraci v Náchodě (v září roku 2001), které se zúčastnili také Romové. Židovská komunita je stále aktivnější v přístupu k neonacistickym tendencím v naší společnosti. Organizace homosexualů stále více pociťují tlak ze strany neonacistů a homofóbní společnosti, a proti jejich akcím se stále častěji neonacisté ozývají. Organizace cizinců stupňují více a více tlak na média, bohužel jsou však prozatím vedeni naivní ideou víry v cestu změny ze shora, tedy ze strany parlamentu atd. To je základní chyba. Ale kdo jiný než my může toto pomoci změnit? Kdo jiný se o to musí stále dokola pokoušet a snažit? Jako antifašisté máme za povinnost tyto, neonacisty ohrožované, skupiny oslovovat a pokoušet se o spolupráci s nimi. Tato cesta by nás ale neměla vést ke změnám v pohledu na náš boj, koncepci práce nebo cíle. Rozhodně by nás neměla vést ke spolupráci s represivními složkami. Musíme však přemýšlet, co jsou zásady a co je póza a nevyzrálost. Jestliže chceme něco změnit, musíme začít přemýšlet naším vlastním a současným rozumem a ne ho nahrazovat frázemi načtenými v anarchistických brožurách sepsanými autory žijícími mnohdy v dnes už předminulém století. Nenechme naše hnutí topit se v izolaci a pokusme se tuto hráz prolomit. Mnohým z radikálních a revolučních antifašistů se toto trošičku tabuizované téma nechce řešit, aby snad náhodou neporušili nějakou ze zastaralých zásad. Máme však ohromné možnosti. A ty když nevyužijeme nyní, tak už je nevyužijeme možná nikdy! ●

Jan Kenský

ANTIFA DEMO 28. ŘÍJNA 2001 (KRITIKA DO VLASTNÍCH ŘAD)

Již dlouho se antifašisté připravovali na další výročí založení Československé republiky, které je neonacisty zneužíváno k propagačním pochodům ulicemi. Tentokrát pořádal hlavní demonstraci Národně sociální blok v Praze, zatímco Vlastenecká fronta dala přednost regionům, tedy Ústí nad Labem a Ostravě.

Antifašistickou demonstraci, kterou pořádalo několik organizací, předcházela dost slušná propagace. Její součástí byl i koncert s názvem „Hudba proti rasismu", který se konal o týden dříve na Náměstí Míru za účasti asi tří stovek lidí, a který, i přes technické problémy, dopadl dobře. I přes toto všechno se však 28. října ve 12 hodin sešlo na Náměstí Míru jen něco kolem dvou stovek lidí, což myslím nemile překvapilo každého a do budoucna je to bod k diskusi pro celé hnutí. Asi po půl hodině čekání se přečetlo prohlášení pořádajících organizací - Československé anarchistické federace, Antifašistické Akce, Feministické skupiny 8. března, Ulice Lidem! a ORA-Solidarita. V samotném prohlášení se novináři mohli dozvědět, že vzhledem k předcházejícím zkušenostem se značně neobjektivními informacemi o veřejných akcích ze strany médií a jejich otevřené spolupráci s policií se s nimi na této akci nikdo bavit nebude. Na místě přítomného udavače Patrika Kaizra z ČT, to velmi překvapilo a jen kroutil hlavou, jako by si nepamatoval jak horlivě udával antifašisty po konfliktu na Hlavním nádraží při AFA demonstraci 23. 9. 2000. Šokující bylo, že někteří z těch organizátorů, kteří sami přišli s myšlenkou distancování se od médií, posléze zcela bezzásadově novináře informovali. Oportunismus je asi něčím, co svědomí našich anarchistů nic neříká.

Po přečtení projevu se dalo dohromady čelo demonstrace a pochod mohl začít. Uprostřed pochodu jela dodávka s reprodukovanou hudbou. Pochod, který byl (asi kvůli hlasové impotenci zúčastněných) takřka bez skandování hesel, šel přes Václavské a Staroměstské náměstí až k metru Malostranská, kde byla demonstrace ukončena. Na Václavském a Staroměstském náměstí se přečetly projevy organizací, ačkoliv to bylo něco nového, ukázalo se to jako přínosné, neboť naše věty zaslechly i jiné uši, než ty, které je slyšely už mnohokrát.

Na druhou stranu zde však bylo i mnoho chyb. Čelní transparent s jednoduchým heslem dlouhý přes celou ulici se neukázal jako dobrý nápad. Výsledkem bylo to, že pochod vypadal jako hruška. I přes množství přípravných schůzí se ukázaly mnohé trhliny, které si předtím nikdo neuvědomoval, a je třeba na ně v budoucnu nezapomínat.

Neonacisté se na Letné sešli po dlouhé době v relativně hojném počtu, což bylo asi dvě stě kusů. Vzhledem k tomu, že si antifašisté zamluvili většinu náměstí a jiných vhodných míst (ke konnání veřejných shromážděních) v centru Prahy s dostatečným předstihem, byla Letná asi jediným prostranstvím, které hnědé špíně zůstalo. Místo srazu nazidemo, tedy zastávka Sparta u sparťanského stadionu, bylo zoufalým pokusem dostat na demonstraci taky nějaké pronacisticky orientované chuligány. Samotný lídr NSB Vávra se před akcí chlubil, že bude před Spartou rozdávat letáky. Z toho však patrně sešlo. I tak se jich sjel do Prahy úctyhodný počet na to, že krátce poté jich před izraelskou ambasádou demonstrovalo asi deset a v Příbrami proti sjezdu KSČM už pouze čtyři. Neonacisté si vybrali skutečně ohromující heslo *„za mír, svobodu a samostatnost - proti kulturnímu imperialismu USA"*. Ano, mír a svobodu nám nacisté v minulosti vždy dopřávali, to jim nelze odepřít, kdo si pamatuje éru Hitlera, Mussoliniho či Franka, jistě si hned vybaví hodnoty jako mír a svobodu. A samostatnost? Tu nám přeci přinesli ti Vávrovi kameraden z Německa, tedy spíš jejich blonďatí otcové a dědové za druhé světové války. Myslím, že více komentářů už si ubohost hesel NSB nezaslouží. Snad je lze omluvit jedině tím, že si dali sraz na Letné jen pár metrů od cirkusu, kde by se jejich politika snad vyjímala.

Přes mnoho otevřených otázek však antifašistická demonstrace splnila svůj účel a bez zbytečných konfliktů ukázala veřejnosti, že jsou tady také ti, kdo nezapomínají a neonacistickou propagandu na veřejnosti nehodlají trpět. ●

PROTI RASISMU A VÁLCE!
ŽÁDNÝ PROSTOR NACISTŮM!

Jan Kenský

ANTIFAŠISTICKÝ MÍTINK V JIHLAVĚ

Přes 40 lidí se zůčastnilo mítinku v Jihlavě, který pořádala Antifašistická akce Jihlava v březnu tohoto roku.

Přednáška byla rozdělena na dvě části. První se zaměřila na historii fašismu a současné fašistické hnutí u nás, druhá část se věnovala anarchismu a revolučnímu antifašismu. Poté se rozběhla diskuse na tyto témata. Členové AFA se zde snažili osvětlit vazby mezi fašismem a státem a kapitalismem. Debata probíhala v příjemné atmosféře a podařilo se navazat spolupráci s několika účasntíky. Na začátku se přítomné antifašisty pokoušela fotit nepočetná nacistická ***„elita národa"*** oknem. Jejich problém byl, že si elitně spletli místnost a nevadilo jim, že fotí prázdné židle. Druhý problém před nimi vyvstal, když si jich antifašisté všimli. Raději zvolili úprk autem. ●

SLÁVA! THATCHEROVÁ UŽ BUDE ZTICHA!

Přišla dobrá zpráva! V pátek bylo oznámeno, že Margaret Thatcherová už nebude v důsledku zdravotních potíží vystupovat s veřejnými projevy. Thatcherová nebyla posledních deset let ničím jiným než otravným vlivem - od té doby, co ji vrazili dýku do zad a odstranili ji z funkce premiérky. To byla reakce na selhání její popletené monetaristické politiky, která v orgii ideologického vandalismu téměř zničila britské hospodářství, napsal autor v angličtině na mezinárodních stránkách Blue Ear Forum a pokračoval: Bezpochyby budou existovat lidé, kteří budou na Thatcherovou vzpomínat se sympatiemi - většinou to jsou li, kteří v Británii v osmdesátých letech nežili. A asi budou argumentovat, že Thatcherová, spolu s Reaganem, *„vyhráli"* studenou válku. To je samozřejmě hloupost. ●

Zdroj: www.blisty.cz

S PRAVOU ALTERNATIVOU PROTI MANŽELSTVÍ!

Na letácích, které v pražských ulicích moc dlouhou nevydržely, neonacistická Pravá Alternativa překvapuje mírou svého radikalismu. Stojí tam, že Pravá Alternativa: *„Odmítá registrované manželství a podobné zvrácenosti"*. Od těch, kteří si myslí, že rodina je základ státu, tento názor vskutku překvapí - pravda je však spíše taková, že si čeští náckové popletli manželství s registrovaným partnerstvím. Pravá Alternativa je zřejmě opozicí i tam, kde jí být nechce. ●

Tomáš Manžel

„HRDÍ VLASTENCI", NEBO NARKOMANI A DEALEŘI?

Při páteční celoslovenské akci proti přívržencům extrémní pravice policie

(pokračování na str. 10)

(dokončení ze str. 09)

předvedla 127 osob. Celkem 28 z nich je podezřelých ze spáchání trestného činu propagace hnutí směrujících k potlačení lidských práv a svobod, nikdo však zatím nebyl obviněn. Policisté nyní prověřují různou symboliku, kterou během zásahu zajistili u zadržených neonacistů.

Kriminalistům se ale v piešťanském podniku Peklo podařil nečekaný úlovek. Při osobní prohlídce u dvou sympatizantů neonacistického hnutí nalezli 87 tablet extáze a přibližně 100 dávek hašiše. Vyšetřovatel oba následně obvinil z trestného činu nedovoleného přechovávání drog.

Akce proti extrémní pravici je podle policejního prvního viceprezidenta Jaroslava Spišiaka přímou reakcí policie na výzvu nevládních organizací, zabývajících se problematikou neonacismu a fašismu na Slovensku. Nevládní organizace totiž policii kritizovaly za nečinnost a poukazovaly na situaci v okolních zemích, kde se vůči extrémní pravici údajně přijímala účinná opatření. Podle Spišiaka se policie bude tímto problémem blíže zaobírat a pokračovat v nastoupeném trendu.

Zprávy od našich východních sousedů jen potvrzují obecně známou věc. Takzvaní vlastenci, či spíše neonacisté, jsou v prvé řadě podhoubím pro nejrůznější asociální kriminalitu, proti které sice navenek několikrát do roka vystupují na veřejných akcích, ale ve všední realitě ji sami páchají. Nejde jen o rasově motivované útoky, ale také vydírání, vymáhání výpalného a nakonec i o jimi často pokrytecky proklínané šíření toxikománie.

Co se však týče avizovaných zásahů policie, mohou být neonacisté i nadále klidní. Jde jen o jakousi „public relations“ akci, mající vylepšit image náčků v policejních uniformách, zvláště po nedávném brutálním zavraždění jednoho Roma během policejního *„výslechu“*.

Podobná horečná aktivita proběhla loni v létě i u nás. Od té doby není však o dalších zásazích ani slechu ani vidu. Prominentní neonacističtí zločinci jako pan Sobek jsou opět na svobodě a kdoví, čím se zabývají tentokrát. Možná pomáhají svému vůdci panu Vávrovi shánět peníze na pervitin. ●

Zdroj: www.changenet.sk

VAŠE BEZPEČNOST A ANONYMITA NA INTERNETU

Autor: **Marek Střihavka**
Cena: **99 Kč**
Počet stran: **96**

Praktická příručka určená pro všechny začínající i pokročilé uživatele Internetu, kteří si přejí zůstat při komunikaci na Internetu anonymní a chtějí ochránit svůj počítač před zákeřnými viry, hromadnými maily a nechtěnou reklamou. Kniha vám také poradí, jak na ICQ a šifrování komunikace pomocí Public Key. ●

HISTORIE SE OPAKUJE

Zhoršující se sociální situace, hospodářská krize, nemožnost sehnat kvalitní práci a totální propojenost politické scény - na první pohled život bez budoucnosti - za stávající politicko-ekonomické situace tomu tak skutečně je! Mladí lidé nemají šance na uplatnění, a lidé v produktivním věku jsou odsouzeni k čím dál delší pracovní době bez nároku na lepší ohodnocení. Davy nezaměstnaných pomalu ale jistě ztrácejí naději na odpovídající či vůbec nějaké zaměstnání. Stále prohlubující se chudoba kontrastuje s na druhé straně zvyšujícími se zisky několika zbohatlíků. Média jsou ovládaná ekonomickými a politickými zájmy a tudíž neschopná dodávat nezkreslené a pravdivé informace. A do takovéto situace vstupují opět *„spasitelé lidstva“*. Stejně jako před více než půl stoletím pouliční bojůvky SA a z nich vznikající strana NSDAP (Německá národně sociální strana práce), dnes bojůvky naziskinheads snaží se zakládat spolu s dalšími členy krajní pravice politické strany. Organizují se v *„partičkách“* jako Národně Sociální Blok, Národní Aliance, Národní Odpor nebo například Vlastenecká republikánská strana - jen shoda náhod, že se názvy tak podobají? O násilnické, tvrdě fašistické a nacistické minulosti většiny jejich členů snad není ani třeba psát! V NSB však po chvíli sami poznávají, že jejich název se příliš nehodí pro volební agitaci a tak po necelém roce název mění na Pravou Alternativu. Za jiným názvem však zůstávají ti stejní lidé. Snad jen kosmetické úpravy - Eduard Kremlička lídrem. Že by se PA zalíbilo pojídání brouků? Pravda i brouci jsou nižší rasa! A inteligence mnohých neonacistů se broukům snad ani nevyrovná, tak snad i proto. Jinak se tváře vesměs nemění a zůstává vše při starém. Kopal, Skoupý, Vávra, Podolák, Rousek a mnoho dalších, kteří se více či méně hrdě hlásí k nacistické a fašistické historii.

Bojovat proti přistěhovalecké politice, starat se o zájmy naší národní společnosti - jak ušlechtilé a jak vznešené. Tito novodobí stavitelé koncentračních táborů si snad ani nevidí na špičku vlastního nosu, natož pak do hloubky dnešní krize. Skutečnými viníky naší situace totiž nejsou přistěhovalci a menšiny, až už národnostní, či jakékoliv jiné, jak to tvrdí všichni nacističtí štváči. Kolikrát ještě budou další fašisté a nacionalisté omílat tuto frázi, kolikrát ještě lidé uvěří těmto jednoduchým lžím? A kolik životů si ještě musí vyžádat rasová a národnostní nenávist, než konečně otevřeme oči a uzříme pravé viníky našich potíží i jejich posluhovače?

Dnes máme před sebou úkol skutečně těžký. Nedovolit žádné fašistické straně, aby zaujala místo po sládkových Republikánech. Tato strana si svým populismem, rasistickými výroky a hraním na „národní strunu“ získala svého času i křesla v parlamentu. Je pravdou, že ne mnoho, ale i těch pár by pro nás mělo být impulsem. Historie a především pak sousední Rakousko, budiž nám varováním. Krajně pravicová strana Svobodných si právě na takovýchto tématech, jakými se u nás oháněla PA, postavila svůj volební úspěch. A není tajemstvím ani překvapením, že právě Svobodní jsou velkým vzorem a určitě i podporovatelem našich fašistů. Nezanedbatelné jsou i vazby na ostatní fašistická uskupení a strany v Evropě. Tak třeba vůdci francouzské Národní Fronty Le Penovi při jeho návštěvě u nás zajišťoval Národní Odpor, z něhož je většina členů v PA a jehož tehdejší vůdce Filip Vávra byl až donedávna sekretářem PA, ochranku.

Fašistické agitační letáky nabízejí zdánlivě snadné odpovědi snad na všechny problémy, které se vůbec vyskytují - kriminalita, drogy, nezaměstnanost, přistěhovalectví, EU, NATO, atd. Pro mnoho lidí mohou tato svérázná a jednoduchá řešení znamenat východisko. Pokud se ale člověk nad nimi skutečně zamyslí, pozná, že ve své podstatě nenabízejí, pokud pomineme vládu tvrdé ruky a prakticky neomezený vliv státu, vůbec nic. Fašistům jde o to samé, o omezení práv a možností obyčejných lidí a o to, aby se tito lidé podřídili stranickému a vůdcovskému principu rozhodování. Dnes sice mluví o spravedlivé a slušné společnosti a právech pro všechny, to ale jen do té doby, než uchopí moc. Pak by jistě změnili nejen rétoriku. Pak by se začal odvíjet stejný příběh jako už mnohokrát. Kdo by nechtěl poslouchat to, co oni říkají, toho by stihl krutý trest.

Naše společnost má před sebou dlouhou cestu. Cestu, na jejímž počátku se musíme rozhodnout mezi ovládáním a svobodou, mezi útlakem a samosprávou, mezi odevzdaností nebo naší snahou a aktivitou! Anarchismus nikomu neslibuje jednoduchou a rychlou cestu. Právě naopak. Přináší sebeobětování a útrapy, boj i se sebou samotným, boj se svým svědomím a odhodláním. Je však jedinou možnou alternativou ke stávající krizové situaci naší společnosti.

Jestliže zavčas neotevřeme oči a nepostavíme se rozrůstajícímu se fašismu a nacionalismu, příště již podobnou šanci mít nemusíme. Dnes ještě nějakou máme. Máme šanci zvrátit chod dějin. Čím více však budeme váhat, tím více se bude utahovat smyčka kolem našich krků. Kapitalistický systém nemá nejmenší zájem bojovat proti dnešním fašistům, protože mu fašisté poskytují neocenitelnou službu - odvracejí pozornost lidí od skutečných problémů. A co víc, určitě zde budou fungovat i jako ochranná hráz proti případnému rozrůstajícímu se hnutí pracujících. Fašismus, kapitalismus, bolševismus a státní aparát jdou ruku v ruce proti zájmu pracujících, které potřebují jen jako svoje sluhy! Ale náš osud je jen v našich rukou! A zasloužíme si pouze takový, o který se sami svou aktivitou přičiníme!

Ještě uplyne spoustu času, než lidé poznají, že jedinou možnou alternativou je cesta ke svobodné společnosti bez vůdců a bez pánů. Ke společnosti, kde o osudech lidí nerozhodují politikové, ekonomové či straníci, ale sami obyčejní lidé! Ke společnosti, která nedělí lidi podle politické, rasové, národnostní či náboženské příslušnosti. Východiskem je společnost, která se stará o všechny lidi bez rozdílu, a o všechny se stará stejnou měrou. Tato společnost však nevznikne sama od sebe, ani z vůle nějakých mocipánů. Tato společnost může vzniknout jen ze snahy pracujících a studentů, ze snahy všech lidí, kteří se naučí mezi sebou navzájem spolupracovat. Nevznikne proto, že jim to někdo přikáže, ale proto, že se sami budou chtít snažit najít společnou cestu, společné východisko. Jen tak máme naději. Záleží na každém z nás, jak naložíme se svojí zodpovědností. Je tedy pouze na nás, abychom nedali fašistům prostor pro jejich propagandu, abychom převzali aktivitu. Musíme začít pracovat pro svobodnou společnost a ještě více se snažit její ideu přibližovat i ostatním lidem! ●

Petr Král

MEZI DVĚMA BŘEHY

Překvapilo vás, proč jsou některé reportáže českých televizí natočené tak, jako by jejich scénář diktoval ministr vnitra? A jak je možné, že někteří reportéři dostávají exkluzivní záběry policejních razií a snímky z místa činu, zatímco jiní pouze postávají před červenobílou páskou a nahlas do kamery spekulují, co se asi mohlo stát? Tyto věci spolu úzce souvisejí - a jsou důsledkem systému, který do praxe zavedl a postupně zdokonalil muž, jehož jméno možná ani neznáte, přestože produkty jeho působení sledujete den co den ve večerních zprávách: zástupce ředitele odboru Public Relations ministerstva vnitra Samuel Truschka.

Systém, který připomíná známou metodu cukru a biče, je založen na dlouho budovaných osobních vazbách mezi policejním reportérem a PR-manem na ministerstvu. Není snadné stát se koněm v Truschkově stáji - ale jakmile se reportér osvědčí, má po zbytek kariéry postaráno o exkluzivní reportáže. Šéfredaktoři vědí, jakou cenu museli jejich podřízení za přístup k tomuto materiálu zaplatit, ale většinou se tím netrápí: bulvární televize potřebují krev, násilí a napětí, a tato smlouva, třebaže mefistofelská, je výhodná pro obě strany.

Situací, kdy bývá třeba realitu poněkud popravit, je vzhledem k nepříliš dobrému fungování policejního aparátu řada. Podivné sebevraždy policejních vyšetřovatelů vlastní služební zbraní, odhalené případy korupce, brutalita policistů - to vše se děje a dá se prokázat, ale jen málokdy se dostane do hlavních zpráv. Před časem zastřelil policista v Mělníce náhodnou chodkyni - a úkolem policejních reportérů bylo podat událost v co nejpříznivějším světle pro ministerstvo (nutno říci, že v tomto případě částečně selhali, protože skandál byl příliš velký a nešlo ho *„odspinovat"*).

Nejpilnějším žákem *„Truschkovy školy"* a příkladem téměř dokonalé metamorfózy novináře v policistu je reportér TV Prima Jiří Borovec. Seriózně vyhlížející třicátník s plnovousem je vždy včas na místě činu, vždy má k dispozici zaručené zprávy z policejních zdrojů a vždy ví, kterou verzi událostí má divákovi podat. Mnozí novináři byli svědky jeho vystoupení na tiskových konferencích kolem loňského zasedání MMF/SB - když se na jedné z nich zeptal mladíka, kterého policisté zcela bez důvodu zatkli a na služebně zbili, proč vůbec chodil na ulici, když věděl, co se v Praze děje, nevydržel s nervy Petr Uhl a horlivého policisto-reportéra umlčel. Borovcova hvězda však do značné míry pohasla, minimálně v očích jeho kolegů, když jeho příchylnost k policii zachytila dokumentaristova kamera. Právě on byl tím mužem, který - nevěda, že je filmován - položil majoru Husákovi v družném rozhovoru na Karlově mostě otázku: *„A dostali ti drbani aspoň pořádně na držku?"* Netřeba dodávat, že *„drbany"* byli míněni demonstranti proti MMF...

Zcela jiné pozadí má propolicejní aktivismus Patrika Kaizra z České televize (na snímku). Jeho motivace je negativní, tj. za své působení nedostává odměny ve formě exkluzivních policejních informací, ale policie je ochotna tolerovat jeho staré prohřešky. P. Kaizr kdysi patřil k aktivním stoupencům anarchistického hnutí a *„pořídil"* si v té době dokonce drogový záznam; nyní, napraven, své minulé hříchy odčiňuje. Nestor českých anarchistů Jakub Polák zná Kaizra téměř od dětských let a má pro jeho proměnu pramalé pochopení: *„Chápu to jako jeho osobní tragedii,"* říká o něm. Podobně jako Borovec i Kaizr zažil vloni v září svou *„těžkou hodinku"* - jako svědek byl přítomen incidentu na Hlavním nádraží v Praze, kdy několik aktivistů militantního křídla anarchistického hnutí napadlo skupinu skinheadů. Patrik Kaizr se poté, řečeno kulantně, na odhalení pachatelů iniciativně podílel, aniž by přitom respektoval omezení, daná jeho pozicí novináře. Na akcích radikální levice ho od té doby vítají pokřikem *„Udavač! Udavač!"*

Ivan Břešťák z TV Nova představuje podobně jako J. Borovec typ nekonfliktního, nelomeného policejního reportéra. Muž mimořádně nekultivovaného projevu však přináší svému šéfredaktorovi tolik výjimečného materiálu, že by byla škoda nechat ho zahálet: a tak diváci u jeho reportáží jen žasnou, jak skvělý policejní sbor v této zemi působí. Co u Kaizra budí pohoršení, u Břešťáka nepřekvapuje: diktafon Britských listů zachytil, jak horlivý reportér na demonstraci 28. října udává komusi do mobilního telefonu popis dvou anarchistů, kteří přišli na akci ozbrojeni noži.

Poněkud jiný druh reportéra představuje Eva Souhradová z České televize. Souhradová je inteligentní, schopná televizní profesionálka, a velmi přesně chápe pravidla, podle kterých se hraje. Reportáže, které natáčí, jsou zaujaté a záměrně potlačují vše, co by vyznělo v neprospěch policie, neprozrazují to však prvoplánově. Neblahé zkušenosti se Souhradovou má např. Jiří Kopal z Občanských právních hlídek. V únoru měl vystoupit spolu s Mikulášem Tominem z Inspekce ministra vnitra v Jedenadvacítce na ČT2. Úvodní obrazový příspěvek připravovala právě E. Souhradová. Přestože natočila rozhovor s oběma aktéry debaty, do vysílání se dostal jen policista Tomin. Stejně usilovně se Souhradová snažila dát *„spin"* informacím o násilí na policejních služebnách, které tou dobou musela přiznat i Inspekce: podle reportérky byly výsledky vyšetřování neprůkazné a mučení aktivisté si prý vše zřejmě jen vymysleli. Vrcholným číslem E. Souhradové (stejně jako její předchůdkyně Anny Stárkové) jsou reportáže týkající se cizinecké policie. Bez stopy humanitárních ohledů natočené nadšené líčení *„průvozů"* a deportací odpudivých cizích běženců - zločinců, před nimiž je třeba poctivě pracující české občany chránit - neposkytuje prostor k pochybnostem, kdo zde vedl reportérce ruku. ●

Zdroj: www.blisty.cz

STÁTNÍ FÍZLOVÁNÍ OBČANŮ

Víte, že policie smí bez povolení soudu sledovat, s kým telefonujete? Podle českého zákona o telekomunikacích (č.151/2000 Sb.) má každý poskytovatel telekomunikačních služeb povinnost uchovávat dva měsíce veškerá data o telekomunikačním provozu a zpřístupňovat je *„orgánům oprávněným k tomu zvláštními právními předpisy"*. Od roku 2001 k těmto *„orgánům"* patří také policie, a ta nepotřebuje pro přístup k těmto datům zvláštní soudní povolení. Zdá se, že z toho vyplývá, že si tedy policie může například libovolně zjišťovat u vašeho internetového poskytovatele, s kým si e-mailujete, popřípadě jaké noviny na internetu čtete... neměl by tady někdo již konečně lidem přiznat, že v České republice žádná demokracie neexistuje?

Shrneme-li to:

1) Je nutno rozlišovat *„odposlech"*, tj. zjištění obsahu komunikace a „získávání zprostředkovacích dat" = kdo, kdy, komu, jak dlouho, atd. Přesné vymezení je v § 3 vyhlášky 191/2000

2) Je třeba rozlišovat získávání těchto informací pro účely trestního stíhání (to se řídí trestním řádem, hlavně jeho § 88 a 88a) a pro plnění *„jiných úkolů policie"* (řídí se zákonem o policii 283/91), popř. pro tajné služby (viz příslušné zákony, ale to není předmětem tohoto článku)

3) Odposlech lze provádět jen na základě soudního povolení pro účely trestního řízení (popř. ty tajné služby, viz příslušné zákony)

4) Získávat zprostředkovací data má Policie ČR právo libovolně (viz § 47 a Zákon o telekomunikacích, stanovující povinnosti provozovatele technicky a fakticky toto umožnit)

5) Sporné je, že trestní řád stanoví, že není třeba soudního povolení ani pokud s odposlechem souhlasí jeden účastník komunikace - soudní ochrany je tím zbaven druhý účastník komunikace (v praxi půjde možná o výhružné telefonáty...)

6) Při projednávání novely trestního řádu padl ve Výboru pro obranu a bezpečnost Sněmovny návrh, aby soudního povolení nebylo třeba pro určité druhy případů (bylo to dáno závažností trestného činu, na který by vzniklo podezření). Naštěstí tenhle návrh neprošel.

7) Mimochodem, tentýž Výbor navrhl na konci roku 2000 při projednávání novely Zákona o policii možnost od *„podezřelého"* (tj. kohokoliv, bez sdělení obvinění, atd.) brát tělesné vzorky k určení DNA.

§ 86 telekomunikačního zákona č. 151/2000 Sb.

(1) Osoby uvedené v § 84 odst. 1 [tj. poskytovatelé telekomunikačních služeb] jsou povinny na vlastní náklady sdělit orgánům oprávněným k tomu zvláštními právními předpisy[16]) informace o skutečnostech, které jsou předmětem telekomunikačního tajemství anebo na něž se vztahuje ochrana osobních a zprostředkovacích dat, zejména údaje o veškeré komunikaci, kteréhokoliv uživatele v uplynulých nejméně dvou měsících v rozsahu volané a volající číslo, použitá služba, datum, čas, doba trvání komunikace a místo připojení. U poskytovaných datových celků (databází) jsou tyto osoby povinny provádět jejich aktualizaci podle požadavků orgánů oprávněných k tomu zvláštními právními předpisy[16]), nejméně jednou za 6 měsíců.

(2) Právnické a fyzické osoby, které vykonávají telekomunikační činnost, jsou povinny na vlastní náklady zabezpečit v určených bodech orgánům oprávněným podle zvláštního právního předpisu[16]) připojení zařízení pro odposlouchávání a zaznamenávání telekomunikačního provozu. Technické podmínky pro připojení a provoz těchto zařízení stanoví prováděcí předpis.

(3) Pokud právnické a fyzické osoby, které vykonávají telekomunikační činnost, zavedou v telekomunikačním provozu kódování, kompresi, šifrování nebo jiný způsob utajení přenosu informací, jsou povinny zajistit, aby v místě rozhraní pro připojení zařízení uvedených v odstavci 2 byly požadované informace a data poskytovány srozumitelným způsobem.

[16]) Například zákon č. 67/1992 Sb., zákon č. 154/1994 Sb., zákon č. 283/1991 Sb., zákon č. 141/1961 Sb. a zákon č. 13/1993 Sb. ●

MUSSOLINIHO DUCH ZA TĚCHTO ČASŮ

Jak vypadá Itálie dnešních dnů? Itálie Berlusconiho vlády, Itálie se silně proti-imigrantskými postoji represivních struktur, Itálie provádějící neoliberální agendu, Itálie vlády pevné ruky? Nabízíme kontroverzní pohled nositele Nobelovy ceny za literaturu z roku 1997, italského dramatika a herce Daria Fo. Zatímco s textem umělce, který se nebojí spojování své osoby s anarchistickou radikální levicí, nebude řada lidí souhlasit, je to názor, který je přednesen jasně a rázně a nechodí kolem horké kaše. Projev o úpadku demokracie v Itálii přednesl Dario Fo 12. ledna v Paříži.

V Itálii jsme svědky nekonečné řady ignorancí a pokrytectví ze strany nejrůznějších politických skupin, které evokují - málem až stejnými slovy a gesty - fašistické klima. Používají stejný repertoár a křičí stejná hesla: svoboda, píle, vlast, Itálie, obrana rasy, kultura naší civilizace, původní civilizace.

K tomu si ještě přidejte to, čemu říkáme *„střet zájmů“*. Ani sám Mussolini neměl takový systém politických privilegií, jaký má Silvio Berlusconi, italský premiér. Na druhé straně tu je děsivá absence opozice. Je to tak. Je to realita, kterou můžeme cítit: dostali jsme se do úlohy pouhých disidentů, kteří se snaží vyplnit prázdnotu politické opozice. Účastnil jsem se konference Democratici di Sinistra (Demokratická levicová strana): zdáli se paralyzovaní. „Musíme se změnit, nebo zahyneme,“ deklamovali. A když to vyslovili, zůstali stát na pódiu jako solné sloupy.

Když někdo jako Pier Ferdinando Casini, předseda parlamentu a člen Svazu katolických demokratů, říká věci, které znějí, jako by pocházely od levičáka (třeba: *„Než něco v RAI -italská státní TV- změníme, musíme vyřešit otázky týkající se střetu zájmů“*), pak jsme uprostřed šílenství. Někdo na pravici papouškuje kritický hlas levice, která již neexistuje, a to v době, kdy by se proti snahám pravice mělo protestovat zásadními debatami, mítinky, demonstracemi - jinými slovy, jakýmkoli druhem přítomnosti. Je absurdní, že Casini členům své strany říká: *„Počkejte, nepřežeňme to.“* I kdyby tato situace skončila jako výsměch či absolutně ve ztracenu, pravici se přesto podařilo mluvit místo opozice.

Také ale vidíme, že jsou na vzestupu nová hnutí, zejména mezi studenty, mladými dělníky a staršími lidmi, která, jak se zdá, svojí skvělou a hojnou participací opět vdechují život vodám vzkříšení. A já říkám, dokonce v katolickém smyslu slova, vody očistné. Tato hnutí svědčí o děsivé obrodě.

Avšak místo toho, aby šla s těmito novými hnutími, podporovala je a aplaudovala jim, levice od nich jakoby znechuceně utíká. Povšimněme si, že jsou to ti stejní levičáci, kteří jsou zodpovědní za rozprodej našich veřejných škol, za plán, který mladí lidé, učitelé a demokraticky orientované rodiny odhalili svým heslem: *„Neměňte naše školy v podnikání.“* Než vytvoříme soukromé školství, měli bychom se snažit dát dohromady to školství, které již existuje - veřejné školství.

To stejné platí o jejich postoji k válce. Aby představitelé levého středu zmírnili svoji pozici, prosili: „Buďme opatrní, abychom nerozzlobili lid. Nedělejme z nevinných lidí oběti.“ Buďme opatrní? To má být vtip? Již teď víme, že 90 procent obětí je nevinných, jak nám vysvětlil Gino Strada, spisovatel a zakladatel Emergency, italské organizace, která poskytuje lékařskou pomoc válkou zmítaným oblastem. Samozřejmě, že jsme to již věděli.

Bylo vyčísleno, že uplynulé tři měsíce náletů (na Afghánistán) si vyžádaly přes 3 tisíce obětí z řad civilistů, což je ekvivalent počtu obětí ve Dvojčatech. Do toho ale nejsou započítány oběti zdevastovaných měst, které žijí za příšerného strádání, nebo-li neviditelné oběti - „neviditelní mrtví“, jak je kdysi nazval Strada, jejichž počet je děsivý: tisíce sirotků, jejichž příbuzné roztrhaly na kusy bomby a miny. Vyčištění tohoto nesmírného válkou zničeného území od miliónů min bude podle odhadů trvat 200 let.

A proč to všechno? Kvůli vítězství Paštunů, kteří od Tálibánu převezmou produkci opia, opia, které se stále bude posílat do Pákistánu k rafinaci a výrobě heroinu. Nakonec to znamená, že se vše velkou silou vrátilo zpět do oběhu - zisky z obchodu s drogami se recyklují prostřednictvím amerických a evropských bank v bludném kruhu financování terorismu. Jak se zeptal jeden žurnalista činitele americké vlády: *„Vezmeme-li v úvahu finanční stopu praní špinavých peněz, která vede ke švýcarským bankám, tak kdy plánujete bombardovat Švýcarsko?“* Odpověď: hrobové ticho.

Abych se ale vrátil k Itálii a úpadku demokracie, který je tu denně manifestován, chtěl bych, aby se tato chvíle nestala podobnou tomu, k čemu došlo při zrodu jiné absolutistické vlády, té, o níž mi vykládával můj otec - otec, který byl ještě jako velmi mladý politickým uprchlíkem ve Francii. Bolí mě, když poslouchám ty, kdož onu éru prožili osobně, jak říkají, že mají pocit, jako by znovu prožívali 20. léta, léta zrodu fašismu.

Navíc: čteme noviny a sledujeme Berlusconiho advokáta, když se soudu představuje poprvé od svého obvinění z korupce a opouští soudní síň za pokřiku „Tady už není žádná spravedlnost!“. Jeho právníci jsou tam po boku Berlusconiho právníků a požadují zásah ministra spravedlnosti, člena Ligy severu.

Máme před sebou ty nejiracionálnější paradoxy jako z Krále Ubu od Alfreda Jarryho, frašku nemožného: zákony se dělají speciálně pro krále, ministři se volí z jeho dvora, aby hájili jen jeho vlastní zájmy, a veřejnost tleská. Maximálně si někdo trošku pohoršeně odkrkne. S čistým svědomím se Cavalier a jeho muži chápou jakékoli pravomoce a užívají si totální beztrestnosti. Podle logiky *„Do vězení nás nikdy nedostanou“*.

Slyšel jsem někoho z Berlusconiho vlády, jak říká, že se setkají s levým středem. *„V jedné ruce,“* řekl, *„budeme držet olivovou ratolest a v druhé zbraň.“* Přesně tak zněla jeho slova. Je to pravda. V jejich jazyce a jejich výrazech je nový fašismus. Počínaje *„Itálií byznysu“* přes *„Stranu byznysu“* se z nás všech stávají zaměstnanci vlády a uprostřed je Velký šéf.

„Poražení, mějte se na pozoru!“ bylo další fašistické heslo. Dnes stačí vidět gesta, slova, postoje a aroganci těchto politiků, kteří mlátí pěstmi do stolu a křičí *„Kopete mě do koulí“* nebo *„Nestrkejte, sakra, nos do mých záležitostí“* (jako ministr spojů). Rovněž slýcháme, *„Arabové táhněte“*, *„Ať si své zablešené mešity staví někde jinde“* a *„Měli by zůstat ve svém ghettu“*. Je tu nová idea: ghetto pro ty, kdo se liší, pro ty, kdo se nechtějí přizpůsobit.

Občas mě celá ta situace mučí, jako jakási němá melancholie. Dál pracuji v divadle, samozřejmě, a těmito tématy se v našich hrách zabýváme. A veřejnost reaguje, ale samozřejmě, že kážeme již přesvědčeným.

Tím nejlepším je dnes onen fantastický vánek a slunce - oni mladí lidé, kteří se organizují po celém světě. Potřebují naši pomoc, informace a pravdu. Dnes ale nemáme žádného Jean-Paul Sartra, který by přednášel na univerzitách. V roce 1968 pořádal konferenci o divadle náhody - politickém, lidovém divadle. Konferenci zahájil citátem od Alberta Savinia: *„Ó lidé, vyprávějte náš příběh.“*

Dnes již nejde o to ukazovat historii současnosti, jakýsi *l'esprit du temps*. Dnes jsou divadelní režiséři a ředitelé divadel na pravici (někteří konvertovali celkem nedávno) a osvojili si talent mávat vlajkou. Většina intelektuálů mezitím spí nebo prostě předstírá, že varovné signály neexistují - předstírají, že mají lepší věci k úvahám. ●

Jarmil Stojanov

ITÁLIE VE VARU

Svědkem zostřujícího se sociálního pnutí se v těchto dnech stala Itálie. Země vedená mussoliniovským mediálním magnátem Silviem Berlusconim, který na ni pohlíží jako na své kondominium a právě na něhož připadla úloha uzpůsobit Itálii a životní podmínky *„jejích“* lidských zdrojů novým potřebám kapitálu skrze flexibilizaci a opouštění sociálních norem, se stala dějištěm vzestupu sociální opozice. Kromě snad nejmasovější demonstrace však viděla Itálie i atentát, který evokuje otázku, zda se vrací období *„tenze“*, doba politicky motivovaného násilí, kterým Itálie prošla v 70. a 80. letech.

Právě v posledních měsících začala italská vláda připravovat legislativní změny, jimiž má učinit zadost svým povinnostem k Evropské unii a které jsou jasným útokem na životní podmínky pracujících. Reforma se točí zejména kolem článku 18 zákoníku práce z roku 1970 - i když jej radikální odbory označují jen za špičku ledovce. Pokud by byly změny jeho znění přijaty, usnadnily by propouštění pracujících z podniků s více než 15 zaměstnanci a omezily by moc pracovních soudů, které dnes mohou zaměstnavateli nařídit, aby pracující, kteří byli nespravedlivě vyhozeni, znovu přijal.

BEZ DISKUSE...

Vláda se přitom nikdy netajila tím, že reforma má sloužit ke snadnějšímu propouštění lidí z práce, a ani netajila, kdo stojí v pozadí tvrdě neoliberální agendy - na námitky odborů měla jedinou odpověď: cílem je *„rozhýbat“* trh pracovních sil a splnit tak požadavky *„jednotné Evropy“*, *„o nichž se nediskutuje“*. Té jednotné Evropy, kterou nám sociální demokraté předkládají jako projekt solidarity, blahobytu a participace.

Odbory, a to jak *„radikální“* či *„alternativní“* (unione di base), kterých existuje v Itálii se silnou tradicí proletářského boje v šedesátých a sedmdesátých letech bezpočet, tak i *„oficiální“* (včetně nejsilnější konfederace CGIL (Confederazione Generale Italiana del Lavoro), odpověděly silnou mobilizací, jejímž produktem byla už počátkem března statisícová demonstrace proti Berlusconiho politice v Římě. Vrcholem odporu pracující třídy měla být manifestace 23. března - a 5. dubna potom generální stávka.

Pouhé tři dny před demonstrací, o níž se všeobecně mělo za to, že se stane jedním z největších vystoupení italského hnutí práce, však situace dostává výrazně jiný rozměr.

... DVĚ RÁNY DO TÝLA

Když se v úterý 19. března večer vracel ekonomický poradce ministra práce Mario Biagi do svého bytu v Bologni, netušil, že tři roky po zatím posledním atentátu spáchaném skupinou Rudé brigády - Bojující komunistická strana připadne místo další položky na seznamu obětí právě jemu. Podle očitých svědků přijeli k 51letému profesorovi ekonomie dva lidé na motocyklu a dvěma ranami do týla jej zastřelili.

Právě Biagi byl přitom jedním z tvůrců reformy zákoníku práce a jedním z jejích nejhorlivějších zastánců. Týž den, kdy byl Biagi zavražděn, vyšel v jednom italském hospodářském deníku jeho článek nazvaný *„Každý, kdo brzdí reformy, je proti Evropě“*.

RUDÉ BRIGÁDY ZNOVU NA SCÉNĚ?

Policejní vyšetřovatelé a ministr vnitra Claudio Scajola, který kvůli atentátu předčasně ukončil svou návštěvu Spojených států, z činu záhy obvinili Rudé brigády - na místě činu byly nalezeny vyryté symboly skupiny (pěticípá hvězda v kruhu) a podle expertíz byl Biagi zastřelen tou samou braní, kterou Rudé brigády použily v roce 1999 při atentátu na ekonoma Massima D'Antona. Prohlášením zveřejněným na internetové stránce www.caserta24ore.org se navíc Rudé brigády k popravě Biagiho samy přihlásily.

(pokračování na str. 14)

UPRCHLÍCI TRNEM V OKU EVROPSKÉ UNIE

Státy EU nyní na posledních summitech jasně ukázali na svého nepřítele číslo 1. Jsou jím uprchlíci a přistěhovalci. Podle slov čelných představitelů EU mají Evropané uprchlíků již *„plné zuby"* a je třeba jejich příliv zastavit. Britský zástupce Jack Straw dokonce doporučil zrušení práva žádat o azyl. Podle něj *„je namístě zaujmout tvrdý postoj proti těm, kteří zneužívají vstřícného postoje států EU"*. Jeho slova nevyvolala žádný odpor a s reakcí svých kolegů byl údajně spokojen. Uprchlíky dávala EU na svém summitu v Gotteborgu do souvislosti s kriminalitou, pašováním lidí a organizovaným zločinem. Padl například návrh na zablokování tzv. balkánské cesty, kterou ročně proudí desetitisíce uprchlíků. V novinách jsme si mohli přečíst, že v Bělehradě čeká 50 tisíc Číňanů na svou šanci, aby mohli *„zaplavit"* Francii, Anglii nebo Německo. Je přirozené, že při antikapitalistických protestech v Gotteborgu se média soustředila na počítání rozbitých výloh a hozených kamenů, a neinformovala ani o odůvodech protestů, ani o vlastních tématech a usnesení summitu EU. Nemohli jsme se tedy dozvědět, že za tisíci policejních těžkooděnců se jedná o zastavení přílivu uprchlíků, posilování bezpečnostních opatření a zřízení europolicie a eurokartotéky, a o zrychlení neoliberálního trhu prostřednictvím podpory konkurenční soutěže. Až dlouho po skončení summitu jsme se mohli dočíst, že státy EU budou mít právo kontrolovat telefonické hovory, faxy a e-maily, a že budou mít volnější ruku při domovních prohlídkách atd.

Posilování tuzemských bezpečnostních složek pod taktovkou výrostka Grosse není tedy pouze jen jeho osobní iniciativou, ale spíše snahou o přiblížení se standartu EU. O tom se ale moc nemluví, vláda radši vyčlení několik milionů (má jich přece tolik...) na osvětovou kampaň o EU a zřídí bezplatnou telefonickou linku, na níž nám vyškolený operátor vysvětlí, kam že se to vlastně hrneme.

Již nyní je běžnou praxí států EU celá řada odstrašujících opatření, jak zabránit přílivu imigrantů, případně jak je opětovně vyhostit, jak omezit finanční prostředky, které jim musí být ze zákona poskytnuty, stejně tak jako ohromné finanční postihy pro ty, kdo uprchlíkům do EU pomáhají. Opatření, která mají zabránit přílivu cizinců, způsobila už mnoho zbytečných tragédií. V červnu 2000 se britská veřejnost zhrozila nad 58 mrtvými Číňany, které objevila doverská policie udušené v uzavřeném kamionu. Tatáž policie vyslýchá každého turistu jako potencionálního *„užírače"* jejich ostrovního blahobytu. Zprávy z uprchlických táborů mezi Francií a Anglií jsou doslova šokující. Otřesné podmínky, špína, lidé namačkáni ve velmi malých místnostech. Zoufalství nutí tyto imigranty, většinou Kurdy, Indy nebo Pákistánce, dostat se za každou cenu do vysněné Anglie. Cenou však leckdy bývá smrt ve vodách kanálu La Manche, v nevětraných skrýších nákladních vozů či na střechách vlaků.

Vítězní labouristé využívají přílivu uprchlíků a s tím souvisejících problémů, jako např. rasových útoků, které v Angli vyvolávají příslušníci ultranacionalistické BNP (Britská národní strana), a postavili nyní do popředí svého programu zastavení přílivu uprchlíků za každou cenu. Vezmeme-li v úvahu, že Británie patří mezi země s pouze průměrnými počty imigrantů, dojde nám krajně pravicová tendence jejich politiky. Labouristé vyrukovali s kvótami pro uprchlíky, kterým byl povolen pobyt. Konzervativci dokonce doporučovali zavřít každého uprchlíka do záchytného střediska až do doby, než se vyřeší, co s ním dál. Výrazně se omezila podpora uprchlíků, která činí kolem 30 liber týdně. A nezapomeňme, že cenová hladina v Británii patří k nejvyšším v celé západní Evropě.

EU nutí a podplácí i ostatní země, aby zlikvidovaly problém s uprchlíky a zastavily jejich přísun na západ. Příkladem může být Austrálie, která každého ilegálního uprchlíka vrací nazpět do země jeho původu. Není to tak dlouho, co australské úřady zachytily loď s pěti stovkami uprchlíků z Afghánistánu, Pákistánu a Indonésie na palubě. Místo toho, aby problém vyřešily, vyslaly na loď komando výsadkářů a přinutily ji setrvat na moři - nesměla zakotvit v přístavu. Uprchlíci, v reakci na australskou akci, vyhlásili hladovku. Jejich snažení ale nakonec bylo marné a všichni putovali nazpět. *„Polívčičku"* si ihned přihřála i zástupkyně místní ultrapravice Pauline Nansonová, šéfka uskupení „Jeden národ", která se, mimo jiné, proslavila návrhem na zákaz přijímání asijských přistěhovalců. Podle ní má Austrálie imigrantů už *„plné zuby"*.

Mnohé strany si chtějí nahnat body, a tak vysouvají problém uprchlíků na přední místa svých programů. Tak je tomu v německé CDU (Křesťansko-demokratická unie), která hodlá přitvrdit v azylové a přistěhovalecké politice. Šéf jejich poslanců, Merz, vyvolal značnou kritiku svým prohlášením, že CDU učiní z otázky přistěhovalectví jedno z hlavních témat příštích voleb. Konzervativní CDU se obecně staví proti přílivu cizinců, ale toto prohlášení je třeba brát jako další znak jejího příklonu k tématům krajní pravice. CDU si je moc dobře vědoma, že případným zákazem NPD (Německá národní strana), jí proticizinecká a xenofobní politika, může přinést větší množství hlasů od převážně mladších voličů. Toho samého si je vědoma i konzervativní ODS u nás doma, která se také vyslovuje proti uprchlíkům a hlásá hesla o ochraně národních zájmů před globalizátory, která můžeme velmi často slýchat i od jejího šéfa Klause. ODS si společně s ČSNS (Česká strana národně sociální) přeje zavedení víz pro všechny země na východ od naší republiky.

PŘÍČINY PROBLÉMU

Příčina zvýšené vlny uprchlíků je právě v institucích jako jsou EU, MMF nebo NATO a tedy v samotném kapitalistickém systému. Podíváme-li se odkud pochází většina uprchlíků, vysvětluje nám to vše. Jsou to Afghánci, Pákistánci, Kurdové, Číňané, Indonésané, aj. Tedy lidé ze zemí, které jsou postiženy válkou a tudíž i chudobou, a vládnou v nich totalitní diktátorské vojenské nebo polovojenské režimy. Indonésie byla postižena extrémní chudobou a hlubokou sociální nerovností díky strategii MMF a jeho neoliberální politice. Z Afghánistánu, podle tisku, utekly během amerického tažení asi 2 miliony lidí do Pákistánu, Íránu a do některých evropských zemí. Tito lidé, které americká armáda vyhnala z jejich domovů, bude ale EU posílat zase zpět a navíc je označila nálepkou *"ilegální"*. Z člověka, který díky jejich mocenským hrám trpí, si dělají horký brambor, se kterým si pohazují tam a zase zpátky. V Pákistánu zase vládne pučista, generál Parvíz Mušaraf a chudoba, stejně jako v Íránu. O totalitním režimu v Číně se již dnes moc nemluví, protože USA jí přibraly, i přes to nejviditelnější a všeobecně známé porušování i základních lidských práv, do Světové obchodní organizace (WTO), a otevřely si tím pro sebe přístup k nedozírným čínským trhům. USA také před nedávnem označili tři státy (Irák, Írán a Severní Koreu) za tzv. *"osu zla"*. V čem se ale liší tyto státy například od již zmíněné Číny, Pákistánu, Sáudské Arábie nebo třeba Turecka, člena NATO, které masakruje na svém území kurdské obyvatelstvo. Ničím.! Nezáleží na režimu, na lidských právech, ale pouze na tom, jestli se, ten či onen i sebezrůdnější režim chová k západním mocnostem, potažmo k USA, přátelsky či nikoliv. Kurdové ovšem nejsou masakrováni pouze v Turecku, ale také například Irák, v čele se Sádámem Husajnem, si svou kurdskou menšinu rozhodně nerozmazluje. Naopak iráčtí kurdští civilisté museli čelit dokonce i bombardování bojovými plyny. Sadám je ale pro USA absolutní zlo, zatímco režim v Turecku je spojenec... Věc zašla dokonce tak daleko, že se nyní zřejmě schyluje k vytvoření (konečně už) samostatného kurdského státu. Tomuto největšímu národu bez vlastního státu, nebyl nikdy přiznán nárok na vlastní identitu a kulturu. Ale nyní zřejmě tajně jednají USA se zástupci prozápadních kurdských hnutí ze severního Iráku. Z této hry jsou logicky vyřazeni turečtí Kurdové a jejich nejvlivnější organizace - marxistická PKK (Kurdská strana pracujících). Američané by zřejmě iráckým Kurdům *„věnovali"* jejich území k vytvoření vlastního státu, výměnou za to, že jim jejich gerilové oddíly pomůžou vojensky svrhnout nynější bagdádský režim.

Vlády zemí EU a USA nedělají nic, aby rozvojovým státům pomohly z chudoby a naopak se do těchto regionů pokoušejí zavádět neoliberální experimenty. Na nich ale bohatne tak maximálně místní vládnoucí elita, státní dodavatelé a spekulanti. A proti totalitním režimům v mnoha zemích samozřejmě nedělají vůbec nic, naopak je podporují a spolupracují s nimi.

Ti, kteří utíkají před chudobou, útlakem a válkou, jsou označeni za lůzu, žebráky a kriminálníky - tedy nelegální imigranty. Příčina jejich utrpení je však v samotném kapitalistickém systému a jeho institucích. Řešením je tedy jedině odstranění tohoto systému a jeho vízové politiky. Bojujme za společnost založenou na mezinárodní solidaritě a pomoci. Míru, blahobytu a svobody pro všechny nedocílíme humanitárními misemi, peticemi, a ani tím, že se budeme spoléhat na instituce typu OSN či obranné organizace při EU (Evropská armáda). To je pouze hra mocných, která nás má uspokojit a docílit toho, že si nebudeme připadat lhostejní. Naší jedinou šancí je organizovat se a postavit na odpor. Uprchlíci a cizinci nejsou naším problémem, naším problémem je kapitalismus. ●

ŽÁDNÝ ČLOVĚK NENÍ ILEGÁLNÍ!

Jan Kenský

UPRCHLÍCI VÍTEJTE!

Známý „argument" pravičáků, že v České republice je moc uprchlíků, naprosto nekoresponduje s faktem, že za minulý rok požádalo o azyl v ČR něco přes 18 tisíc lidí a skutečně ho dostalo jen 83 žadatelů. Toto číslo však čeští národovci zcela ignorují a nikde raději neuvádějí, neboť by tím sami sobě vyvrátili svoji demagogickou představu o údajné vlně imigrantů, která zaplavuje Českou republiku. Je také nad slunce jasné, že uprchlíci jsou v Evropě vítáni jako levná pracovní síla v době ekonomického růstu, avšak zároveň bývají prvními, kteří jsou obviňováni z toho, že „nám berou prací" v případě, že kapitalismus zažívá opak - tedy ekonomickou recesi, za což žádný z uprchlíků nemůže ani kdyby chtěl. ●

DĚLNÍCI ŽALUJÍ GENERAL MOTORS ZA RASISMUS

Detroid - Asi 50 dělníků největší americké automobilky General Motors v Pontiaku podalo proti své firmě žalobu, v níž požadují 7,4 miliardy dolarů odškodného za porušení svých lidských práv. Oznámily to justiční zdroje státu Michigan s tím, že firma trvale ignorovala útoky bílých zaměstnanců, kteří oblečeni do kápí Ku-klux-klanu černé dělníky napadali a v několika případech jim způsobili i zranění.

Za svých 30 let praxe jsem už viděl ledacos, ale tenhle případ je „nejodpornější, s jakým jsem měl co dělat," prohlásil advokát dělníků Wallace Parker při podávání žaloby. „Žijeme přece v roce 2002, a ne 1802," dodal.

Podle předběžného vyšetřování GM ignorovala nebo dostatečně nereagovala na stížnosti svých dělníků černého nebo mexického původu. Firma naproti tomu tvrdila, že původce incidentů náležitě postihla. „Tvrzení žaloby, že nebojujeme proti nepřátelské atmosféře na pracovišti, není pravdivé. Udělali jsme hodně proti diskriminaci a napadání na pracovišti," řekl mluvčí GM.

Přiznal, že k útokům v kápích KKK došlo v roce 2000, ale uvedl, že jejich organizátor byl údajně postižen stržením měsíčního platu. Tento postih firma nepovažuje za nepřiměřeně nízký i přesto, že byl aplikován v době, kdy měla továrna výluku, a postižená osoba byla s minimální mzdou na nucené dovolené. ●

Pavel Klíma

(dokončení ze str. 12)

Pokud by prohlášení bylo pravdivé a autentické, byl by to první atentát z jejich dílny po třech letech - a druhý během 11 let, kdy byly Rudé brigády v útlumu po úderech, které jim stát zasadil koncem 80. let. Pozorovatelé v této souvislosti připomínají, že vláda nyní nebezpečí Rudých brigád přehání: nemají zdaleka tak silnou pozici. *„Rudé brigády vyhasly a ačkoli si několik obskurních skupin může přivlastňovat jejich akronym, je jednoduše směšné vzkřísit je, jak se o to nyní snaží vláda, aby tím stigmatizovala mobilizaci zdola"*, píše italský autonomista Franco Barchiesi.

A KOMU SE TO HODÍ?

Zatímco odbory atentát odsoudily, vláda jej využila k atakování odborů v boji o reformu zákoníku práce: přisoudila jim zodpovědnost za atentát - odbory podle ní mohou za *„objektivní podmínky, které ke zločinu vedly"*. Chování vlády je pochopitelné - a to tím spíše, víme-li, že během sedmdesátých a osmdesátých let si italský stát a pravice dobře osvojily umění *„strategie napětí"* - umění využívat násilí k odvedení pozornosti, zastrašení a pacifikaci sociálního protestu. Nehledě na to, že kapitál i jeho státní ochranka vyšly z let násilného období s notně krvavýma rukama.

Činit závěry je nemožné - jen poznamenejme, že řada komentátorů připomíná několik faktů, které vyvolávají podezření: několik dní před atentátem zveřejnil Berlusconim vlastněný týdeník Panorama seznam osob, které by mohly být *„možnými cíly teroristů"*, v němž zaujímaly přední místa *„univerzitní poradci vlády, zejména ministerstva práce"*. V tomtéž týdnu ministr vnitra odňal Biagimu, přes jeho silné protesty, ochranku, kterou do té doby měl. Atentát přišel několik dní na to.

PROTI SOCIÁLNÍMU ÚTLAKU - KOLEKTIVNÍ AKCÍ!

Italské odbory atentát odsoudily jako akt, který jejich boji proti pravicovým změnám nepomůže. Ať je za útokem kdokoli, je atentát darem z nebes pro Berlusconiho vládu a Confindustrii (italskou federaci zaměstnavatelů), které již zahájily reakční boj proti legitimním požadavkům pracujících a ohlásily policejní a soudní represe proti společenské opozici, uvedl Pino Giampietro z radikálních odborů COBAS, které vycházejí z autonomistického hnutí sedmdesátých let.

„Tato exemplární akce je ve svém chladnokrevném smrtícím rituálu mrazivým poselstvím celému hnutí pracujících, všem, kteří vycházeli do ulic, aby demonstrovali proti sociální politice, všem, kteří mobilizovali ke generální stávce. Je to jasná výzva, abychom zůstali doma… Vražda profesora Biagiho má zastrašit pracující a rozsít strach po celé zemi… Nenecháme se zastrašit. Věříme, že musíme bojovat s dvojnásobným úsilím…," psalo se v prohlášení COBAS, které, podobně jako prohlášení dalších odborů, mělo zabránit pacifikaci nadcházející demonstrace svolané na 23. března.

DVA MILIÓNY - A BOJ POKRAČUJE!

Věci však zašly příliš daleko, než aby se italští pracující dali zastrašit. V sobotu 23. března proto Řím viděl dvoumiliónovou demonstraci nespokojenosti pracujících. Řím zná jediné místo, které dává šanci tak obrovské množství lidí pojmout - starobylý Circo Massimo. A masová demonstrace, která prý nemá v dějinách Itálie obdoby, byla injekcí odporu - a zvláště proto, že přišla v době, kdy se podle mediálního spektáklu zdá, že konsensus *„pro-Evropu-kapitálu"* převládá a že doby třídního boje jsou ty tam.

Přes optimismus, který tak masová účast na římské demonstraci vzbuzuje, se však nemůže zapomenout, že protivníkem libertinské-revoluční teorie a praxe, kterou hájí militantní proletáři a proletářky z COBAS, SLAI, ADL, CUB, USI-AIT či dalších organizací a kolektivů pracujících, v italských událostech není jenom kapitál a Berlusconiho vláda, ale i reformismus všech možných *„levicových"* stran a mainstreamových odborů, stejně jako ti, kteří chtějí masovou přímou akci substituovat svou ozbrojenou avantgardou.

Italské události však dávají šanci, že do dějin třídního boje proti námezdní práci a kapitálu bude napsána další přínosná kapitola. A že proletariátu poskytnou zkušenosti, díky nimž hnutí, které bude základem nové, beztřídní a bezstátní společnosti, dostane novou krev do žil a zesílí.

Zatímco COBAS navrhuje, že by se generální stávka měla konat v polovině dubna, není jasné, zda proběhne. Jak však píše ve svém prohlášení italská Federazione dei Comunisti Anarchici: *„Největší chybou by teď bylo přerušit boj."*

Generální stávka nakonec přeci jen proběhla, a to v úterý 16. dubna za účasti zhruba 2 milonů lidí, kteří vyšli do ulic velkých italských měst. ●

Jindřich Lukáš

SKANDÁL KOLEM POLICEJNÍ OCHRANY DEMONSTRACE NACISTŮ

Značný rozruch v rakouských médiích i v politických kruzích vyvolal postup policie, která kromě toho, že povolila sobotní pochod neonacistů centrem Vídně, současně zakázala souběžnou protidemonstraci levicových antifašistů jakožto *„ohrožení veřejného pořádku"*. Navíc chránila krajní pravičáky před jejich odpůrci přesto, že část neonacistů při pochodu městem hajlovala a provolávala nacistická hesla. Policie svůj postup obhajovala a zastal se jí i lidovecký (ÖVP) ministr vnitra.

„Nynější pravicová vláda lidovců a Svobodných (FPÖ) poprvé od roku 1938 umožnila, aby se Náměstí hrdinů v centru Vídně stalo shromaždištěm neonacistů," prohlásila místopředsedkyně sociálních demokratů (SPÖ) Doris Buresová. *„Naposled na tomto náměstí nacisté demonstrovali svou převahu při* ***anšlusu*** *Rakouska k Hitlerovu Německu na jaře 1938"*, dodala.

Pravicoví radikálové v sobotu za souhlasu úřadů protestovali proti otevření putovní výstavy ve Vídni o zločinech nacistické armády - *Wehrmachtu.* Vyjadřovali tak rozhořčení nad tím, že jsou prý *obyčejní vojáci* dáváni *„do jednoho pytle"* s jednotkami SS a gestapa. Neonacistů se shromáždilo přibližně 100, zatímco protestní akce proti nim se přes nepovolení zúčastnilo na 5000 lidí, z části i anarchistických antifašistických radikálů.

Jak připomíná deník Kurier, amatérské videozáběry dokazují, že neonacisté po své demonstraci táhli městem, hajlovali a provolávali hesla *„Sieg Heil"*, „Cizinci ven" a „Německo Němcům". Policie na to reagovala tím, že záběry nejprve vyhodnotí a teprve poté vyvodí případné důsledky. „Kdybychom tušili, že dojde ke skandování takových hesel a obtěžování zahraničních turistů, byli bychom pochod ještě doprovázeli", uvedl policejní mluvčí. Jiní svědci však uvedli, že někteří pravičáci měli již na oficiálním shromáždění na rukávech našity hákové kříže, aniž by policie jakkoliv zasáhla.

Policie se, podle zpráv části médií, raději věnovala zásahům proti nepovolené antifašistické protidemonstraci, jejíž účastníci údajně házeli po neonacistech kamení a na policisty latě z přilehlého staveniště. Podle policejních zdrojů utrpělo 12 lidí zranění, z toho dva demonstranti a deset policistů, kteří se dostali mezi znepřátelené tábory. Levicoví demonstranti ovšem mluví o asi 30 zraněných na své straně.

Ministr vnitra Ernst Strasser (ÖVP) se policistů zastal a za viníky označil demonstranty obou stran: *„Odsoudit je třeba jak kamení zleva, tak hesla zprava"*, řekl. Bránil také rozhodnutí policie povolit (přesněji řečeno nenamítat nic proti) demonstraci krajních pravičáků a zakázat antifašistickou protidemonstraci. *„Policie nesmí rozhodovat na základě politických kritérií"*, zdůraznil.

Vídeňský policejní úřad pro záležitosti spolků a shromáždění dnes vydal prohlášení, v němž znovu obhajuje své rozhodnutí. *„Protidemonstrace levého spektra byla zakázána, protože její konnání by ohrožovalo veřejnou bezpečnost a veřejné blaho"*, řekl mluvčí úřadu Stefan Kittinger pro rozhlas ORF. Na dotaz, zda tedy podle policie měli pravičáci větší právo na demonstraci než levičáci, mluvčí odpověděl: *„Ano, tak tomu je"*.

Vedoucí Dokumentačního archivu rakouského hnutí odporu (DÖW) Wolfgang Neugebauer označil pro Kurier neonacistickou demonstraci, navíc na Náměstí hrdinů, za *„velmi negativní signál za hranice Rakouska"*. Tolerantní přístup policie vůči četným případům porušování zákona proti znovuoživování nacismu *„jen dále posílí již tak povážlivý vzestup neonacistů"* v zemi, dodal. ●

Petr Malý

ANARCHISTÉ VERSUS "LEVICE"

Tento článek si neklade za cíl ani tak informovat, jako spíše upozornit na určité jevy přítomné na naší straně a vyvolat diskusi. Doufáme, že se nad dalšími řádky důkladně zamyslíte a vyvodíte si vlastní závěry. Víme, že jevy, které zde popisujeme jsou více problémem zemí na západ od našich hranic, ale aby tyto praktiky nedorazily i k nám, napsali jsme tento článek.

Otázka, kterou si klademe velmi často je - proč se anarchisté řadí v rámci pravo-levé politické orientace nalevo? A co vlastně to „nalevo“ znamená? Víme to, nebo nám stačí vědět, že nejsme „napravo“? Kdo z nás dokáže srozumitelně a správně definovat rozdíl mezi pravicí a levicí? Nebo si vystačíme s komunistickou poučkou, že „levice je pokroková, zatímco pravice zpátečnická, neboli reakční“? To je ve skutečnosti nesmysl šířený bolševiky v rámci jejich vlastní propagandy. V politice termíny pokrokovost nebo zpátečnictví sice existují, ale nikoli proto, že by se jimi snad daly označit politické směry. Skutečné rozdělení na pravici a levici počítá s ekonomickými rozdíly, které tyto dva základní politické směry definují. Na jedné straně je pravice (liberalismus a konzervatizmus), která hlásá, že jedinec je v první řadě individualista, který má právo se o svůj život starat sám, z čehož vyplývá její orientace na svobodný trh, omezení daní a omezení sociálních podpor. Na druhé straně je levice (socialisté a komunisté), která tvrdí, že člověk je v první řadě člen kolektivu a tento kolektiv je za něj zodpovědný a podporuje tedy spíš znárodňování, státní intervence do ekonomiky včetně vyšších daní a větší sociální sítě. To je ve zkratce a velmi zjednodušeně obecné rozdělení na pravici a levici. A bylo by dobré dodat, že takto to platilo pouze v minulosti. Takzvaná pravice dnes nebojuje za svobodný trh a nižší daně (pokud to není před volbami) a takzvaná levice přijala za svůj model tržní společnosti a obě společně jsou ve svém rozhodování do značné míry podřízeny velkým ekonomickým skupinám. Není smyslem tohoto článku, aby definoval všechny rozdíly mezi pravicí a levicí, ani aby popisoval všechny „prohřešky“ proti ideologické čistotě, které moderní politický systém vytváří. Ale levice a pravice je dnes něco jiného než dříve a toto rozdělení již postrádá smysl, jak kritici Systému i anarchisté dlouhou dobu prohlašují. A otázka, která zajímá nás, je: Je anarchistům bližší individualismus a samostatnost nebo kolektivismus a státní dozor? Jaký má tedy smysl, hlásit se k něčemu, co podle nás samotných nemá žádné skutečné opodstatnění? A navíc - co máme společného se všemi marxisty, leninisty, trockisty, maoisty a stalinisty? Jak to, že anarchista může prohlásit (jak se stává), že „máme s levicí víc společného než rozdílného“? Co máme společného se Socialistickou Solidaritou, Socialistickou organizací pracujících nebo Revoluční mládeží? A co máme společného s KSČM?

Odpověď zní - vůbec nic. Bolševické organizace jsou svým elitářským totalitarismem stejným nepřítelem svobody, jako fašisté a nacisté s jejich „vládou pevné ruky“. Rozdíl mezi „neomylným vůdcem“ a „neomylnou stranou“ (rozuměj - neomylným stranickým sekretariátem tvořeným prověřenými kádry) je minimální a spočívá pouze ve vyšší akceschopnosti „vůdce“. Řada z nás si komunistický, nebo přesněji socrealistický, režim, i když v jeho nejúpadkovější formě, ještě pamatuje a víme, že byl ve většině svých důsledků horší než systém, ve kterém žijeme teď. Většina anarchistů si tyto skutečnosti nějakým způsobem uvědomuje a alespoň slovně se od bolševismu distancuje. Ale někdy to tím končí. Na řadě demonstrací (a víme, že víc v cizině než u nás) jsou vidět portréty Che Guevary či rudé prapory se srpem a kladivem vedle černorudých vlajek, na řadě internetových stránek jsou tyto symboly přítomny jako grafické zpodobnění „boje za svobodu“ nebo antifašistického odporu. Ale jaký má smysl vyhánět čerta ďáblem? Chápeme, že dejme tomu šestnáctiletý kluk potřebuje svůj antifašismus podpořit nějakou dostatečně razantní a jasně čitelnou symbolikou a že mu může rudá hvězda nebo Che připadat jako protiváha k nacistické symbolice (mimochodem jediné věci, kterou mají fašisté skutečně propracovanou) vhodnější než jiné symboly. Chápeme to, ale v pořádku to není. Vždyť srp a kladivo není ve skutečnosti nic jiného, než jen druhá tvář hákového kříže. Kdo viděl demonstrace ruských barkašovců (nacionálních bolševiků) ví, že jako svůj znak používají rudý prapor s bílým kolem uprostřed, do kterého je vložen černý srp a kladivo (tedy ekvivalent znaku NSDAP, jen místo svastiky je zde symbol komunismu). Bolševismus a fašismus se tak navzájem dokonale prostupují, což je umožněno tím, že si ve skutečnosti nejsou nijak vzdálené (to byl ve skutečnosti také ten hlavní důvod k vzájemné nenávisti - podobné ideologie se na politickém trhu přetahovaly o stejný typ příznivců a nejhorším nepřítelem pro ně tedy byl konkurent, a ne třeba liberálové nebo umírnění socialisté, kteří se obraceli na zcela jinou sociální vrstvu) - obě ideologie dělí společnost na vládce a otroky, velké skupiny lidí chce zlikvidovat a ostatní přesně zařadit, ať už podle rasových nebo třídních měřítek. Chceme se tedy skutečně sbližovat s těmito Stalinovými pohrobky jen proto, že volí v některých případech podobnou rétoriku jako my? Nebo máme pocit, že komunisté již v historii něčeho dosáhli a že spojením s nimi si můžeme pomoci, když jim vlastně jde o „něco podobného“ jako nám? Ano, komunistické strany skutečně představují v celosvětovém měřítku nepopomenutelnou politickou sílu s pevnou strukturou, jasnou organizací a miliony příznivců a staví se proti tzv. kapitalismu, novému světovému řádu, americkému militarismu atd. Ale pevné zázemí mají všechny ostatní strany jednotlivých ideologií také a často v mnohem větší míře a s podstatně větším vlivem na současné dění (ostatně - stačí se podívat na to, jaký vliv má u nás KSČM) a přesto se s nimi spojovat nechceme. Vždyť jsou to politické strany, prvorozené děti Systému, proti kterému bojujeme. Takže smysl spojení komunistů s anarchisty je popřen hned dvakrát. Jednak pro naprostou nesmiřitelnost základních principů, na kterých obě myšlenkové soustavy stojí (tedy kvůli obsahu), a pak pro jejich od základu odlišné pojetí způsobu, jak dosáhnout svých cílů (tedy kvůli formě). Lišíme-li se ve skutečnosti takto od základu, je naprosto iluzorní domnívat se, že máme s komunisty cokoliv společného. Historická zkušenost by nás měla dostatečně poučit o komunistickém zlu a o nutnosti proti němu bojovat. Víme, co se stalo v Rusku, víme, co se stalo ve španělské občanské válce, známe i historii zotročení lidí všude tam, kde komunismus převládl. Dejme tedy bolševickým komunistům jasně najevo, že důvod, proč se netěší stejné pozornosti antifašistů a anarchistů jako jejich fašističtí sourozenci je jen ten, že je nepovažujeme za bezprostřední nebezpečí pro nás ani pro ostatní. Kde nám ale zkříží cestu, pokusí se zneužít našich aktivit nebo šířit svoje stalinistické nebo trockistické bláboly, tam nebudeme váhat s odpovědí.

Pochybený dogmatický způsob myšlení - založený na chybné premise „máme s nimi něco společného“ - ale nalezneme i jinde. Co máme společného s nacionalistickými organizacemi španělských Basků? Jaký má smysl pro anarchisty podporovat marxistickou organizaci katolických Irů bojujících proti protestantským Angličanům? Proč někdo podporuje Jugoslávskou nacionalistickou vládu vrahů v jejich odporu proti mezinárodním silám během balkánské války 90. let nebo Castrovu diktaturu, která pod fasádou sociálních výhod drží v materiální bídě vlastní obyvatelstvo a likviduje homosexuály? A jaký má smysl podporovat celou škálu Marx-leninských geril Latinské Ameriky (s čestnou výjimkou mexických zapatistů), nebo islámsky fundamentalistických uskupení na Blízkém Východě? Společného s nimi nemáme nic a podporovat je nedává žádný smysl. Jediný důvod, proč se tyto uskupení těší podpoře řady anarchistů, je ve skutečnosti fakt, že se jedná o skupiny vzniklé „zdola“ bojující ozbrojenou formou proti státu, které dělají přitažlivé dusno a používají metody, kterým se možná v budoucím zápase sami nevyhneme, případně stojí osamocené proti USA, imperialismu a „dekadentnímu západu“. Ale položil si někdy někdo z vás otázku, o co těmto skupinám a vládám jde? Je snad jejich cílem zničení státu jako systému a jeho nahrazení svobodným společenstvím rovnoprávných lidí? Není, a je zcela zřejmé, že případné režimy těmito uskupeními nastolené budou minimálně stejné, ale pravděpodobně horší než režimy stávající.

Proč tedy tolik anarchistů používá baskické nebo korsické zástavy? Proč je mezi námi tolik oblíbená kufíja, jako symbol boje palestinského lidu za svobodu, ale i symbol zničení Izraele (a dalšího holocaustu)? Jen proto, že jsou Palestinci slabší a bojují se zbraní v ruce proti masivní přesile agresivních šovinistů neznamená, že jimi prosazovaná alternativa nacionální diktatury je i naším cílem. Romantický obraz intifády je mocný symbol, ale snažme se přemýšlet v souvislostech, jít k podstatě věcí, tedy skutečně radikálně. Nebo na tom budeme stejně jako neonacisté, kteří se ústy Kopala přihlásili k podpoře Palestinců (pokud zůstanou v Palestině a budou zabíjet Židy) a jejichž již zmíněnou kufíju si pořídil Vávra a zabalil si do ní hlavu na demonstraci na Jižním městě?

Nejde tady vůbec o zpochybnění práva na sebeurčení, za které zmíněné etnicko-jazykové skupiny bojují. Toto právo nepochybně mají a je legitimním cílem a my ho nezpochybňujeme. Národní osvobození je mocnou silou v rukách utlačovaných. Ale může být také mocnou silou v rukách uzurpátorů. Nepovažujte náš výpad proti jednomu proudu myšlení antiautoritářů za výraz souhlasu se Systémem a jeho vražednými praktikami. Náš odpor vůči státu, mocenským a ekonomickým elitám a všem formám útlaku jimi používanými není nijak otupen. Domníváme se ale, že je potřeba pečlivě zvažovat, co považujeme za skutečnou alternativu, a co za pouze jinou tvář Systému, i když zahalenou rudou nebo národní vlajkou. Je jakýkoli boj za partikulární třídní nebo národní zájmy skutečně bojem za svobodu a osvobození v tom smyslu, v jakém ho chápeme my, anarchisté?

A co je tedy vlastně podstatou anarchie? Není to černorudá vlajka, není to kukla, není to vržený molotov, jak se může někdy zdát. Je to svoboda. Skutečná svoboda, vnější i vnitřní, která není získána pouze v bojích na barikádách, ale hlavně nepřestávajícím odporem proti moci, odmítnutím legitimity Systému, nepodílením se na zlu, vnitřním ztotožněním se s ideály anarchie. Svoboda je volba každého z nás. Volba mezi dobrem a zlem. Není to jen příslušnost ke správné straně světové války, ale i neustálé tázání se, otevřenost a tolerance. Kolik z nás, radikálních obhájců svobody, zrazuje myšlenky anarchie vlastní omezeností, předsudky a ignorací? Snadné přihlášení se pod prapor pokrokovosti, levice, revolucionářství je právě takovou zradou a především projevem naší ignorace a konformity. Zamyslete se nad rétorikou, tak snadno anarchisty používanou. Co jsou to rudé prapory, pracující třída, levičáci, komunismus, antikapitalismus, ostrov svobody? Jen slova a symboly. Pro nás by ale neměly být důležité symboly našeho boje, ale jeho podstata. Netvrdíme, že jsou to špatná slova a symboly - jen je používejte s rozmyslem, přemýšlejte o jejich významu. „Levičáky a pravičáky“ přenechte těm, kteří rádi žijí v okovech rétoriky, které zhotovili mistři politické a mediální manipulace. Vyprázdněnost pojmů tradiční politiky, odlidštění jazyka a zakrytí pravého významu slov jsou jednou z hlavních zbraní Systému. Mediální a byrokratický newspeak nám nutí svůj vlastní obsah slov bez ohledu na skutečnost - levice, pravice, liberalismus, demokracie, extremismus, válka proti teroru, sociální stát a koneckonců i anarchie

(pokračování na str. 17)

SUDETONĚMEČTÍ ANTIFAŠISTÉ - OTEVŘENÁ MINULOST

Když před několika týdny dosáhly rozepře mezi českou a rakouskou vládou ohledně JE Temelín svého vrcholu, nevystačili si představitelé obou států ve svém napadání současnými problémy, a tak s povděkem využili téma, které pokaždé přinese mnoho ostrých reakcí a vzrůst nacionalistických vášní na obou stranách - téma německé menšiny v prvorepublikovém Československu a její poválečný odsun na základě dekretů prezidenta Beneše. Čím více se snaží naši i rakouští (potažmo němečtí) politici této tématiky zneužít k prosazování svých vlastních záměrů, tím je historická skutečnost vzdálenější jejich zjednodušeným tvrzením. Starší generace si tak opět připomínají stereotyp o Němcích - zlých nacistech a Češích - demokratech a bojovnících proti nacistické diktatuře. Ve stejných hranicích se pohybuje i většinové uvažování na straně druhé, s tím rozdílem, že Češi jsou zde spatřováni jako národ utlačovatelů německé menšiny a posléze jako ti, kdo způsobili vyhnání z jejich domovů. Mezi mladými lidmi buď přetrvávají stejně zjednodušené postoje nebo je pro ně tato problematika tak vzdálená, že nemá smysl se jí zabývat. Kam by ale měli být zařazeni podle těchto měřítek lidé, kteří se stavěli proti nacismu, ale přitom se hlásili ke své německé národnosti? Lidé, kteří se s narůstajícím vlivem nacionálního socialismu v předválečném pohraničí dostávali stále rychleji mezi dva mlýnské kameny chystající se je neúprosně rozdrtit - mezi násilný tlak naci(onali)stických henleinovců na jedné straně a krátkozraké odmítání německých kolektivních menšinových práv představiteli české majoritní společnosti na straně druhé. Právě těm lidem, kteří svůj život věnovali zápasu s nacistickým zlem, odmítáni a posléze i vražděni zfanatizovanými příslušníky svého národa, jsou věnovány následující řádky.

PRVNÍ REPUBLIKA A MENŠINY

Vyhlášením Československé republiky v říjnu 1918 vznikl po rozpadu Rakousko - uherské monarchie samostatný stát, který kromě 9,75 milionu „československého státního národa" a čtyř seti tisíc Rusínů v nejvýchodnější části země obývaly navzdory proklamacím amerického presidenta Wilsona o „právu na sebeurčení národů" ještě další čtyři miliony národnostních menšin. Nejpočetnějšími národnostními menšinami byli Maďaři (720 000) obývající jižní část Slovenska a Zakarpatské Ukrajiny, polsky a polskými dialekty hovořících sto tisíc obyvatel Těšínska a především 3,3 milionová skupina německy hovořících obyvatel žijících převážně v oblastech tehdejšího Československa, které hraničily s Německem a Rakouskem. Její příslušníci se tak takřka přes noc stali z privilegovaných druhořadými občany. To se odrazilo i v naprostém prvotním odmítnutí Československa jako takového a snaze o připojení k německy hovořícím okolním zemím, čemuž bylo československou vládou zabráněno. V důsledku počátečního odmítnutí jakékoli spolupráce s československými politickými stranami se německé tzv. *aktivistické* strany dostaly do vlády až r. 1926, a to spíše z důvodů politické taktiky, kdy bylo třeba vyřadit levici z vládní koalice, než z důvodů rostoucího národnostního porozumění. Je důležité poznamenat, že dříve než na politickém poli k sobě našli cestu četní umělci obou národností, jejichž prostředníci byli zejména židovští spisovatelé, herci a tvůrci, píšící německy i česky. I přesto bylo prvorepublikové kulturní dění poznamenáno protiněmecky nacionalisticky motivovanými výtržnostmi, prvními při obsazení pražského německého divadla Čechy v r. 1920, druhými v r. 1930 při protestech proti německému zvukovému filmu. Obou událostí se účastnily tisíce Čechů a jejich oběťmi se stali kromě Němců i Židé a jejich majetek. Je nutné poznamenat, že zatímco při první události se našlo jen málo odvážných, kteří se postavili proti nacionalistickému běsnění, v druhém případě se už na straně odpůrců sešlo o mnoho více politicky i kulturně významných osob obou národností.

ANTIFAŠISTÉ BIJÍ NA POPLACH

Ztráta iluzí z aktivistické politiky německých stran a především celosvětová hospodářská krize, která postihla nejvíce pohraniční oblasti ČSR, způsobuje počátkem třicátých let sílící pro-říšské orientování obyvatel z řad německé menšiny. Krize zasahuje zejména sudetoněmecký textilní průmysl a průmysl spotřebního zboží, v nichž muselo být následkem ekonomické deprese zrušeno v r. 1932 na 600 000 pracovních míst.

Fascinace domnělými sociálně politickými úspěchy Hitlerovy třetí říše a nacionálně socialistická propaganda přicházející cíleně zpoza hranic zaznamenali mezi sudetskými Němci úspěch, který nikdo z československých vládních představitelů neočekával. Je také nutné poznamenat, že nacionální socialismus byl očima představitelů československého státu odmítán spíše instinktivně bez hlubší analýzy jako politika protičeská a protislovanská, vycházející z němectví, než jako systém stojící na maximální nesvobodě, nerovnosti, rasových teoriích a agresivním destruktivním totalitarismu. Rasisticky motivované pronásledování Židů a posléze i Romů bylo československými činiteli naprosto přehlíženo. Chybné považování nacionálního socialismu za pouhý projev německé imperiální politiky a národnostního radikalismu dovedlo českou stranu k minimální podpoře všech zbytků demokratických sil mezi německy hovořícími obyvateli Sudet. Již v roce 1934 poznamenal k nárůstu nacionálního radikalismu proslulý literární kritik F. X. Šalda: „V německých okresech zuří bída a hlad, jakých tam ještě není pamětníka, bída opravdu katastrofální…Co jiného můžete čekat od těchto lidí, než že se napijí z kalné louže hitlerismu, když jste jim nepodali zavčas zdravé vody?" Situací v pohraničí se podrobně zabývá v Peroutkově Dnešku novinářka Milena Jesenská, známá dnes spíše díky svému vztahu s Franzem Kafkou.

Její reportáže zasvěceně informují o situaci německé menšiny, o bídě a nezaměstnanosti i o stále agresivnějších stoupencích Henleinovy Sudetendeutsche Partei (SdP) nutících k podpoře a vstupu do jejich řad další a další německé obyvatele pod psychickým a stejně tak fyzickým nátlakem. Stejnou měrou se věnují i situaci těch, kteří se nenechali zlomit nacionalistickými výhružkami a nerezignovali na své antifašistické politické přesvědčení, zavrženi svým okolím a nevyslyšeni českou většinou.

Československo se ve třicátých letech stalo útočištěm řady angažovaných lidí, kteří se stali nacionálně socialistickému režimu nepohodlnými z politických, rasových nebo náboženských důvodů. Praha a celé Čechy se staly novým domovem pro řadu politických a odborových aktivistů, umělců, literátů, novinářů. Před nacistickými kriminály a koncentráky nacházeli v Čechách útočiště intelektuálové zvučných jmen, řada z nich se účastnila protinacisticky motivovaných shromáždění a kongresů - např. B. Brecht, L. Feuchtwanger, E. Kästner, A. Zweig a samozřejmě bratři Mannové, kteří přijali československé státní občanství. Kromě nich přišly do Čech další tisíce uprchlíků, většinou komunisté, sociální demokraté, liberálové a Židé. Svědectví, která přinášeli o dění ve své rodné zemi, o politickém a rasovém teroru, o totalitě nejhrubšího zrna a pošlapávání posledních zbytků svobody, však nedokázala v pohraničních oblastech přehlušit rostoucí sympatie pro nacionální socialismus a dění v Říši pod Hitlerovým vedením. Vlivem nacistických hesel získává stále silnější podporu v pohraničí národovecky-nacionalisticky (völkisch) orientovaný politický proud ztělesněný od r. 1933 Sudetoněmeckou vlasteneckou frontu (SHF), v roce 1935 přejmenovanou na Sudetoněmeckou stranu (SdP). Aktivistické strany ztratily podporu svých voličů také díky neschopnosti postavit se důrazně prováděcím nařízením k jazykovému zákonu, propouštění té části německého úřednictva nesplňujícího národnostní proporce nebo předloze zákona na ochranu republiky, která kromě komunistů byla namířena i proti snahám národnostních menšin. Této strany, jejíž členská základna se neustále rozrůstala, využívala Hitlerova zahraniční politika k prosazování svých zájmů vůči ČSR. Hitlerovy sliby sudetským Němcům o návratu „domů do Říše" doprovázelo nadšení politicko-sociálními úspěchy nacismu v Německu, které většinu sudetských Němců dobrovolně degradovalo v nástroj nehumánního, antidemokratického a totalitního režimu. Ve volbách r. 1935 dostává Henleinova SdP 1 250 000 hlasů a tím se stává nejen nejsilnější německou, ale i celorepublikovou stranou. Politická orientace Henleinovy strany prošla několika obdobími, a nelze ji od počátku považovat za čistě prohitlerovskou, i když o její pravicově nacionalistickém charakteru nemůže být pochyb. Když v roce 1933 SHF vznikala, stala se jejími členy i řada bývalých aktivistů z DNSAP (sesterská strana německé nacistické NSDAP), nelze ovšem říci, že by počáteční politický kurz strany vycházel z nacionálně socialistických pozic a byl už v tu dobu Hitlerovou pátou kolonou. Požadavky Henleinovy strany se zpočátku neztotožňovaly s Hitlerovými představami - Henlein požadoval rozsáhlou politickou autonomii německy hovořících oblastí, kulturní a hospodářskou národní svébytnost, to vše v rámci „mírového soužití národů" Československa. Jeho snaha o dělení společnosti „bez partajnických a národnostních zášti" se zvláštním důrazem na stavovské postavení navazoval spíše na rakouské klerofašistické paradigma O. Spanna než na Hitlerův národní socialismus. Členové strany byli však podle W. Kocha, vyslance Německa v ČSR, v přístupu k republice „všech odstínů, bezpodmínečnou loajalitou počínaje a absolutní negací konče", jak uvádí ve své vyslanecké zprávě do Berlína r.1933. Henlein se dokonce ve svých předvolebních prohlášeních r. 1935 od NS myšlenky distancuje a po volbách přísahá věrnost prezidentu Masarykovi, což zatím žádný jiný sudetoněmecký politik neučinil.

V SdP spolu válčí dvě křídla, tradicionalisté přikloňující se ke spannismu a radikálové prosazující nacionálně-socialistický postoj podporovaný ze zahraničí hitlerovským Německem. Henlein není sto zvládnout situaci, stále více se stává pouhou Hitlerovou loutkou. Po konečném ovládnutí strany radikály r. 1937 přichází v dosavadním rozpolceném Henleinově směřování konečný obrat k Hitlerovu Německu. O svém „autonomismu" se vyjadřuje jako o pouhé zástěrce a navrhuje připojení celého česko-moravského prostoru k Říši, tedy nejen sudetského území!!!

ČEŠI A NĚMCI - STEJNÁ BOJOVÁ FRONTA

Je historickým faktem, že jen velice malá, o to však statečnější, část německého obyvatelstva v Československu se otevřeně postavila proti Hitlerovi. Naprostá většina německých antifašistů později skončila v nacistických kriminálech, koncentrácích a mučírnách, z nichž se jich většina nevrátila. Tuto cestu jich podstoupilo na 10 000. Další antifašisté německé národnosti odešli z pohraničí a Československa, aby bojovali proti nacismu v zahraničí - bylo to na 5000 sociálních demokratů, 1700 komunistů a dalších asi 150 antifašistů. Dalším dvěma stovkám rodin se podařilo emigrovat do Sovětského svazu. A byli zde i ti, kteří se za nesmírně složitých podmínek snažili bojovat proti Hitlerovi na domácí půdě.

Odpor se však nezrodil až s okupací a připojením sudetského území k Říši, ale již v prvních letech, kdy se zaktivizovalo nacionalistické Henleinovo hnutí. I po připojení křesťanských sociálů a Svazu zemědělců na Henleinovu stranu sudetoněmečtí antifašisté zorganizovali mohutné demonstrace (např. v Teplicích, Ústí nad Labem, Mostě, Žatci, Krnově, Chomutově…) s účastí až 50 tisíc demonstrantů, ke kterým patřili i sudetoněmečtí komunisté a řada Čechů. Kromě demonstrací organizovali sociálnědemokratičtí antifašisté vlastní uniformované polovojenské jednotky „Republikánské" nebo „Rudé obrany" (Rote Wehr) zprvu nevyzbrojené, až na pěstní zbraně a obušky. Tyto respekt vzbuzující jednotky, v jejichž řadách stanuli posléze i komunisté, se svého částečného vyzbrojení palnými zbraněmi dočkaly až těsně před Mnichovem a její oddíly fungovaly i v rámci tzv. oddílů SOS (Stráž obrany státu). I když možností, kde se dozvědět něco nového o radikálním odboji proti Henleinovcům a později celé nacistické státní mašinérii, není mnoho, pro příklad lze uvést několik citací českých pamětníků předválečné situace v pohraničí. Např. Jindřich Tišler, Čech žijící tehdy v Teplicích, vzpomíná na jeden ze střetů s henleinovci: „Při velké přesile se rozvášněným henleinovcům podařilo zatlačit nás až k divadlu, kde došlo k potyčkám, při kterých na naši obranu vystoupili i němečtí antifašisté, ozbrojení gumovými obušky. Tato sráž-

(pokračování na str. 17)

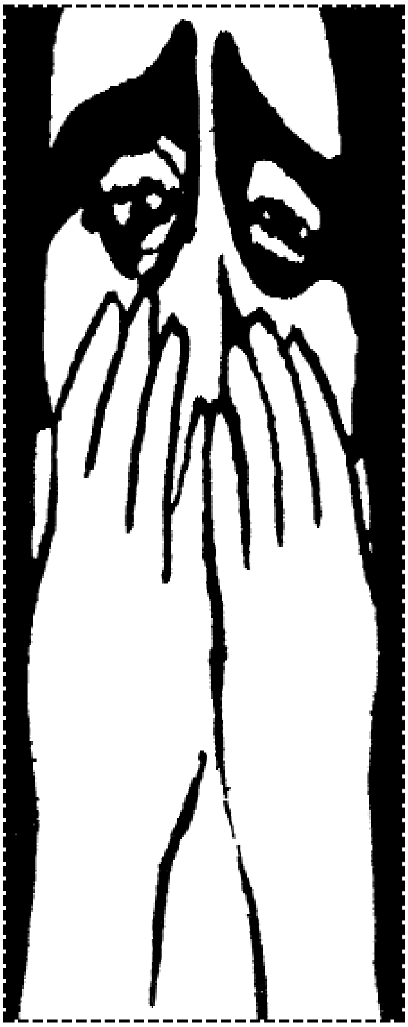
(dokončení ze str. 16)
ka pak na rozdíl od některých jiných míst v pohraničí, kde při podobných událostech byly i oběti na životech, skončila rychle sjednanou dohodou mezi henleinovci a státní policií. Henleinovci odtáhli demonstrovat na hlavní náměstí, my se neporažení odebrali dolů směrem k Šanovu.“ Vzpomínky na německé antifašisty, kteří nepodlehli nacistické demagogii, jsou často plné osobní vděčnosti a emocí. Na německého komunistu Kurta Můllera a jeho osobní statečnost v době řádění nacistických bojůvek vzpomíná učitel z Hranic u Chebu Jaroslav Šíma: „Když byli totiž Češi zatýkáni, byl zatčen i Műller, hrůzným způsobem mučen a pak ze samopalu na padrť rozstřílen. Tomuto německému antifašistovi vlastně vděčím za život, že mne varoval, že neodejdu-li, budu z zrána zastřelen.“ Na jiném místě J. Šíma vzpomíná na hraničské německé antifašisty: „Mezi tamními Němci byla asi 200členná antifašistická organizovaná skupina sociálně demokratická a komunistická. Scházívali se v Arbeiťáku, do něhož jsme chodili i my Češi.“ Po obsazení pohraničí a připojení k Říši se situace antifašistů dramaticky zhoršila. Z předválečných asi 13 000 členů komunistické strany jich byla většina ihned po okupaci zatčena. I když byla jejich část později propuštěna, byli komunisté vystaveni neustálému policejnímu dozoru, hlídání a kontrolování, a to zčásti i místním obyvatelstvem. Sociální demokraté, kteří měli před válkou asi 80 000 členů, byli vystaveni podobným praktikám, a stejně tak i někteří kněží, u kterých vyvolala odpor některá protináboženská a proticírkevní opatření prováděná nacisty. I když se komunisté snažili o ustavení ilegální sítě už od jara 1939 a určité kontakty byly navázány v Podkrkonoší a Podkrušnohoří, ilegální vedení KS Sudet bylo ustaveno až na podzim r. 1940. Celé území bylo rozděleno na sedm částí, začal vycházet ilegální časopis Rote Fahne (Rudý prapor) a byl navázán styk s ilegální KPD. Budování ilegální sítě bylo na jaře zmařeno podařenou akcí gestapa proti českmu vedení ilegální KSČ, při kterém bylo zatčeno i celé vedení KS Sudet a pět jejích hlavních představitelů zastřeleno v Berlíně. Poté se již žádné vedení komunistického ani nekomunistického odboje v pohraničí vytvořit nepodařilo. Vznikající odbojové skupiny se mohly soustředit pouze na vzájemné informování a podporu, poslouchání zahraničního rozhlasu (trestalo se smrtí), vydávání ilegálních tiskovin a letáků. I přesto byly takové skupiny často vypátrány a dozvídáme se o nich bohužel nejvíce ze spisů Gestapa. Nejznámější z tohoto období je skupina antifašistické mládeže na Teplicku v severních Čechách, vedená mladou komunistkou Hertou Lindnerovou, která byla zlikvidována Gestapem na podzim 1941, jejích třicet devět členů bylo zatčeno a vedoucí skupiny byla v lednu 1943 popravena. Do poloviny r. 1943 rozvíjela svou činnost na Karlovarsku skupina komunisty Valentina Meerwalda, po jejím odhalení Gestapem bylo třiatřicet členů zatčeno a šest z nich na podzim r. 1944 popraveno. Podobně tomu bylo i se skupinou antifašistů z Radešova u Karlových Varů, jejíž členové byli zatčeni pro spojení se sovětskými zajatci a dva z nich popraveni. Je typické, že jakýkoli významnější odboj v pohraničí byl založen na spolupráci německých antifašistů s Čechy a zvláště pak se zde nasazenými dělníky a zajatci, jejichž počet se ve zde umístěných pracovních táborech rok s rokem zvětšoval.

Němečtí antifašisté, kteří před příchodem nacistického vojska odešli z pohraničí do vnitrozemí, pak dále emigrovali do zahraničí, zvláště do Anglie, Švédska, Kanady, USA a dalších zemí. Řada z nich poté vstoupila v zahraničí postupně do československých jednotek a mnoho jich poté položilo na východní i západní frontě svůj život v boji s nacistickou armádou. Emigranti nebyli v žádném případě jednotnou skupinou, patřili sem kromě komunistů, sociálních demokratů i někteří bývalí němečtí aktivisté, demokraté a liberálové a také část „nepolitické“ emigrace, převážně lidé židovského původu. Řada z nich se stala členy československé zahraniční armády, např. ve Svobodově armádě byla více než polovina bojovníků Židé. V tomto kontextu je zajímavá skutečnost, že se v poválečné sudetoněmecké historiografii židovské oběti holocaustu pocházející ze Sudet započítávají mezi ztráty „vlastní“, tedy ztráty během let 1939-45 zahrnující „přirozený úbytek“ a „případy úmrtí ve Wehrmachtu“ - židovské oběti holocaustu pocházející ze Sudet jako by neexistovaly.

POVÁLEČNÉ ČESKOSLOVENSKO - DALŠÍ KŘIVDA

Zvláště tragické chvíle z politického i lidského hlediska prožili němečtí antifašisté v poválečném Československu. Jejich návrat plný obav kompenzovala ujištění československých činitelů, že bude jejich věrnost odměněna a český národ ocení jejich věrnost v dobách nejtěžších. První zkušenosti však potvrdily a zvětšovaly spíše obavy než kladné přijetí. Mnozí z antifašistů se hned po svém návratu pokoušeli o vstup a práci ve veřejném životě, zvláště při očistě pohraničí od aktivních nacistů. Stávali se členy národních výborů, správních komisí či komisí a výborů antifašistů. Ve městech vznikaly organizace Deutsche Antifaschisten sdružující sociálně demokratické a komunistické antifašisty. Situace se však v červnu 1945 začala měnit k horšímu. Silná protiněmecká nálada zasáhla i pohraničí, kde vykonavatelé moci nečinili rozdíly mezi antifašisty a ostatními Němci. Vláda a ani další činitelé neměli dostatek odvahy se takovému jednání postavit, dokonce se shodovali v záměru provést odsun co největšího množství Němců - a antifašisté pro ně byli jen nepříjemnou komplikací. Přestali s německými antifašisty počítat a jejich politicky působící organizace přeměnili v organizace na ochranu antifašistů před nezákonnostmi a pro přípravu a provedení jejich odsunu!!!

Spory o německé antifašisty také zostřovala nejasná nejednotná a libovolná vymezení pojmu antifašista. Jedna z definic dokonce vylučovala ty, kteří byli hned po Mnichovu 1938 uvězněni. Rozdílná měřítka měli i sudetoněmečtí komunisté a sociální demokraté vydávající potvrzení o antifašistické minulosti žadatelů. Komunisté často kritizovali sociální demokraty z přílišného liberalismu, oni sami zase byli kritizováni některými vládními představiteli ze stejných důvodů. Podle údajů ministerstva vnitra bylo uznáno celkem 146 632 německých antifašistů.

Politické strany se shodly na odsunu antifašistů jako na nejlepším řešení problému. Jako první to prosazovali národní socialisté, sociální demokraté, stavící se původně za zájmy antifašistů, posléze svůj ochranitelský postoj změnili také ve prospěch možnost zbavení se všech Němců a podobné to bylo i s komunisty, kteří stejně jako soc. demokraté podpořili odsun schválený na Postupimské konferenci. Vystěhování antifašistů se od odsunu mělo odlišovat tím, že uskutečnění probíhalo na základě dobrovolného rozhodnutí a s právem odvézt všechen movitý majetek. Vystěhování antifašistů měly na starost sekce jednotlivých politických stran, v ústředním sekretariátu soc. dem. existoval úsek „Socialistického vysídlování antifašistů“, u komunistů „pohraniční oddělení“, v okresních městech se o odsun staraly kanceláře německých antifašistů - Antifa.

České hlasy upozorňující na nesprávnost vládního rozhodnutí a na nespravedlnosti a utrpení, které mnozí antifašisté zakoušeli, byly neúspěšné a nikdo je neposlouchal, i když je v soudobém tisku i archívech a svědectvích zachyceno mnoho případů příkoří, nespravedlností i stížností na nich páchaných - zejména se jednalo o nezákonné zabavování majetku, odmítání práva na potravinové lístky, o činnosti bezpečnosti svévolně odebírající antifašistické průkazy a červené pásky označující německé antifašisty. Na některých místech byly dokonce protizákonně rozpouštěny německé antifašistické organizace, někteří komunisté, zastávající se německých antifašistů, byli odvoláváni z funkcí. V tisku se objevovaly útoky na německé antifašisty, a to dokonce v tisku jejich bývalých soudruhů.

Do poloviny listopadu 1946 opustilo ČSR kolem 68 000 německých antifašistů - sociálních demokratů, kteří odešli do americké okupační zóny, do sovětské jich odešlo asi 5400. Ve stejné době sovětská okupační zóna přijala 49 932 komunistů a americká asi tři sta. V celém !!! Československu zůstalo okolo 23 000 německých antifašistů, příslušníků obou stran. V květnu 1945 min. vnitra uvádělo, že z 51 000 německých a maďarských antifašistů obdrželo státní občanství jen 5 071 osob, ostatním bylo odmítnuto. ●

Mich

(dokončení ze str. 15)
(nepořádek, zmar, rozklad, chaos - jak jinak), to všechno jsou jen pojmy, které dostávají takový obsah, který vláda a moc považuje za vhodný. Navrácení smyslu jazyka je další z úkolů, který máme před sebou na naší cestě k osvobození.

Anarchie nezná nalevo nebo napravo, zná svobodu a otroctví. Sám pojem svobody je pro nás často jen pojem. Vždyť co je to svoboda? Znamená svoboda dělat to, co chci, nebo je to svoboda nedělat to, co nechci? A jak je svoboda spojena se zodpovědností? Není snad zodpovědnost omezováním sebe sama a tedy protipólem svobody? Jak často si klademe tyto nebo podobné otázky? Nebo jsou tyto otázky jen ztrátou času, případně intelektuálským žvaněním? Jak je vidět, často tak docela jasno nemáme, když tolik anarchistů spolupracuje s bolševiky všeho druhu, bezmyšlenkovitě omílá fráze vymyšlené mluvčími Systému a přihlášení se pod prapor je pro ně důležitější než stálá reflexe našeho boje.

Svoboda není revoluce a už vůbec ne revoluce bolševická. Svoboda je zodpovědnost, to hlavní co modernímu politicko-ekonomickému systému chybí. Nikdo není za nic nikomu zodpovědný, jediné, co se počítá, je síla a ti, co se nemohou bránit, jsou biti, ať už jsou to nezaměstnaní, postižení, menšiny nebo celá příroda. Naše alternativa je jiná. Je to svět, ve kterém je jedinec vždy odpovědný sám sobě a za sebe, svět, ve kterém každý promýšlí důsledky a souvislosti svých rozhodnutí a rozhoduje se možná ne vždy správně, ale svobodně.

Co je tedy tou hlavní věcí, podle které se můžeme řídit? Jde tady ve skutečnosti jen o zdravý rozum. Jakkoli projevovaná akčnost, militantnost či revolučnost není sama o sobě žádnou zárukou. Jediné, co má smysl hodnotit, je vztah ke svobodě. Každý, kdo svým jednáním svobodu podporuje, je naším přítelem, každý kdo se proti ní jakkoli staví, je naším nepřítelem. To musíme mít pořád na paměti - to a nic jiného. ●

Br

KDO VYDĚLAL NA NACISMU?

Přestože nemůžeme upřít Adolfu Hitlerovi jisté charisma, těžko by dosáhl své moci, nebýt vlivné pomoci ze světa velkých financí. Jedním z hlavních finančníků A. Hitlera byl král německého těžkého průmyslu Fritz Thyssen. NSDAP pozoruhodně štědře obdarovával již od roku 1923. Dalším význačným sponzorem nacistů byl Alfréd Krupp ovládající německé ocelářství a zbrojní průmysl. Kruppové vždy patřili k hlavním finančníkům válek (vlastenectví šlo přitom často stranou, Gustav Krupp těsně před vypuknutím I. sv. války prodal Britům patent na zapalovač do ručních granátů a těch pak během této války dopadlo na hlavy německých vojáků na 123 milionů). Rovněž Alfréd Krupp podporoval Hitlera již před jeho nástupem k moci v roce 1933. V tomto osudném roce, kdy se Hitler stal německým kancléřem, se také konaly předčasné volby do Reichstagu. Mottem Hitlerovy předvolební kampaně byl boj proti komunismu. V polovině února však došly nacistům peníze na vedení kampaně. Göring tedy rozeslal 25 telegramů, kterými pozval nejvýznamnější představitele průmyslu a bankovnictví do Berlína na setkání s Hitlerem. Mezi přítomnými byl G. Krupp, zástupci chemického koncernu I. G. Farben a mnoho dalších. Hitler je zde ujistil, že bude podporovat podnikání a respektovat nedotknutelnost soukromého vlastnictví. Göring pak poodhalil plány nacistů, když uvedl: „Oběť, kterou od průmyslu požadujeme, bude jistě méně bolestivá, jestliže si uvědomíme, že volby, které se mají uskutečnit 5. března, budou poslední v příštích 10 letech a s největší pravděpodobností v celém následujícím století.“ Posluchače jejich projevy zřejmě uspokojily. Krupp přispěl 1 milion marek, ředitel I. G. Farben přislíbil 400 tisíc. Celkem se podařilo získat 3 miliony marek. Gustav Krupp na sebe později vzal povinnost hlavního přispěvatele Strany, Hitler mu za to slíbil, že z něj udělá „führera německého průmyslu“. G. Krupp se také ujal funkce ředitele Fondu Adolfa Hitlera, v této funkci jej poté vystřídal syn Alfréd. Není bez zajímavosti, že Krupp i Thyssen byli zase štědře podporováni americkou bankou Dillon, Read and Co. stejně jako koncern Siemens či Deutsche bank. Dillon, Read and Co. však nebyla jedinou americkou bankou, která v tomto dramatu sehrála zápornou roli. Připomeňme příklad Chase National Bank, jež si za války ponechala otevřenou pobočku v okupované Paříži a s jejímž prostřednictvím si mohli nacističtí prominenti bezpečně ukládat své peníze na konta v neutrálních zemích.

ODMĚNA

Těžko lze očekávat, že by tito zkušení obchodníci dávali nacistům miliony jen tak (báli se totiž vzrůstajícího odporu pracujících, a tak pro ně bylo výhodnější podporovat nacismus, který jim udrží jejich privilegia, než hnutí pracujících, které by je o ně připravilo). Hitlerovou odměnou byla likvidace odborů a dalších organizací pracujících. Mnoho levičáků tehdy skončilo v koncentračních táborech. Kořist, která nakonec finančníkům připadla, byla ale mnohem vyšší. Ve 2. pol. 30. let proběhla tzv. „arizace“ židovského majetku. Zatímco malé krámky židovských obchodníků si většinou přivlastnil nějaký lokální funkcionář strany, finančníci se obohatili na arizaci velkých společností. Hitler tímto způsobem vrátil svým patronům zhruba dvakrát tolik, co do něj investovali. Například židovské nakladatelství Ullstein připadlo nacistickému nakladatelství Eher Verlag, jehož majitelem byl sám A. Hitler. Ten se sice ve svých projevech k dělníkům rád vychloubal, že je jedním z nich a nevlastní žádná konta a akcie, nebylo to ale poprvé ani naposled co lhal. Ve skutečnosti byl Hitler velmi bohatý, své majetkové účasti v podnicích ale kamufloval prostřednictvím třetích osob, jako byl Max Amann - ředitel Eher Verlag. V roce 1944 tato Hitlerova korporace kontrolovala 90% nejvýznamnějších deníků a její celkový majetek se odhaduje na 10 miliard marek. Také Goebbels a Himmler si ze svých funkcí učinili výnosný zdroj podnikání. Další stranictí vůdci je často následovali a míra korupce a protěžování určitých podniků byla obrovská. To vyvracet častou propagandu ultrapravice, že jen vláda silné ruky zajistí pořádek. Mnohem více se zde hodí anarchistické rčení: „Moc korumpuje a absolutní moc korumpuje absolutně.“

Pravé žně průmyslníků přišly s počátkem války. Po dobytí Polska byla tato země rozdělena na dvě části - jedna se připojila k Německu a ze zbytku se stala kolonie zvaná Generální gouvernement. Jen v polském městě Lodži, které bylo připojeno k říši, Němci zkonfiskovali přes 70 bank, 3500 textilních továren a obchodů, dalších 800 velkých továren, velkoobchodní síť čítající asi 500 firem a přes 8500 obchodů. Fabriky a velkoobchod připadly opět většinou těm společnostem, které finančně Hitlera podporovaly, maloobchod převzali zasloužilí členové strany. Podobně nacisté postupovali i v dalších dobytých zemích.

PODPORA ZE ZAHRANIČÍ

Hitlerův brutální postup proti pracujícím a židům vyvolal sympatie u řady význačných osobností v zahraničí. Mezi jeho obdivovatele patřili např. H. Ford, americký velvyslanec v Londýně Joe Kennedy (otec pozdějšího prezidenta), letec Charles Lindbergh či anglický král Eduard VIII. Všichni víceméně zarytí antikomunisté a antisemité, mnoho západních průmyslníků a finančníků chtělo získat svou část válečné kořisti.

Ropa je velmi významnou surovinou pro vedení války. Ropná naleziště na Kavkaze byla i příčinou Hitlerova vpádu do SSSR. Mezi hlavní dodavatele ropy do třetí říše se zařadila americká korporace Standard Oil. Její dodávky neustaly dokonce ani v době, kdy Spojené státy vstoupily do války s Německem. Ministerstvo zahraničí USA povolilo firmě Standard Oil obchodovat s 5 firmami ve Venezuelském Caracasu, ministerstvo přitom muselo vědět, že ty naftu dále dodávají do Španělska, které tehdy fungovalo jako přestupní stanice do Berlína. Standard Oil vlastnila rovněž bohaté naleziště v Rumunsku. V listopadu 1942 navštívili ředitelé švýcarské pobočky firmy americké velvyslanectví v Bernu a žádali, aby i nadále nacistům mohli dodávat rumunskou naftu a posílat ji přes Švýcarsko do třetí říše. Ministerstvo zahraničních věcí USA jim toto povolení bez výhrad dalo. Předsedy správní rady S.O. byli tehdy Walter Teagle a William Farish. Teagle byl ve spojení se společností American I. G., a ta zase byla napojena na nechvalně proslulou I. G. Farben. To možná vysvětluje i to proč nebyly závody I. G. Farben až do května 1944 bombardovány. Jeden z ředitelů I. G. Farben Heinrich Buetefisch k tomu prohlásil: „Existovala gentlemanská dohoda mezi německými podniky těžkého průmyslu a zahraničím, že závody na syntetická paliva se nebudou bombardovat.“ Bez nafty do tanků a letadel by přitom akceschopnost Němců byla výrazně omezena.

Dalším významným dodavatelem se stala firma International Telephone and Telegraph Company (ITT). ITT dodala Němcům nejen telefonní ústředny, telefony a výstražná zařízení varující před nálety, ale i radary, jež patřili k nejpřísněji střeženým tajemstvím, a další materiál, některý i vyloženě bojového charakteru. Ještě v roce 1944 dodala Němcům 30 000 až 50 000 rozněcovačů pro dělostřelecké granáty.

Neocenitelné služby Hitlerovy prokázaly i koncerny Du Pont a General Motors. General Motors (v té době 2. největší výrobce automobilů v USA) byl kontrolován právě rodinou Du Pontů. V letech 1932 - 39 investoval G. M. 30 milionů dolarů do I. G. Farben a její ředitel obdržel za své služby v roce 1938 vyznamenání od samotného Hitlera. Ani Du Pontové nezastavili po vypuknutí bojů spolupráci s nacisty. Zpráva amerického konzulátu v Basileji, která dosvědčuje setkání zástupců firmy Du Pont se zástupci společnosti Hermanna Göringa, nese datum 21. března 1943.

HOLOCAUST

Kromě likvidace odborů dal Hitler průmyslníkům další dárek. Byla jím otrocká práce, která ztrojnásobila zisky zainteresovaných podniků, a to proto, že byla zadarmo.

Koncentrační tábory spravovaly jednotky SS a s vězni se nakládalo hůře než se zvířaty. Židé byli týráni, vystaveni chladu, strádali absencí zdravotní péče. Žili v hrůzných podmínkách, ale to nejhorší byl hlad. Nacističtí „experti“ došli k závěru, že židovský dělník může přežít z tělesných zásob asi tak 3 měsíce. Až bude na konci sil, půjde do plynu.

Nucené práce se staly pouze dočasným řešením pro asi 25% židů, kteří byli schopni vyčerpávající práci zastat. Zbytek (tj. staří lidé, nemocní, mnohé ženy a děti) se měl okamžitě vydat na onen svět.

Nacisté se rozhodli vybudovat obrovské průmyslové impérium, založené na nucené práci vězňů koncentračních táborů. Průmyslníci se zavázali postavit továrny přímo v táborech nebo jejich bezprostřední blízkosti. Další výnosné podniky patřily přímo SS. Hlavním městem tohoto impéria se měl stát koncentrační tábor v Osvětimi.

Osvětim se stala obrovskou institucí, v roce 1944 zde bylo přes 100 000 vězňů, nepočítaje denně 12 000 ubožáků, kteří byli prohnáni komíny místního krematoria. Své pobočky zde měly I. G. Farben, Krupp a další.

Přestože I. G. Farben byla největším investorem v Osvětimi, rozhodlo se vedení této firmy vybudovat svůj vlastní tábor. Vešel do dějin pod názvem I. G. Monovice a v ničem se nelišil od ostatních koncentráků.

Hrůzný život židovských vězňů v Monovicích ilustruje vyprávění Kai Feinberga, který sem přijel v transportu se svými rodiči 24. prosince 1942. Feinberga s otcem okamžitě poslali vykládat železné ignoty a pytle s cementem. „První jídlo jsme dostali až ve tři hodiny ráno… 5. ledna byl otec již tak zesláblý, že s padesátikilovým pytlem cementu na zádech zkolaboval přímo před mýma očima. Chtěl jsem mu pomoci, ale již se na něho vrhl hlídkující esesák a začal ho bít holí… Jeden z mých strýců se při práci zranil na paži, a šel okamžitě do plynu. Můj druhý strýc zemřel vysílením při práci v Buně (továrna I.G. Farben na syntetickou gumu) asi týden nebo dva po smrti mého otce.“

CO DNES?

Proč vlastně má cenu studovat 60 let staré události? Kromě toho, že nám ukazují obrovskou naivitu lidí, kteří si mysleli, že bojují za svou vlast, ale ve skutečnosti umírali pro větší zisky několika korporací, můžeme při bližším zkoumání narazit na několik děsivých spojnic s dneškem. Česká AFA myslím dosahuje mnoha úspěchů v oblasti přímých akcí proti neonacistům v ulicích, nesmíme však zapomínat, že nebezpečí hrozí i od lidí, kteří by si stejně jako jejich předchůdci mohli vybrat fašisty jako perspektivní investici. Již teď dnešní svět ovládaný nadnárodními korporacemi připomíná události 30. a 40. let víc než je milé. Neustálý tlak na flexibilizaci práce vyvíjený těmito korporacemi vede k tomu, že situace mnoha pracujících se velmi podobá podmínkám totálně nasazených či vězňů pracovních koncentračních táborů. Řeč je zejména o tzv. Sweatschopech, dílnách a továrnách v zemích třetího světa, kde se pracuje za nesmírně těžkých podmínek a malou mzdu (mnohdy jen za stravu). Vyjímkou není využívání dětské práce. Například v továrnách firny Nike v Indonésii jsou mzdy zaměstnanců 16 centů za 1 hodinu a pracovní týden často přesahuje i 72 hodin.

Podmínky těchto pracujících jsou katastrofální, pořád jsou ale na tom lépe, než ti, kteří se pro chod kapitalistického stroje ukázali poněkud přebyteční. Hlavně obyvatelé Afriky, kteří jsou víceméně stejně jako židé v ghettech ponecháni vlastnímu osudu, aby se jejich počet v důsledku nemocí a nedostatku potravin postupně snižoval. Jen strážím starajícím se o to, aby ghetto nikdo neopustil, se dnes neříká SS, ale cizinecká policie. My venku jsme pak přesvědčováni, že jsou to právě uprchlíci, kdo (stejně jako dříve židé) může za všechny problémy - nezaměstnanost, chudobu, kriminalitu atd. Nad účinností médií, které nás denodenně přesvědčují o tom, že právě tento systém je ten jediný pravý, by se asi podivil sám ministr propagandy Goebbels. O rostoucím omezování osobních svobod jako okleštění shromažďovacího práva či šmírování kamerovými systémy a stále častějším uplatňováním politiky nulové tolerance snad každý pravidelný čtenář AKCE! či Svobodné práce ví. Jak na to zareagujeme? Jedno staré antifašistické heslo zní: „Proti fašismu až ke kořenům.“ Co vy na to? ●

Čerpáno z:
Pool J.: Tajní spojenci Adolfa Hitlera 1933-1945
Toman L.: Po tajných cestách
Časopis Existence č. 13 / leden 2002: Jak vydělat na válce (12-13)
Wall Street a nástup Hitlera k moci: www.volny.cz/l_kopecky

Mat (AFA Zlínsko)

HENRY FORD - NACISTA A ANTISEMITA

„O tom že Henry Ford, známý a slavný výrobce automobilů, dával nacistům přímo či nepřímo peníze, nemůže být nejmenších pochyb“ napsal Konrád Heiden, jeden z prvních Hitlerových životopisců. Jakkoli se toto tvrzení může zdát pro někoho překvapivé, existují pro podporu takového závěru přesvědčivé důkazy. Ve dvacátých letech Henry Ford financoval vydávání větších nákladků antisemitské propagandy než samotný Hitler. Nebylo tedy problémem, aby financoval a podpořil antisemitu z Německa číslo jedna. Samozřejmě, že Fordovy peníze nebyly darovány veřejně, ale přicházely přes síť prostředníků mezi Detroitem a Mnichovem. Dnes vychází mnoho dokumentů a článků o nacismu a Hitlerovi, nikde se však nedočtete a neuslyšíte o tom, jaký význam v jejich cestě k úspěchu měli kapitalisté a jejich monopoly. Ty za druhé světové války zbohatli do velkých rozměrů a dnes jsou na nejvyšších příčkách nejbohatších a nejúspěšnějších firem na světě. Je logické, že se bojí toho, že by se lidé dozvěděli pravdu, což by se nehodilo ani jim, ani vládám, které si uvědomují, že by to otřáslo celým kapitalistickým systémem. Příběh Henryho Forda je více než šokující, a to především v tom, že Ford nebyl jen obyčejným podporovatelem, ale i učitelem nacismu. Jak to tedy bylo?

Roku 1915 najal Henry Ford na vlastní náklady loď a odjel do Evropy se skupinou příznivců, aby se pokusil ukončit 1. světovou válku sjednáním kompromisu. Na palubě lodi řekl Ford známé pacifistce Rozice Schwimmerové: „Vím, kdo tuhle válku začal - židovští bankéři v Německu.“ Americkým novinám New York Times řekl Ford, že toto mu řekli samotní židé, s kterými se plavil do Evropy. Do NY Times řekl, že židé se mu svěřili, že pomocí vlády nad zlatem a mocí židovské rasy a styky s vládami ovládají celý svět. Přesně tak oni vyvolali i světovou válku. Když si uvědomíme, že tuto propagandu vedl již v roce 1915, kdy v Německu antisemitismus nebyl až tak široce rozšířený, dojde nám, jak dnešní média hovoří jen o Hitlerově moci antisemitské propagandy, aby vše zakryla. Široké antisemitské vědomí v Německu se šířilo až po roce 1919, německé revoluci, kdy se zjistilo, že mnoho socialistických revolucionářů byli židé. Ale zpátky k Fordovi.

Na konci roku 1918 Ford koupil noviny jménem Dearborn independent. Do deníku byl odhodlán investovat deset milionů dolarů (100 000 000 dolarů dnešní měny). Independent nebyl propagací Fordovi společnosti, neměla být v novinách vůbec zmiňována, zato v něm byl propagován antisemitismus, rasismus a nacionalismus nejhrubšího zrna. Neuplynulo ani šest měsíců, co se v novinách začaly objevovat stále častěji velmi štvavé články útočící na židy, že se „spikly proti celému světu jen kůli jejich zvířecí chamtivosti.“

22. května 1920 Independent vyrazil k prudkému útoku proti židům. Tučný titulek na první straně byl vyčerpávajícím shrnutím Fordova antisemitismu: „mezinárodní žid: celosvětový problém.“ První odstavec článku začínal: „Je zde rasa, část lidstva, která nebyla nikdy přijímána jako jeho vítaná část. Tento národ se již rozlezl po celé zemi a spřádá pletichy, aby ji ovládl. Aby mohli ovládnout nás ostatní, již dávno se židé dohodli na vytvoření mezinárodní super kapitalistické vlády.“ I desítky a desítky dalších článků byly převážně zaměřené proti židům a obviňovali je ze všeho špatného, co se dle něj, děje ve světě.

V Pittsburghu a Tourdu se po krátké dohodě konaly odborové demonstrace a v Cincinnati důrazné protesty občanů přiměly městskou radu k vyhlášení zákazu. Pouliční prodej Independentu protesty snížil natolik, že Ford musel požádat soud o předběžné opatření. V některých velkých městech lidé zastrašovali a napadali prodavače Fordových novin, tak že je poté na ulici nechtěl nikdo prodávat. Představitelé židovských náboženských a levicových organizací udělali společné prohlášení, které odsuzovalo Fordovu kampaň. Když židé z Hartfordu připravovali průvod čtyř set vozidel na počest Dr. Chaima Weizmanna a Alberta Einsteina, upoutali pozornost tisku v celých spojených státech podmínkou, že „je naprosto vyloučeno, aby se v řadě vozů objevil Fordův výrobek.“

Brzy byl bojkot tak rozsáhlý, že musel Ford od své antisemitské kampaně upustit, aby nezkrachoval. I přes kampaň proti jeho propagandě se šířil Fordův rasismus a antisemitismus do celého světa. V letech 1919 až 1923 se náklad Independentu ve spojených státech zvýšil na více než čtvrt milionu výtisků. Do roku 1927 přesáhl půl milionovou hranici. Pod názvem Mezinárodní Žid byl tento kompilát šířen v překladu do šestnácti různých jazyků, včetně arabštiny. Byl publikován v Evropě, Asii a Jižní Americe. Od Francie po Rusko si nacionalistické a fašistické skupiny dychtivě kupovaly knihu slavného amerického kapitalisty. Jeden významný židovský advokát vypověděl, že cestoval po světě a Fordovu knihu Mezinárodní Žid viděl i v nejzapadlejších koutech světa. Prohlásil ,že „nebýt Fordova věhlasu a jména, nebyla by nikdy spatřila jeho kniha světlo světa a pokud ano, byla by celkem neškodná. Takto se však stala biblí každého antisemity. Baldue von Schirach, vůdce hitlerjugent, vypověděl po druhé světové válce před norimberským tribunálem, že se stal nacistou po přečtení Fordovy knihy a že si nikdo nedokáže představit, jak ohromný vliv měla tato kniha na německou mládež. V roce 1923 Hitler prohlásil, že „považuje Henryho Forda za vůdce rostoucího rasistického hnutí v Americe“. Podle výpovědí měl ve 20. letech Hitler ve své pracovně velký obraz fotografií Forda a mezi knihami zde měl většinou překlady knihy Mezinárodní Žid a Independentu. Kniha Mezinárodní Žid a Mein kampf mají mnoho společného a některé pasáže jsou natolik identické, že to vyvolalo domněnku, že Hitler z Fordovy publikace opisoval. Mezinárodní žid vyšel v roce 1920, avšak Hitler začal psát Mein kampf až v roce 1924. Dokonce jeden z Hitlerových nejbližších společníků Dietrich Eckart výslovně zmiňuje Mezinárodní Žid a protokoly sionistických mudrců jako zdroje inspirace nacistického vůdce. Jak podle Hitlera tak i Forda byli židé podřadná rasa ovládající skrytě světové dění. Jsou skrytými vůdci komunistů a levice. Samozřejmě, že ke svému tvrzení nedávali žádné důkazy a byly jen odrazem předsudků a nenávisti. Protože hodně židů bylo v minulosti finančníky, bankéři a burzovními makléři, přikročil Hitler i Ford k závěru, že židé ovládají tok mezinárodního kapitálu. Hitler nebyl první, kdo přišel s nadřazeností árijské rasy, Ford ho předběhl ve své knize s tím, že anglosaská rasa je nadřazená ostatním, protože podle Forda jsou to myslitelé, průkopníci a otcové národů.

Když se v Americe začala šířit jazzová hudba, Ford o ní napsal, že jsou to „černošské opičí skřeky, vřeštění z pralesa, chrochtání a pištění maskované několika zimničnými tóny“, podle něj tuto hudbu černých popularizují Židé, aby zdegenerovali bílou rasu a zničili její morálku.

Během dvacátých let začaly prosakovat informace o Fordově financování Hitlera. Americký velvyslanec v Německu William E. Dodd řekl v interview, že „určití američtí průmyslníci se sině podílí na nastolení fašistických režimů v Německu a Itálii. Roku 1922 NY Times napsaly, že se v Německu veřejně a všeobecně ví, že Ford finančně podporuje nacisty. V nacistickém programu byl také jistý bod, který byl však nejen pro Forda, ale celou společnost, výhodný z hlediska ekonomických zájmů. Obchodní omezení, která ukládala *Versailleská mírová dohoda* nepoškozovala jen Německo, ale i americké podnikatele působící na zahraničních trzích, jako byl např. Henry Ford. Hitler a nacisté organizovali jako jediní široké protesty za zrušení této smlouvy. I když dnes neexistují písemné dokumenty o financování Hitlera a Nacistů Henry Fordem, existuje mnoho svědků. Navíc je logické, že nacisté po roce 1933 všechny dokumenty zničily. Ford měl mnoho prostředníků, přes které peníze posílal. Nejprve to byli ruští emigranti, později Hitlerovi pobočníci, kteří přes různé zdroje kontaktovali Forda. Vše bylo skrýváno, protože ani jedna strana neměla zájem na tom, aby se o tomto propojení dozvěděla veřejnost.

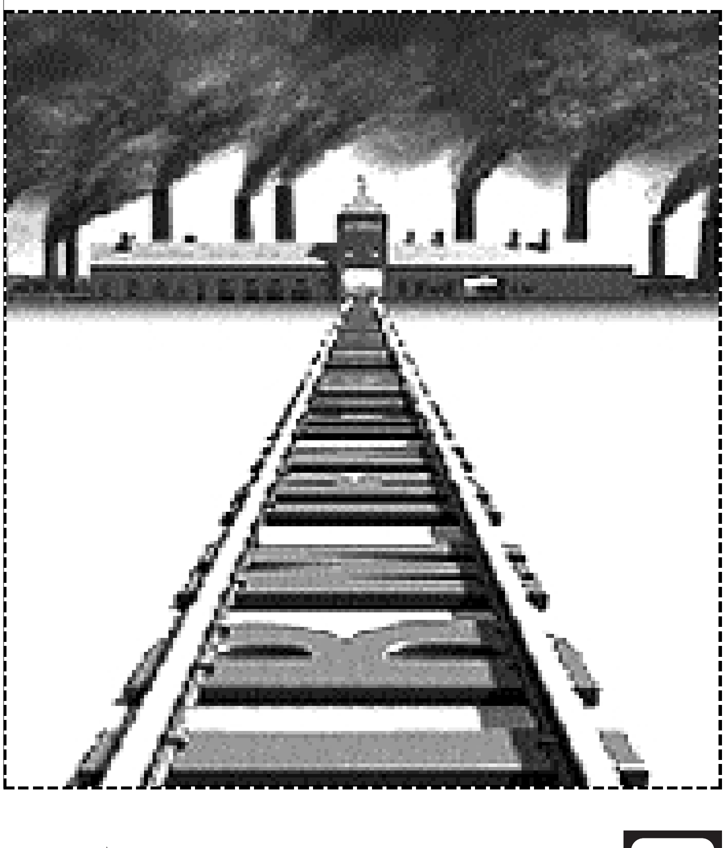
Odměna za financování nacistů přišla pro Forda v roce 1938, kdy byl u příležitosti svých 75 narozenin dekorován velkokřížem řádu německé orlice. Ford byl prvním Američanem a čtvrtou osobou na světě, která obdržela toto vyznamenání, nejvyšší německý řád, který je možno propůjčit cizinci. Benito Musollini byl poctěn stejným způsobem již dříve téhož roku.

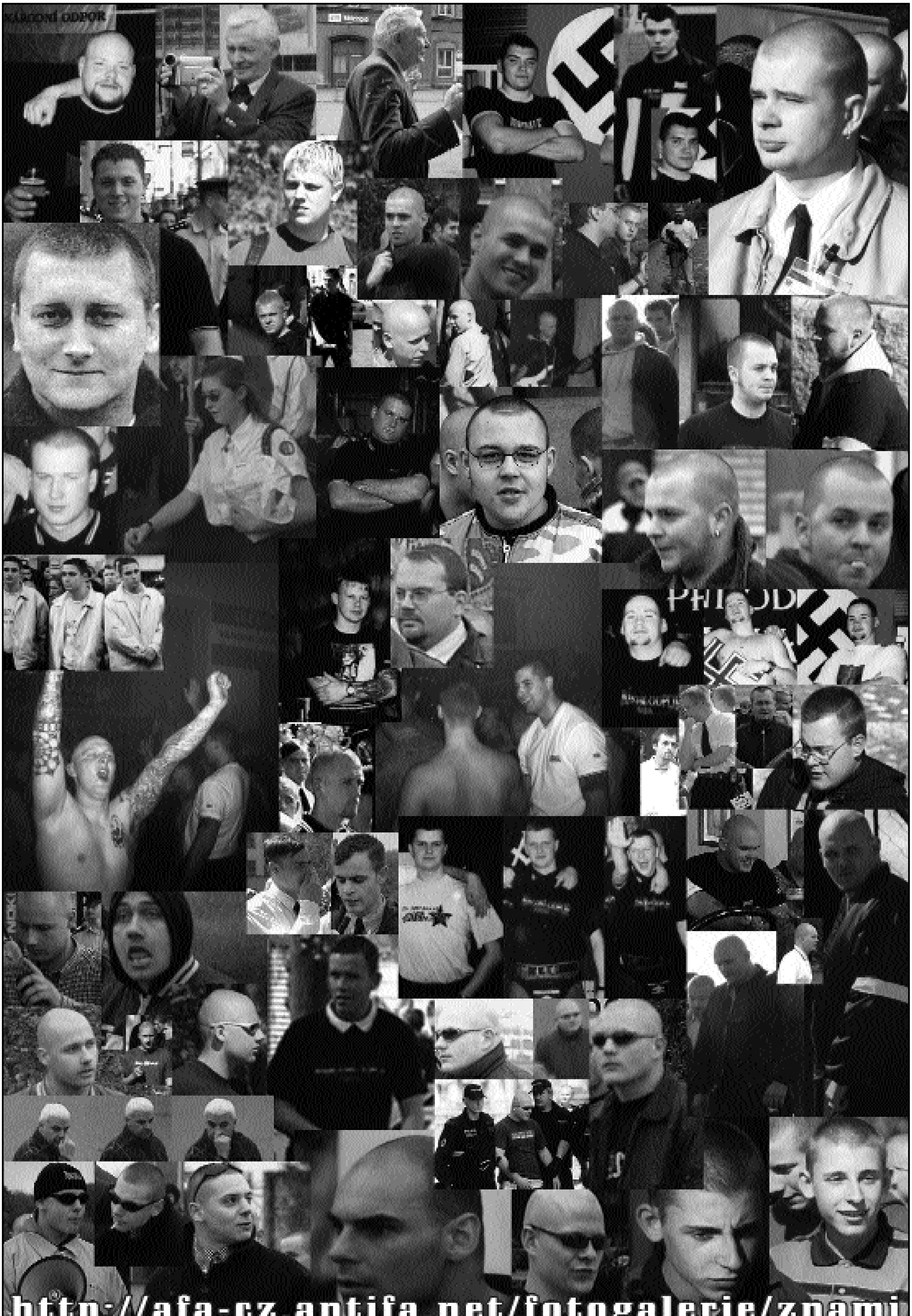
Za druhé světové války v německých dceřinných podnicích amerických koncernů Ford byli nuceně zaměstnáváni námezdní dělníci, z čehož Henry Fordovi a jeho společnosti plynuly velké finanční zisky, z kterých velmi zbohatl.

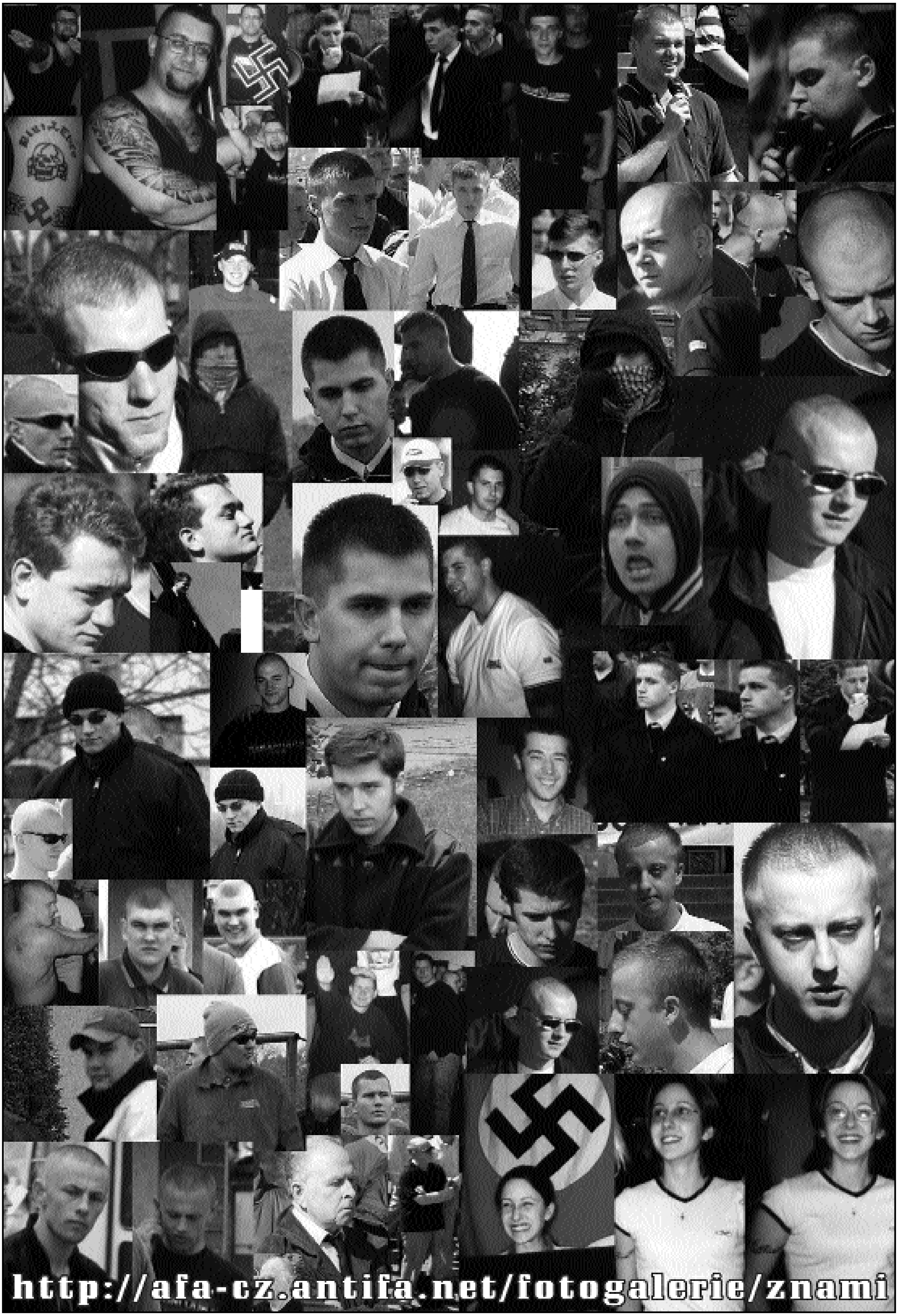
Dnes nikde neslyšíme o tomto velkém podílu kapitalistů na úspěchu nacistů a o jejich financování. Ford nebyl jediným - dalšími společnostmi, které Hitlera podporovaly či na jeho politice a režimu bohatly byli **SIEMENS**, **IBM**, **GENERAL MOTORS**, **MERCEDES BENZ**, **I. G. FARBEN**, **SHELL**, **DEUTSCHE BANK** aj., i o nich se budeme v dalších článcích snažit sehnat informace a napsat o nich pravdu, která je oficiálními médii utajována.

K fašismu se uchylovali a uchylují kapitalisté, aby si uchovali svoje privilegia a moc, a zároveň potlačili levicové síly a odbory. S rozvojem monopolistického kapitalismu a ekonomické globalizace se nositeli reakčních tendencí stávají stále častěji články státního aparátu. Stupňuje se snaha prosadit nekontrolovatelnou samovládu byrokracie a represivních složek. Tato politika se ukazuje stále častěji. Jestliže chceme být svobodní, je třeba mít otevřené oči a nevěřit slovům o demokracii a pořádku. I fašismus může být na první pohled přátelský. ●

Br

http://afa-cz.antifa.net/fotogalerie/znami

http://afa-cz.antifa.net/fotogalerie/znami

NEONACISTICKÉ A ANTIFAŠISTICKÉ HNUTÍ V NIZOZEMÍ

Když se řekne Holandsko, každému se vybaví země tulipánů a liberálních zákonů, kde jsou zlegalizovány měkké drogy či partnerské svazky homosexuálů. Málokdo však ví, že tato zem má na svou velikost poměrně velkou tradiční neonacistickou a fašistickou scénu, která se neustále snaží dostat do vysoké politiky. V Holandsku působí čtyři krajně pravicové strany a dvě neonacistické organizace, které jsou sice malé, zato hodně aktivní. Pro krajně pravicové strany byl katastrofálním rok 1998. Od jejich výhry v roce 1986 do prohry roku 1998 seděly tři ultranacionalistické strany v parlamentě, dnes už naštěstí žádné lidi ve státní sféře nemají. Různé organizace nejsou schopné se spojit a spolupracovat.

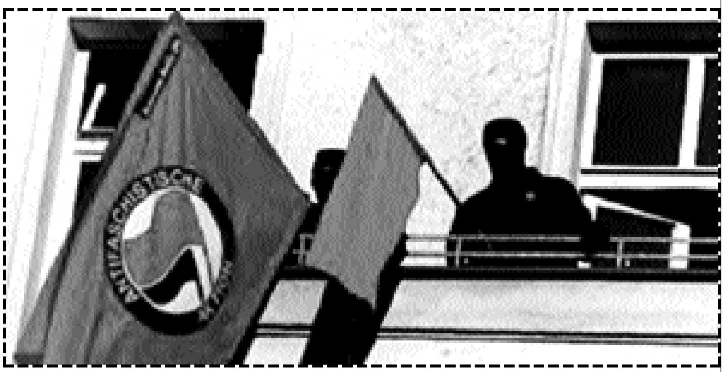
DEMOKRATICKÉ CENTRUM (CENTRUM DEMOKRATEN)

CD jsou nejdůležitější fašistickou stranou v Holandsku. Centrum vzniklo v roce 1984 odchodem od Centristické holandské strany. CD vede její absolutní vůdce Hans Janmaat. Po těžkých začátcích se Janmaat dostává v roce 1989 do parlamentu. V roce 1994 bylo CD značně úspěšné v komunálních volbách (78 křesel v 38 krajích) a získali pro sebe tři křesla v parlamentě. Krátce po tomto úspěchu však nastává krize. Po dvou letech činnosti polovina jejích městských radních stranu opouští či není opětovně zvolena. Kritičtí členové jsou krátce poté vyloučeni. Vůdce Janmaat začíná mluvit o volebním podvodu a hodlá stranu rozpustit. Ke konci roku 1999 však strana obnovuje činnost. Volby do parlamentu EU v červnu 1999 skončili pro CD fiaskem, obdrželi pouhých 0,5% hlasů.

Dnes to mají členové CD povětšinou prohrané. Nemají žádné lidi v bezpečnostních strukturách státu a jejich časopis od roku 1999 nevychází. Je však zřejmé, že popularita známých jmen z CD a hlavně jejího vůdce Janmaata ještě dokáže získat od voličů nějaké hlasy. Jejich reálné možnosti jsou však nejvíce 1-1,5% hlasů. Program strany je směsicí extrémního konzervatismu (více policistů proti drogám, přísnější zákony, obnovení trestu smrti), laciných triků (chtějí poloviční ceny benzínu a žádné daně) a rasismu (staví se proti přílivu uprchlíků a multikulturalismu, jejich heslem je „vlastní národ nade vše“).

NOVÁ NACIONÁLNÍ STANA (NIEUWE NATIONALE PARTI)

NNP vznikla z rozkolu v roce 1996 a pochází z dřívější fašistické strany CP'86. Jejím nejdůležitějším cílem je bránit holandskou kulturu a spojit se s vlámskou republikou (severní Belgie). Silnými muži NNP jsou dřívější funkcionáři CP'86 obecní radní Marcel Hoogstra a Marc De Bör. NNP sice stále roste, u veřejnosti však nemá příliš velkou podporu. Strana se nyní převážně snaží vybudovat pevné organizační struktury. Její program je silně konzervativní. NNP doporučuje homogenitu různých evropských kultur a požaduje holandsko-vlámské spojenectví proti německo-francouzské nadvládě v Evropě. NNP je podporována radikální vlámskou Akční skupinou Voorpost (Aktions Gruppe Voorpost). NNP krátce kandidovala v kraji severního Holandska ve městě Breda, obdržela však pouze 1,2% hlasu a v krajských volbách propadla.

HOLANSKÁ NÁRODNÍ UNIE (NEDERLANSE VOLKS UNIE)

NVU vznikla v roce 1971 a v sedmdesátých letech byla jedinou otevřeně rasistickou stranou v Holandsku. Od roku 1974 je jejím vůdcem Joop Glimmerveen. Poté co však byly zveřejněny jeho sympatie k Adolfovi Hitlerovi a strana natolik veřejně koketovala s nacismem, stalo se jí to osudným a byla zakázána.

V osmdesátých letech měla NVU sice mnoho soudů, přesto se jí vždy podařilo sehnat dost peněz na financování chodu strany.

V roce 1996 poprosila partička mladých neonacistů tehdy 68letého Glimmerveena a stranu společně obnovili. V roce 1998 NVU propadla při krajských volbách v Haagu a Arnhemu. V současnosti je NVU velice malou stranou s několika desítkami členů a finanční podporou od Aktiefront Nationale Socialisten (ANS). Několikrát v roce pořádají mítinky a setkání nebo se na sebe snaží upozornit vyhrožováním politikům a novinářům. Jejich program je čirý národní socialismus a snaha o sjednocení Evropy pod velkoněmeckou říší.

HOLANDSKÝ BLOK (NEDERLANDS BLOK)

NB vznikl v roce 1992 jako pokus o sjednocení roztříštěné ultrapravice, což se však nezdařilo zásluhou osobních ambicí vůdce CD Jamaata, který se nehodlal s nikým dělit o svou popularitu, kterou měl v CD. Vůdcem NB se nakonec stal Wim Vreeeswijk, který odešel z CD. Převzal vedení NB a změnil ho na svůj rodinný podnik, kdy ve straně živí svou manželku coby generální sekretářku. V roce 1994 byl Vreeswijk zvolen do městské rady jednoho menšího holandského městečka. Vreeswijk často přemlouval některé obecní radní CD, aby přestoupili do NB, většinou však neúspěšně. V roce 1998 prohrál NB všechna křesla kromě Vreeswijkova. Strana je dnes velmi malá (několik desítek členů) a kromě jednoho křesla v malém městě nemají prakticky žádnou šanci proniknout do státních struktur. Ve svém programu kladou důraz na spojování kriminality, drog a imigrantů. NB je finančně podporován Vlámským blokem (belgická neonacistická strana). Samotný Vreeswijk pravidelně dojíždí do Belgie na setkání a kongresy pořádané Vlámským blokem.

VOORPOST

Od rozkolu CP'86 se v roce 1996 někteří chytřejší ultrapravičáci spojili a podařilo se jim dát dohromady holandské skupiny a provlámské velké holandské organizace a vybudovali tak novou neofašistickou organizaci Voorpost. Ačkoli je tato strana velmi aktivní, zdá se, že členstvo jí zrovna rapidně nenarůstá (asi 150 lidí). Tato organizace disponuje schopným vedením, kvalitně zpracovanými internetovými stránkami a často publikuje, na rozdíl od ostatních neonacistů se nevyhýbají ani tradičním krajně pravicovým tématům. Předseda Voorpost Marcel Reuter se snaží prolomit izolaci krajní pravice skrze témata regionálního nacionalismu (Kurdistán), etnického nacionalismu (severoameričtí indiáni) a kampaněmi za osvobození zvířat se snaží nachytat a přilákat nové členy.

V současnosti si však Voorpost vzali na mušku radikální antifašisté, což pro tuto organizaci znamená značné problémy, mimo jiné značné omezení počtu veřejných akcí. V květnu 1998 byl kvůli radikálním antifa demonstracím zrušen letní camp Voorpostu. Také některé kanceláře Voorpostu obdrželi kvůli mnoha cíleným antifa akcím výpověď od majitelů domů. Toto vše vede ke značnému chaosu v organizaci.

NACIONÁLNĚ SOCIALISTICKÁ AKČNÍ FRONTA (AKTIEFRONT NATIONALE SOCIALISTEN)

Zbytek holandských národních socialistů je v organizaci ANS, která byla pobočkou Kühnenova hnutí (Kühnen byl vůdcem německé neonacistické strany FAP), na konci osmdesátých let se předsedou stal Eite Homan, který je skutečným kádrem v evropském neonacistickém hnutí a sám patří do úzkého vedení NSDAP/AO. ANS je malou organizací (jen několik desítek členů a mnoho mladých naziskinheadů) a je těsně spjata s NVU Glimmerveena a Kustera. ANS provozuje mnoho organizací, za které se schovává např. FAP - Arbriderpartij, Germaanse Jeugd in Nederland, JFN'94, Anti-zionistische Aktie. V dnešní době se však akce ANS nejčastěji konají v Belgii.

TURECKÝ NACIONALISMUS

Příčinou mnoha problémů je také vypjatý nacionalismus v Holandsku velmi početné menšiny Turků. Organizace MHP s jejich ultrapravicovými Šedými vlky v Holandsku stále sílí. Zorganizováni jsou v Holandské turecké federaci, kterážto jim na jejich národní setkání dotáhne i několik tisíc stoupenců. Jejich veřejná vystoupení pak povětšinou končí vyhrůžkami smrtí a přímými útoky.

ANTIFAŠISTICKÉ HNUTÍ

Antifašistické hnutí je v Holandsku velmi roztříštěné a trpí mnoha vnitřními konflikty. Existuje zde mnoho organizací s rozličnými úkoly a strukturou. Legální organizace se soustředí na pomoc obětem rasismu. Ve všech větších městech pracuje organizace Anti-Discriminatie Bureaus (ADBs), která má svou podpůrnou organizaci po celém Holandsku pod jménem Landelisk Bureau Racisme Bestrijding (LBR). LBR radí a pomáhá všem existujícím antirasistickým skupinám. Požadují také úpravy a změny zákonů, směřující k větším postihům a zákazu ultrapravicových stran. To mimojiné vedlo v minulosti k zákazu CP'86, radikální nacistické holandské strany.

Dále je v Holandsku mnoho organizací vystupujících za multikulturní společnost. Tyto skupiny vyvíjejí v oposlední době mnoho antifašistického úsilí. Organizují mnoho velkých antifašistických demonstrací a založily Meldpunt Discriminatie Internet, www stránky, které jsou v Holandsku největší v boji proti rasismu a fašismu.

RADIKÁLNÍ ANTIFAŠISTÉ

Radikální antifa hnutí stojí v Holandsku na dvou částech, na archivních a akčních skupinách. Archivní Fascisme Onderzöks Kollektief (FOK) a KAFKA jsou otevřeným článkem hnutí a informačními akčními skupinami, dělají noviny a shromažďují informace o krajní pravici.

Akční skupiny jsou zapojeny ve struktuře AFA, která tvoří propojenou síť po celém Holandsku. V současnosti je mnoho regionálních antifa-skupin málo aktivních, protože krajní pravice je roztříštěná a neschopná. Celá holandská AFA se soustřeďuje na boj proti organizaci Voorpost. V minulých dvou letech se AFA podařilo díky velkým antifa demonstracím překazit dva důležité mítinky Voorpostu. V dnešní době již má AFA vyzkoušenou úspěšnou strategii proti holandským fašistickým strukturám. Důležitou roli hraje i právní nátlak, protože dnes již každý, kdo šíří na veřejnosti rasistickou propagandu, musí počítat s tím, že bude brzy odsouzen. Před nějakým časem byli odsouzeni tři důležití neonacisté, když na své demonstraci skandovali „vlastní národ nade vše“. Dva jiní vlivní fašisté byli odsouzeni do vězení za to, že umístili na internet rasistické karikatury. Mimo to musí krajně pravicové a fašistické strany v Holandsku neustále počítat s hrozbou zákazu činnosti, tak jako byla v minulosti zakázána strana CP'86. To vše ulehčuje radikálním antifašistům práci. ●

Antifaschistische Onderzoeksgroep Kafka
PF 14710
1001 LE Amsterdam

SOCIÁLNÍ RODOVOST - GENDER

V mnoha společnostech se žena netěšila (a dosud netěší) stejné vážnosti jako muž. Nejkrutějším projevem nerovnosti obou pohlaví byla infanticida (zabíjení) dívčích miminek, jak byla praktikována u mnoha arabských kmenů. Jak se však ukázalo, tato podoba nerovnosti obou pohlaví není nijak univerzální. Naše pohlaví je dáno geneticky - ženy mají dva chromozómy X, muži jeden chromozóm X a jeden Y. Pohlaví dítěte proto předurčuje muž. Tato genetická odlišnost má vliv na hormonální a fyziologické procesy a tím i na vnější znaky, což má za následek tzv. *pohlavní dimorfismus*. Jsou však tyto rozdíly pro naše chování určující? Biologická podstata muže a ženy nemá být považována za limitující faktor, ale pouze za širokou základnu, na které mohou být vybudovány rozmanité struktury. Mnoho typů chování a postojů má totiž spíše kulturní než biologickou podstatu. Sociální definicí rodovosti rozumíme kulturní konstrukci mužství a ženství. Zatímco pohlaví získáváme dědičností, sociální rodovost získáváme procesem enkulturace (socializace). Je důležité si uvědomit, že výsledné chování každého pohlaví je dáno oběma faktory, tj. jak biologickým, tak i kulturním (sociálním). Od samého dětství jsme vychováni podle našeho pohlaví, ovšem vždy tak, aby tato výchova vedla k ideálu, který daná společnost s tímto pohlavím spojuje. Děti samy se pak stále více přizpůsobují očekávanému chování. Výsledkem tohoto procesu je **rodová identita**. Role sociální rodovosti jsou všechny úkoly a aktivity, tj. očekávání a chování, které daná kultura připisuje jednomu či druhému pohlaví. Pod pojmem **stratifikace** podle sociální rodovosti rozumíme nerovné přerozdělování mezi muži a ženami (přerozdělování sociálně významných zdrojů, moci, prestiže či osobní svobody), které je odrazem jejich rozdílného postavení v sociální hierarchii dané společnosti. Zjednodušené, avšak předpokládané znaky mužství a ženství pak nazýváme **stereotypy** sociální rodovosti.

POHLAVNÍ ROLE

Téma pohlaví a pohlavních rolí je obrovskou zásobnicí strachů, obav, obranářských postojů, projekcí potlačeného, záměnou pocitů, mýtů, pouhých výmyslů i nehorázných nesmyslů. Význam populárních teorií o rozdílech mezi pohlavími spočívá spíše v tom, co odhalují o společenské systému, než v tom co říkají o ženách a mužích - jsou to společensky užitečné lži. Pokud jde o otázku lidské přirozenosti, stojí na jedné straně ti, kteří věří, že to, co nazýváme mužství a ženství, je výsledkem nevyvratitelného genetického programování, zatímco na druhé straně stojí ti, kteří věří, že toto programování provádí společnost a že rysy chování lišící se v závislosti na pohlaví jsou zcela naučené. První teorie naráží na skutečnost, že pohlavní role mají mnoho podob, zatímco druhá teorie není schopna vysvětlit, jak to, že v celé této různorodosti vůbec ještě existují společní jmenovatelé, například to, že samice našeho biologického druhu sdílejí určitou podobnost, nebo to, že existuje určitá univerzální rozlišitelná maskulinita. Anatomie rozhodně není osudovým předurčením, ale není také něčím zanedbatelným.

Určité očividné biologické skutečnosti vedou k hlubokým rozdílům v pohlavních rolích. Nejdůležitější z nich je ona zjevná skutečnost, že ženy nosí a kojí děti. Tímto se dá do určité míry vysvětlit, proč ženy v primitivních národech běžně pracují v blízkosti vesnice a proč se také starají o domov a udržování ohně. Břímě těhotenství a následné péče o děti omezuje ženy v možnosti cestování a v druhu práce, kterou mohou vykonávat. Omezený okruh pohybu je do určité míry rovněž chrání před nebezpečím ze strany zvířecích i lidských nepřátel. V sběračských a loveckých společnostech ženy většinou sbírají kořeny a semena divokých rostlin, které rostou v blízkosti jejich tábora. V zahradnických společnostech ženy běžně vykonávají většinu prací na pozemcích, zatímco muži chodí na lov, na ryby nebo válčit. Mužskou specializaci u těchto fyzicky náročnějších činnostech můžeme považovat za využití větší mužské fyzické síly a lepší vybavenosti k velkým a krátkodobým výdajům energie. Ženy se mohou vycvičit k vynikajícím fyzickým výkonům, avšak těhotná žena by měla při lovu nebo ve válce problémy.

Další rozdíl mezi pohlavími je stejně očividný: muži, na rozdíl od žen, musí být psychofyziologicky vzrušeni, aby mohli mít pohlavní styk. To vede k mnoha zajímavým důsledkům a obměnám chování. Ženy, na rozdíl od mužů, mohou předstírat pohlavní touhu. Ženy si rovněž mohou dopřát mnohem větší frekvenci sexuálních styků než většina mužů. Připravenost k pohlavnímu styku mužům často způsobuje problémy, ženám však nikdy. Tato skutečnost by mohla mít určitou spojitost s tím, proč je mužům při zahajování sexuálních vztahů přenechána aktivní role. Opak může muže až zastrašit a zcela potlačit jeho erotické vzrušení. Dalším možným společenským produktem fungování našich pohlavních orgánů je dvojí norma, která trestá ženskou promiskuitu, zatímco u mužů ji podporuje. Všechny společenské systémy omezují a řídí sexuální aktivitu tak, aby sloužila politickým a společenským účelům. Zvláštní nařízení a omezení týkající se ženské sexuality zajišťují nejen to, že děti se narodí v rámci společensky uznávaného manželského svazku, ale také svazují a omezují ženskou pohlavní výkonnost. Ve svém zkoumání pohlavních rolí a fyzických rozdílů se antropologové soustředili na těhotenství, na velikost a sílu, a nevšímali si příliš sexu jako takového - samotné erekce, kopulace, orgasmu atd.

Muži a ženy se zdají být špatně zkoordinování ještě po další stránce. Přestože pohlavní citlivost je individuálně značně rozdílná, muži se obecně vzruší a dosáhnou orgasmu rychleji než ženy. Tento nápadný nesoulad ve fyziologickém vybavení mužů a žen není možné považovat za chybu přirozenosti, ani kultury. Musí být považován za další činitel, který přispívá k vytváření vnitřního napětí charakteristického pro vztahy mezi příslušníky opačných pohlaví. Z tohoto důvodu je sex často legrační, mnohokrát problematický a vždycky do určité míry záhadný. Ale pohlavní role, to není pouze sexualita. Nesmíme totiž ztrácet ze zřetele, že na světě ženy tvoří také polovinu všech pracujících.

Domácí krb a domov nejsou pro ženy jediným místem jejich uplatnění, neboť ve většině společností ženy vykonávají některé ústřední ekonomické úkoly. U amazonských indiánů například muži loví zvěř a ryby, a tak získávají zdroje proteinu, avšak práce žen zajišťuje většinu zeleniny, která tvoří celkově větší procento denního přísunu potravy. Podobně v amerických zemědělských komunitách 19. století hrály ženy podstatnou roli v zemědělství, a mnohé z nich sami vlastnily farmu. Ženy z nižších tříd pak vždy pracovaly kdekoliv, kde se naskytla práce. Populární představa ženy z předměstí, která doveze muže na vlak, děti do školy, nakoupí a poté si zahraje bridž, byla ve skutečnosti pouze přechodným jevem první poloviny 20. století. Tento typ života u žen už mizí. Role žen v méně vyvinutých společnostech je omezena technologiemi, které jsou natolik jednoduché, že síla, mohutnost a výdrž jsou při rozdělování pracovních úkolů stále ještě důležitými činiteli. V naší elektronické době ale většina zaměstnání nevyžaduje příliš velkou sílu a pracovní obzory žen se nesmírně rozšířily. Dnes jsou ženy schopny, po tělesné i intelektuální stránce, vykonávat většinu prací doposud určených mužům. Mají-li se ale ženy z těchto nových pozic, například v armádě, radovat, je sporné. Při tomto jejich přesunu do dříve výhradně mužských zaměstnání je třeba si uvědomit, že velký počet, ne-li většina dnešních mužských zaměstnání je buď nudná, nebo ponižující, případně oboje.

Pohlaví jsou rozdílná, ale tento rozdíl nepramení z nějaké vnitřní méněcennosti či nadřazenosti jednoho z nich. A tak se v naší kultuře věří, že muži jsou intelektuálně nadřazeni ženám, což nám neřekne naprosto nic o ženách, zato hodně o mužích. Mýtus přirozené nadřazenosti slouží k zachovávání sociální nadřazenosti mužů v naší a mnoha dalších společnostech. V žádné ze společností, o nichž máme bližší informace, a to jak minulé, tak současné, nehrají ženy dominantní úlohu. Ve většině společností mají dominantní úlohu muži. V některých mají muži a ženy úlohu stejně důležitou. Vyšlo i několik feministických studií, které dokazují, že v dávné minulosti existovalo v západní společnosti i u jiných kultur stadium matriarchátu. Je však třeba zdůraznit, že podobné teoretizování je založeno na smyšlených historických rekonstrukcích a na záměně matriarchátu (vláda žen) za matrilinearitu (dědičnost po matčině rodové linii). Neexistence matriarchátu je skutečností.

TEORIE MATRIARCHÁTU

V druhé polovině 19. století žil v Basileji, slavném švýcarském univerzitním městě, Johann Jakob Bachofen, který v roce 1861 publikoval svůj zásadní spis *Mateřské právo*. Jeho ústřední myšlenkou je názor, že v minulosti lidstva existovalo údobí „vlády žen“, matriarchát.

Tato představa se v novověku poprvé objevila u jezuity Josepha Francoise Lafitaua (1681-1746), který strávil pět let u Irokézů v Severní Americe, u nichž majetek a moc patřili ženám, které část moci propůjčovaly kmenovým náčelníkům. Lafitau srovnával sociální systém algonkinských, huronských a irokézských indiánů se společenskou organizací Lýků, Skytů a ostatních starověkých národů a dospěl k názoru, že matriarchát (gynekokracie) byl značně rozšířený mezi středomořskými a předovýchodními populacemi.

V Bachofenově pojetí však matriarchát představoval něco mnohem širšího než pouhý sociální a politický systém. Byla to vize světa, která se projevovala ve všech aspektech kultury a života. Lidstvo prošlo podle Bachofena třemi historickými vývojovými stádii: *heterismem*, *matriarchátem* a *patriarchátem*. První etapa, **heterismus**, bylo údobím sexuální nevázanosti, promiskuity, bez pevných partnerských vztahů. Řád, který charakterizuje druhé údobí, **matriarchát**, se prosadil až po tisíciletích bojů. Vzniká rodina jako sociální zabezpečení a ochrana žen, které byly za vlády heterismu bezbranné. Společnost byla pacifistická a mateřská láska byla považována za základní ctnost. Ženy hrají klíčovou úlohu při zavádění zemědělství a získávají dominantní postavení ve společnosti. Matky, tvořící vedoucí politickou vrstvu, konstituují sociální systém vyznačující se svobodou a všeobecnou rovností. Matriarchát byl materialistickou civilizací, která dávala přednost zdokonalování těla před rozvíjením inteligence a racionalismu. Přechod od matriarchátu k **patriarchátu** považoval Bachofen za pokrok, za nástup vyšší civilizace. Patriarchát kladl důraz na hodnoty individualismu a orientaci na takové duševní aktivity, které umožňují plnou realizaci mužského intelektu. Většina stoupenců teorie matriarchátu umisťuje historický střet mezi matriarchátem a patriarchátem do druhého tisíciletí před naším letopočtem, kdy achájské a později dórské patriarchální pastevecké kmeny rozvrátily v egejské oblasti matriarchální zemědělskou civilizaci. Kultura matriarchátu však přežívá pod povrchem, v povědomí řecké patriarchální kultury.

Každý projev extrémního kolektivismu ve 20. století v Evropě, včetně marxismu, je vý-

(pokračování na str. 24)

(dokončení ze str. 23)
razem odmítnutí individualismu budovaného západní kulturou, a pokusem a jakýsi návrat k předkřesťanským archaickým kmenovým hodnotám, ukrytým dosud v podvědomí naší civilizace.

Bachofenova teorie matriarchátu je produktem romantismu a evolucionismu první poloviny 19. století a musíme k ní proto přistupovat v tomto kontextu. Současná etnologická bádání tak vyhraněnou formu matriarchátu nenalezla. Existují kultury označované jako *matrilineární*, se základním genealogickým vztahem po mateřské linii, a *matrilokální* společnosti, kde se muži stěhují k rodině své manželky. Vyskytují se též *polyandrie* (viz. níže), mnohomužství. Tyto sociální struktury ale nesmíme zaměňovat s mocenskou dominancí žen, kterou předpokládá Bachofenovo vymezení matriarchátu.

Dostatečným důkazem toho, že mužská nadvláda není založena na genetické dědičnosti, je existence mnoha splečenství, v nichž ženy a muži mají stejnou moc. U Irokézů mají starší ženy právo jmenovat a sesazovat náčelníky, přestože samy náčelníky nebyly. Ženy národa Tuaregů, kočovné skupiny putující po jižní části Sahary, sice nezastávají veřejný úřad, ale muži si jejich názoru váží, ženy se často stávají velmi vlivnými osobnostmi a někdy vlastní nesmírný majetek. Oba tyto národy byly kdysi velmi bojovné, což by znamenalo, že mužská bojechtivost a vysoké postavení žen mohou jít a často jdou ruku v ruce. Přestože v primitivních společnostech ženy pouze zřídka zastávají klíčové úřady, v historii západní společnosti to bylo poměrně běžné - např. Alžběta I., Indíra Gándhíová, Golda Meirová nebo Margaret Thatcherová. To dokazuje, že ženy mohou vládnout stejně tvrdě jako muži a že úřad utváří člověka, nikoliv naopak. Různorodost ženského statusu byla nejlépe popsána americkou antropoložkou Margared Meadovou (1901-1978, kulturní deterministka) v jejích knihách *Sex a temperament ve třech primitivních společnostech* a *Mužské a ženské*. Mimo jiné se v nich zmiňuje také o příkladu národa v Nové Guineji, kde muži nacvičují taneční kroky, zatímco ženy chodí prodávat na trh, čímž dokazuje, že pohlavní role jsou značně tvárné. Ale i ty splečnosti, v nichž je prestiž žen malá, mají vyrovnávací mechanismy. V mnoha skupinách ženy získají vyšší status s přibývajícími léty a někde ženy uplatňují svůj vliv ze zákulisí prostřednictvím svých manželů a synů.

Postavení žen je vedle technologické dělby práce ovlivněno ještě mnoha dalšími činiteli. Technologie, která je čím dál tím méně závislá na lidské pracovní síle, umožňuje ženám vstup do těch oblastí ekonomiky, které jim byly dosud uzavřeny. Tomuto procesu navíc napomáhá demografický a ekonomický vývoj. Jednou z příčin, proč dnes ženy v tak vysokém počtu vstupují na pracovní trh, je klesající porodnost. Zatímco kdysi vysoká porodnost přinášela ženě úctu, dnes je na ženu s více než dvěma dětmi pohlíženo značně kriticky. Průmyslová ekonomika dosáhla mrtvého bodu a jak přírodní zdroje, tak možnosti zaměstnání nedovolují takový růst populace, jaký jsme zažili v minulosti. Osvobozeny od břímě velké rodiny, obracejí dnes ženy svou pozornost na placené zaměstnání hned z několika důvodů. Některé nacházejí v kariéře sebeuspokojení, některé se doma nudí a některé jdou do práce prostě proto, že potřebují peníze. Ve většině případů však jde žena do zaměstnání s plným souhlasem či dokonce na naléhání svého muže, který si už nemůže dovolit živit rodinu pouze ze svého platu.

Pracující žena je spíše produktem průmyslového kapitalismu než feministického hnutí. A zpět domů se již ženy nevrátí. Žádají však rovnost příležitostí a platových podmínek, což je nevyhnutelné. Také žádají stejnou úctu a ohled, jaké se dostává mužům, a to nejen jeko odměnu za morální ctnosti a mateřskou péči, jako tomu bylo v minulosti. Namísto toho si přejí uznání svých kvalit jakožto dodavatele příjmu, nositelky užitečných znalostí a dovedností a především jako plnohodnotného člověka. A většina žen ví, že v peněžní společnosti, která měří hodnotu člověka penězi, vede přímá cesta k úctě a moci přes ekonomiku.

Požadavky zaměstnání jsou však obvykle v přímém rozporu s potřebami domácnosti. Žena často musí téměř bez pomoci svého manžela zvládnout jak své zaměstnání, tak péči o dítě, o domácnost a všechny další úkoly, které by samy o sobě nepracující ženu zaměstnaly po celý týden. Menší velikost rodiny, což je v každém případě výsledek ekonomické nutnosti, pomáhá udržet tento problém v únosných mezích. Role moderní ženy, která je rozpolcena mnoha neslučitelnými závazky, fyzicky vyčerpaná po šestnáctihodinových pracovních dnech (osm hodin v zaměstnání a osm hodin doma), trpí pocitem provinilosti, protože cíle její profesionální kariéry jí znemožňují vykonávat tradiční úlohu v emočním centru rodiny, jsou pod neustálým tlakem. Tato napětí mají pak vážný dopad na manželskou a rodinnou strukturu v celém průmyslovém světě.

MANŽELSTVÍ A RODINA

Manželství existuje ve všech společnostech, byť v nich s sebou nese různé závazky a povinnosti. To neznamená, že všichni nebo většina lidí se vdá nebo ožení, ale pouze to, že v každé lidské společnosti existuje společensky uznávaný typ svazku mezi mužem a ženou, který nazýváme manželství. Jedním z jeho všeobecných rysů je to, že uděluje oběma partnerům právo činit si jeden na druhého sexuální nároky. Navíc je toto sexuální právo zpravidla právem výhradním. K podvádění a cizoložství však dochází téměř ve všech společnostech a v některých se pak věrnost vyžaduje mnohem více od manželky.

V manželství nedochází pouze ke směně sexuálních služeb mezi partnery. Pro každý manželský svazek je charakteristická směna věcí a služeb mezi partnery. Manželé a manželky si v různé míře činí nároky na práci a výsledky práce toho druhého. Existuje sice vzájemná spolupráce, ale ta je často nerovnoprávná.

Manželství je trvalý (Ve většině společností partneři očekávají, že tento svazek bude víceméně trvalý.) svazek mezi mužem (muži) a ženou (ženami), který partnerům dává vzájemné výhradní sexuální a ekonomické právo a uděluje společenskou totožnost dětem, které z tohoto svazku vzejdou. Vytváří prostředí pro základní dělbu práce mezi pohlavími, omezuje pohlavní styky a zajišťuje rámec pro výchovu dětí.

Rodina je rozhodně užitečná společenská jednotka, nicméně užitečnost není dostatečně přesvědčivá na to, aby vysvětlila univerzálnost. Tu vysvětluje manželství jako součástí systému odměn, které dostaneme za práci, rozmnožování a výchovu dětí, což jsou všechno činnosti nezbytné pro přežití společnosti. Manželství rovněž podporuje společenské rozdělení mezi muži a ženami. Když se člověk ožení nebo vdá, změní se tím jeho/její vztah nejen k partnerovi, nýbrž také ke všem příslušníkům opačného pohlaví. Právě tato smlouva, díky níž muž vstupuje do naprosto důvěrného vztahu k jedné ženě, mu zároveň určuje, že ke všem ostatním ženám se musí chovat odměřeněji a nedostupněji, stanou se pro něho „antiženami“. Mezi mužskou a ženskou částí lidstva tedy existuje bariéra, která je přímo podporována svazky mezi jednotlivými muži a ženami a jejímž úkolem je udržovat a zachovávat stávající dělbu práce. Dělba práce mezi muži a ženami možná pramení z požadavků těhotenství a závislosti malých dětí na matce, ale manželství představuje přikrášlení a formální schválení tohoto rozdělení.

Existují společnosti, které povolují sňatek mezi příslušníky stejného pohlaví, ale pouze za zvláštních okolností a pouze tehdy, když jeden z partnerů přijme právní status příslušníka opačného pohlaví. Zatímco čistě homosexuální sňatek vnímají lidé z okolí nikoliv jako nemorální (kromě zatracování ovlivněné Biblí), ale spíše jako nelogický a nesmyslný. To je většinou vysvětlováno tím, že z takového svazku nevzejdou žádné děti, což je námitka, jež by mohla být adresována i neplodným heterosexuálním párům, které zůstanou bezdětné. Skutečným problémem homosexuálních sňatků je však to, že spojování toho, co je stejné, je nadbytečné a vede k uzavřenosti. Manželství je přitom právě obracením se ven, od vlastního pohlaví a také od vlastní rodiny. Toho druhého se dosahuje prostřednictvím zákazů krvesmilství (incestu). Incestní tabu se vysvětluje jakožto snaha o zabránění genetickým poškozením. Spíše jde ale o snahu zabránit psychyckému narušení vychovávaného dítěte v rodině a zajistit mu normální duševní vývoj.

Existuje mnoho typů manželství, což odráží různorodost společenských institucí v různých částech světa. Manželské praktiky však musí všude brát v úvahu biologickou skutečnost, že poměr narozených dětí ženského a mužského pohlaví je na celém světě nebo v jakékoliv větší populaci zhruba stejný. Tři základní typy spojení jsou: *monogamie*, nebo-li sňatek jednoho muže s jednou ženou; *polyginie* (mnohoženství), nebo-li svazek jednoho muže s více než jednou ženou; a *polyandrie*, nebo-li manželství jedné ženy s více než jedním mužem. Dvě poslední formy manželství se společně nazývají „polygamie“. Pojem „bigamie“ označuje sňatek se dvěma partnery, i když v angličtině je toto slovo běžně synonymem pro polygamii. Mnoho společností povoluje některou z forem polygamie, ale ve většině z nich jsou polygamní vztahy méně časté než monogamní. Monogamie ja navíc pravidlem, běžným a legálním zvykem v nejobydlenějších částech zeměkoule, a proto je velká většina manželství monogamních. Monogamie je evidentně účelná v tom, že odpovídá demografickým procesům. Navíc ustavuje mezi partnery dyadický (dvojstranný) vztah, což většinou vede k větší intenzitě, když už ne harmoničnosti, jejich vztahu s porovnáním s polygamními svazky. Monogamie má také za následek vznik jedné z nejmenších rodinných jednotek, nukleární čili manželské rodiny, skládající se z otce, matky a dětí. Tato malá rodina se snadněji přizpůsobuje požadavkům na mobilitu za prací v průmyslových společnostech a dnes je v moderním světě nejčastější formou rodiny. Členové nukleární rodiny žijí většinou ve stejné domácnosti, i když někdy se o ni dělí s dalšími nukleárními rodinami. Ať už však rodina bydlí v jakýchkoliv životních podmínkách, je všude na světě považována za základní jednotku solidarity a vzájemné odpovědnosti. Nukleární rodina není však společensky izolována, nýbrž může být naopak považována za místo setkávání, jakýsi styčný bod v příbuzenské síti, a je téměř vždy součástí širší příbuzenské sítě. Většinou kultur je považována za jedinou legitimní sociální jednotku plodící potomky a jí také připadá hlavní, a často naprostá, zodpovědnost za výchovu vlastních dětí. Nukleární rodina je také naprosto základní ekonomickou

(pokračování na str. 25)

(dokončení ze str. 24)
jednotkou a i v tomto případě převažuje kulturně daná dělba práce. Je to primární jednotka spotřeby a distribuce životních potřeb, a je to často také důležitá jednotka ekonomické produkce - v primitivních společnostech manželé často společně pracují. Jedním z nejhlubších důsledků průmyslové revoluce bylo drastické omezení výrobní funkce nukleární rodiny.

Ve většině společností je mateřské právo na dítě považováno za prvotní, přirozené a legální, bez ohledu na to, jestli je žena vdaná nebo ne. To, že porodila dítě, je dostatečným důvodem k tomu, aby její přirozené mateřství bylo uznáno za základ mateřství právního. Na druhé straně na celém světě se muž nestane automaticky legálním otcem na základě svého biologického otcovství. Jedinou cestou jak se muž může stát legálním otcem, je ta, že se ožení s ženou, která nosí dítě. Mateřské právo je považováno za přirozené - biologické, zatímco otcovské právo je smluvní, a tudíž kulturní. Tento rozdíl mezi otcovstvím a mateřstvím pramení zřejmě z implicitního uznání faktu, že zatímco matčino tělo musí na tom, aby se dítě mohlo narodit, pracovat devět měsíců, otcovi zabere jeho přispění pouze několik sekund. Ať už však rozdíly mezi mateřským a otcovským právem na děti pramení z čehokoliv, jsou značné. Většina primitivních národů chápe základní biologickou skutečnost, že pro to, aby žena počala, musí nutně dojít k heterosexuálnímu styku. Většině lidí se však nedostává složitějších znalostí embryologie, jako například to, že existují sperma a vajíčko - obě viditelné pohým okem - a že početí spočívá pouze v jejich setkání. Kde není k dispozici věda, tam nastoupí ideologie. Některé skupiny přijaly různá opatření, která zvyšují mužský podíl na stvoření dítěte. Některé jihoamerické indiánské kmeny věří, že sperma je jakási surová hmota, z níž je dítě vymodelováno, a že k zajištění potřebného množství materiálu je třeba několik pohlavních styků. To tedy činí manželův příspěvek mnohem důležitější, i když jeho žena má třeba tajného milence. Až do nedávna většina států přistupovala k otcům nemanželských dětí zhruba stejně - museli platit alimenty a neměli na dítě žádné právo. Od počátku 80. let však už proběhlo mnoho soudních procesů, v nichž se biologičtí otcové soudili s matkami svých dětí, protože jim chtěli zabránit v interrupci nebo v rozhodnutí přenechat dítě k adopci.

Pokud jde o polygamní manželství, je jeho mnohem častější formou polyginie, běžná v biblických dobách. Král Šalamoun měl prý 700 žen. Polyginie je obyčejně výsadou bohatých a mocných. V mnoha jihoamerických indiánských kmenech může mít více žen pouze náčelník, což má být pro něj odměnou za břímě úřadu. V Africe je polyginie umožněna díky bohatství, ale také může představovat způsob, jak získat ještě více bohatství. Muslimové udávají jako horní hranici čtyři ženy na jednoho muže, což je pravidlo, které bylo schváleno Prorokem v 7. století našeho letopočtu. Problémem polyginie je žárlivost, neboť vztah mezi ženami jednoho muže je často velmi napjatý. Většina lidí předpokládá, že polyginie vede nutně ke zhoršení postavení ženy, ale takové uvažování je pouze extrapolací našich vlastních norem. Vdané ženy ve Francii získaly právo na rozhodování o vlastních finančních záležitostech až v roce 1968, zatímco ženy žijící v oblastech západní Afriky měly toto právo od nepaměti. Ženina prestiž a hodnota v polyginní společnosti může být malá nebo vysoká, ale závisí to spíše na ekonomické situaci než na formě manželství jako takové.

Polyandrie je pro většinu lidí nepochopitelná nebo směšná. Sňatek jedné ženy s více muži se povoluje pouze v několika málo společenstvech. Polyandrie bývá pouze jedno z mnoha reakcí na nedostatek půdy a nesmírně náročné přírodní podmínky, jež mají za následek život na hranici existenčního minima a kontrolu porodnosti - žena může mít stovky manželů, ale nemůže porodit více než zhruba jedno dítě za rok. Polyandrie mezi tibetskými pastevci jaků žijících v Himalájích je ekonomicky velmi logická. Na to aby se stal soběstačným, si muž musí nejprve vybudovat stádo, což je v tomto krutém podnebí velmi zdlouhavý proces. Muži se stanou nezávislými pozdě, ale ti, kteří mají starší ženaté bratry, seč k nim často přidají. Starší bratr je pak i nadále hlavou domácnosti a otcem dětí své ženy, ale mladší bratr mu pomáhá na pastvě a má rovněž sexuální přístup k jeho ženě. Když si tento mladší bratr později pořídí vlastní stádo, zařídí si také vlastní domácnost a z polyandrického svazku vystoupí. Je to tedy způsob jak oddálit vstup do manželství a současně uspokojit sexuální potřeby mladších mužů. Tato tibetská varianta se nazývá bratrská polyandrie, kterou můžeme považovat také za vztah mezi dvěma rody - nevěsta nevstupuje do svazku pouze se svým mužem, ale s celou rodovou skupinou. Právo mladšího bratra tedy vychází z pouta založeného na výměně a spolupráci mezi těmito dvěma skupinami. Toto je patrnější u „levirátu" (od dávných Hebrejců, zmiňovaném v Bibli), kdy po smrti bezdětného muže, má jeho bratr povinnost oženit se s vdovou po něm a pokračovat tak v rodové linii. Pravým opakem levirátu ja „sororát", kdy si vdovec musí vzít sestru své zesnulé ženy, většinou mladší.

V moderní průmyslové společnosti se manželství stává čím dál tím více soukromou záležitostí, a tak o něm většinou také uvažujeme. Podle naší ideologie je rozhodnutí o tom, jestli se vdát, za koho a kdy, čistě záležitostí daného jedince. A i když mladí lidé dostávají většinou od svých rodičů nemálo rad, jsou předem sjednané sňatky už dnes v naší kultuře považovány za barbarské, starosvětské a za zcela jistou překážku životnímu štěstí. Ale žádným způsobem se nadá zjistit, jestli sňatky dojednané rodiči mají větší šanci na úspěch než manželství, do něhož partneři vstupují na základě vlastního rozhodnutí, neboť obojí mají svůj čas a místo. Dříve byla manželství smlouvou mezi rodinami, ale v dnešní době jsou rodiny tak omezené a zbavené svých funkcí, že smlouvy mezi nimi by neměly žádný smysl. A kromě toho v minulosti se zamilovanost a láska nepovažovaly za nutnou podmínku manželství a vztah mezi partnery postrádal emocionální intenzitu, jíž se vyznašuje dnes. Dozor starší generace je nejmarkantnější v těch společnostech, kde při svatbě dochází k velkým převodům majetku.

Struktura nukleární rodiny je vždy formována celým společenským systémem, zejména pak ekonomickými faktory, a právě z totohto důvodu je manželský svazek v naší společnosti považován za prvořadý, zatímco u mnoha jiných národů zcela chybí. Maželství jsou spojenectví, která spojují rodiny a jednotlivce do širokých příbuzenských sítí, které by byly bez hranic, kdyby manželstvím nestály v cestě takové věci, jako je geografická vzdálenost, nebo takové společenské brzdy, jako je například pravidlo, podle kterého si lidé musí brát pouze příslušníky stejného kmene, stejné rasové, etnické nebo náboženské skupiny. V každé společnosti navíc existují mechanismy, kterými lze vyloučit určité příbuzné z dosahu daného jedince a zprostředkovat vztah s jinými. Příbuzenství znamená určitou blízkost, ale když do tohoto spojení jiné faktory vnesou důvody pro rozdělení a oddálení, tak k nim ve většině společností dojde. Příbuzenství není přirozeným vyjádřením biologických skutečností, ale spíše kulturním vývojem, který používá jazyka biologických vazeb k propojení společenských jednotek velice odlišných rozměrů a typů.

TEORETICKÉ PŘÍSTUPY K SOCIÁLNÍ RODOVOSTI

Přístup k otázce sociální rodovosti je i odrazem různých teoretických koncepcí. Nejvýraznější rotdíly lze spatřit mezi *funkcionalismem* (kde je původ sociální rodovosti), *teorií konfliktu* (proč tyto rozdíly mezi pohlavími přetrvávají) a *teorii symbolické interakce* (způsoby, jakými si sociální rodovost osvojujeme).

Funkcionalismus tvrdí, že dělba práce podle pohlaví se zachovala proto, že se ukázala být přínosem. Díky svým přirozeným fyzickým vlastnostem muži účinněji plnili roli lovce a bojovníka, naopak role pečovatelky o domácnost lépe vyhovovala ženám, které i bez toho byly nuceny zůstávat doma s dětmi. Mnozí uznávají přínos této teorie k vysvětlení původu sociální rodovosti, kritizují však neudržitelnost tohoto vysvětlení v dnešních podmínkách, kdy tradiční dělba práce postrádá své funkční opodstatnění.

Podle **teorie konfliktu** mají ženy i muži odlišný přístup ke zdrojům, které jsou potřebné k dosažení úspěchu mimo domov. Tento rozdíl muži záměrně udržují. Podle marxistů byla dokonce práce žen záměrně podhodnocena, aby pak raději upřednostnily péči o domácnost, tj. péči o muže jakožto výkonnější pracovní sílu a zároveň se mohly věnovat výchově dalších pracovních sil. Podřízené postavení žen proto znamenalo důležitý prvek samotné existence kapitalismu.

Teorie sociální interakce se zaměřuje na proces socializace a zkoumá, jak je sociální rodovost v průběhu výchovy osvojována. Podle ní jedinec získává sociální rodovost v interakci s rodiči, učiteli a s ostatními vrstevníky z okolí. Vedle této interakce „tváří v tvář" dochází k osvojování i prostřednictvím masových sdělovacích prostředků. Ode všech těchto okolních zdrojů pak jedinec přebírá očekávané role, určité stereotypy chování. ●

Slovníček pojmů:

Antropologie - je věda o tělesných (fyzická) a duchovních (kulturní a sociální) vlastnostech člověka a jejich vzniku a vývoji.
Cizoložství - pohlavní styk jedinců, jež vzájemně nespojuje manželský svazek.
Endogamie - je zákaz sňatku mimo vlastní příbuzenskou, místní nebo jinou skupinu.
Exogamie - je zákaz sňatku mezi členy jedné a téže, většinou příbuzenské skupiny.
Kultura - je integrovaný systém významů, hodnot a norem chování pocházejících ze společnosti a předávaný z generace na generaci prostřednictvím socializace.
Maskulinita - mužské vlastnosti.
Mužský šovinismus - hlásá jednostrannou přednost mužských zájmů nad ženskými, k nimž také hlásá nenávist.
Primitivní - jsoucí na nejnižším, počátečním stupni společenského vývoje.
Sexismus - je soubor představ, norem a hodnot, které ospravedlňují nerovnost mezi pohlavími - tzv. krajní stereotyp. Hlavní ideou sexismu je to, že muž je přirozeně nadřezenější nad ženou.
Stereotypy - obecně chápeme jako soubory idejí založené na překroucení, přehánění a zjednodušení, které jsou připisovány určité sociální kategorii jako celku bez ohledu na na rozdíly mezi jedinci - členy této kategorie. Každá společnost si vytváří stereotypy chování, které jsou spojeny s pohlavími.
Zákaz incestu - je zákaz pohlavního styku mezi blízkými příbuznými.

Čerpáno z:

BUDIL I. T.: Mýtus, jazyk a kulturní antropologie, 1995, Triton.
DUBOVICKÝ I.: Skripta pro studenty etnologie.
KLIMEŠ L.: Slovník cizích slov, 1998, SPN.
MURPHY R. F.: Úvod do kulturní a sociální antropologie, 1998, SLON.

Aram

VE JMÉNU ALLÁHA (DĚJINY ISLÁMSKÉHO RADIKALISMU)

(Úryvek z připravované brožury, která bude věnovaná komplexnějšímu pohledu na islámský radikalismus od jeho prvopočátků. Zde je - pro potřeby Akce - vyňata pouze poslední kapitola věnovaná problematice Palestiny - Izraele.)

Proč si mladý Palestinec připne ke svému tělu smrtící nálož a odpálí ji ve chvíli, kdy kromě sebe zabije ve svém okolí co možná nejvíc nevinných obětí? A proč se izraelská armáda mstí stejně drastickými metodami, při kterých umírají zase většinou nevinní lidé? Je na vině náboženství? Skutečně vedle sebe nedokáže žít křesťanská (potažmo judaistická) a islámská kultura bez toho, aby tekla krev proudem? Nebo jde spíše o krvavý střet nesmiřitelných a mocných elit ve kterém obyčejní lidé hrají tak zanedbatelnou roli, že na jejich životech nezáleží? Nejde možná více o zájmy mocenské, než kterékoliv jiné? Vždyť zbraň proti sobě dokáží pozvednout i sami muslimové! Proč ale přeci jenom islámský svět nyní produkuje tolik krvavých konfliktů? Jsou na vině sami muslimové a jejich náboženství? Nebo okolní netolerantní svět? Příliš mnoho otázek a tak málo odpovědí! Nedělám si ambice na všechny tyto otázky fundovaně odpovědět. Pokusím se jenom nastínit historický kontext některých konfliktů islámského světa. Mojí snahou je dodat vám, v rámci svých možností, co nejvíce nejednostranných informací. Není to moc, ale také rozhodně ne málo: **Myslet už musíte sami!**

IZRAEL - ŽIDÉ A ARABOVÉ

V oblasti historické Palestiny, na jejíž převážné části se dnes rozkládá stát Izrael, se už nejméně celé jedno století odehrává mnohorozměrný civilizační konflikt. Na jedné straně stojí židovské obyvatelstvo, jehož naprostá většina jsou současníky nebo potomky těch, kteří se v několika vlnách od konce 19. století usazovali v Palestině a v roce 1948 tam vytvořili vlastní stát. Na straně druhé stojí palestinští Arabové, kteří v Palestině kontinuálně žijí už od sedmého století našeho letopočtu a kteří na plány osídlování Palestiny evropskými Židy doplatili ztrátou území. Konflikt se na obou stranách stále více posouvá do polohy náboženského extremismu a nekontrolovatelné iracionality.

Země zaslíbená nenávisti

Dne 29. 11. 1947 bylo na mimořádném zasedání Ligy arabských států rozhodnuto, že Arabové se nikdy nepodřídí svévolnému diktátu OSN, která bez jejich souhlasu jedná o vytvoření židovského státu na arabské půdě. Bylo dohodnuto, že ve chvíli, kdy židovský stát vznikne, Arabové vstoupí do války. Židovsko-arabská válka však začala mnohem dříve, nejspíš už na počátku 20. století. Novodobí průkopníci, kteří se ztotožnili se sionistickým hnutím a v souladu s jeho heslem „Palestina je země bez lidí pro lid bez země" nadšeně odcházeli budovat domovinu do „zaslíbené země", aby se tam jednou provždy zbavili neklidného života v ovzduší evropského antisemitismu. Od 70. let 19. století do 20. let 20. století, přijelo do Palestiny, obývané převážně Araby, na 150 tisíc Židů z celé Evropy. Někteří utíkali před pravidelně se opakujícími pogromy v carském Rusku, jiní byli znaveni ideologickou a kulturní arogancí katolické Evropy. Někteří se pouze nadchli myšlenkou zakladatele politického sionismu Theodora Herzla na vytvoření moderního státu pro světové židovstvo. Mnozí z přistěhovalců byli ryzí romantici, jiní zase byli přesvědčení socialisté, kteří viděli budoucnost Židů v zemědělském kolektivismu (I dnes existují takové zemědělské usedlosti - kibuci a mošavi.) a ve vytvoření důstojného života pro židovské proletáře. Ve středověku byla Židům jednohlasně přisuzována „vražda Ježíše Krista", jindy zase kulturní a náboženská odlišnost, jíž se Židé odmítali vzdát. Pocit své odlišnosti si naopak pěstovali tím usilovněji, čím přísněji byli izolováni hradbami středověkých ghett. Teprve období bouřlivého rozvoje kapitalismu a s ním spjatého ideového liberalismu zahájilo objektivní proces asimilace Židů v Evropě. Hradby ghett se zbořily a Židé - sociálně rozvrstveni podobně jako jejich „křesťanské" okolí - se začali plynule začleňovat do příslušných nově se utvářejících sociálních tříd.

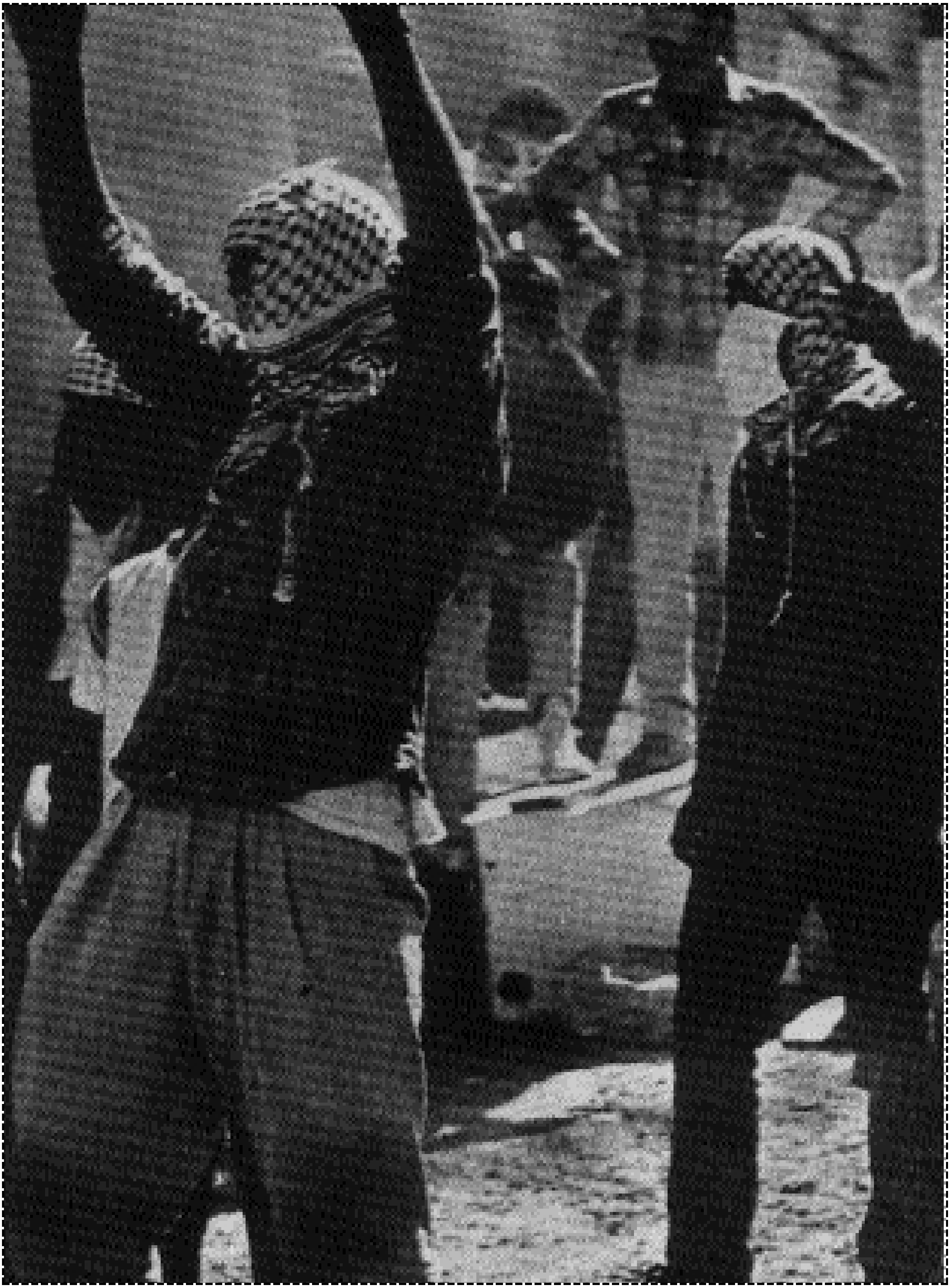
V novodobých dějinách Židé nikdy neaspirovali na vytvoření jednotného etnického celku, dá se hovořit pouze o jakémsi pocitu sounáležitosti v duchovní rovině - judaistické náboženství. Proces asimilace neprobíhal rovnoměrně. Byl přímo závislý na úrovni ekonomického a sociálního vývoje. V průmyslově vyspělých zemích Evropy byl proces asimilace téměř dokončen už koncem 19. století, zatímco v carském Rusku, Polsku a na Balkáně se židovské obyvatelstvo jen s obtížemi vyrovnávalo s antisemitskými předsudky a pogromy, jež byly nezřídka záměrně organizovány vládnoucími institucemi ve snaze odvést pozornost společnosti od krajně neutěšených poměrů a svalit všechnu vinu za bídu a útlak na Židy. Přesto například v Rusku značná část židovského proletariátu řešila svou svízelnou situaci sepětím s revolučně demokratickým hnutím proti samoděržaví. Mnoho Židů stálo v řadách ruských anarchistických organizací, ale zajména pak v řadách ruské sociální demokracie a nakonec i Leninovy bolševické strany. Z řad ruských židů ovšem také vyšel první impuls k obraně proti carismu a antisemitským vlnám cestou programové izolace a odchodu do „zaslíbené země". Tím spíše zapůsobila na část východních Židů výzva vídeňského židovského novináře Theodora Herzla a prvních stoupenců sionistického hnutí ke sjednocení „židovského národa" a k návratu do Palestiny. Byla to výzva, jež naopak mezi Židy v západní Evropě zprvu nenalezla téměř žádnou odezvu. Sionisté se v Palestině usazovali a za vysoké ceny si od arabských latifundistů pronajímali kousky vyprahlé půdy, kterou oni považovali za naprosto neúrodnou. Když potom začala půda díky vytrvalé práci i plodit, žádali latifundisté ceny i stokrát vyšší.

Palestina je poměrně malým územím, ale na přelomu 19. a 20. století byla dost velká na to, aby tam vedle sebe mohla žít a dokonce v jistém smyslu i spolupracovat dvě etnická společenství - domácí Arabové a židovští kolonisté. Izrael je bezpochyby dítětem sionismu. Ten lze charakterizovat jako moderní nacionalistické hnutí evropského židovstva. Smyslem nacionalistických idejí pak bývá semknout určitou pospolitost na základě jejího nadšení z pocitu sounáležitosti, využít jejího strachu z ohrožení národní svébytnosti a získat ji pro zcela konkrétní politický cíl. Sionismus si vytkl za cíl získat nebo dobýt pro Židy území, vytvořit společný jazyk (novohebrejština) a dosáhnout státní svébytnosti. Židé žili roztroušeni po celé Evropě a Orientu, a tudíž mezi nimi nemohl sionismus vyvolat stejný typ emocí jaké vznikaly mezi národy na určitém kompaktním území. I v sionistickém hnutí existovaly rozdíly. Proti „praktickým sionistům" Theodora Herzla stáli „kulturní sionisté" jeho kritika Ahada Haama (vl. jm. Asher Ginsberg). Haam tvrdil, že „osvícení" sionisté typu Herzla zavrhují nebo přinejmenším podceňují židovskou víru - judaismus. Domníval se, že židovské osídlení v Palestině může navždy zůstat pouze malou enklávou s autentickou kulturou. Naproti tomu praktici za nejdůležitější považovali bezprostřední masovou imigraci Židů, aby unikli evropskému antisemitismu. Právě oni měli v konkrétních historických podmínkách větší šanci na prosazování svých představ - získat území. Uskutečnilo se i několik sionistických kongresů, jejichž výsledkem byl ale vetšinou kompromis mezi oběma křídly. Do cesty praktické kolonizaci Palestiny se ale stavěly překážky a kromě toho se myšlenka návratu k Siónu nesetkávala s takovým ohlasem, jak by si ideologové sionismu představovali. Přes beznadějnost oné doby se objevil nový přístup k věci, který vyvolal opětné nadšení. Mladí sionističtí rebelové v Rusku (v době permanentních pogromů) zvolili cestu spontánní kolonizace, nehledě na legální či jiné překážky. Hlavním úspěchem politického snažení „praktických sionistů" se stala Balfourova deklarace z roku 1917, v níž se britská vláda, která získala Palestinu po rozpadu osmanské říše jako válečnou kořist, zavázala k vytváření podmínek pro uskutečnění projektu na zřízení židovské národní domoviny v Palestině, samozřejmě pod dohledem své mandátní správy. Počátkem 20. let však stály tomuto cíli dvě reálné překážky: Britové, kteří na sionistickou kartu hráli střídavě podle vlastní potřeby, a pak hlavně narůstající neklid mezi palestinskými Araby v důsledku stále otevřenějšího pronikání židovských kolonistů do jejich země.

Palestina - země bez lidí

Koncem 19. století nebylo území historické Palestiny žádným svébytným státním útvarem, ale pouze jedna z provincií upadající osmanské říše. Sultán Abdulhamid II. sice sionistům odmítl dát zelenou, nicméně spontánnímu přistěhovalectví židovských průkopníků nepřikládal velký význam. V Palestině žilo arabské obyvatelstvo, které z větší části vyznávalo islám a zhruba z jedné třetiny křesťanství. V Jeruzalémě a v okolí Tiberiadského jezera žily enklávy autochtonních palestinských židů, kteří sice nepožívali žádných zvláštních privilegií, ale také nikdy nepoznali hrůzy pogromů a segregace. Úrodná půda patřila většinou libanonským a syrským statkářům. A pak zde byla města, v nichž se rozvíjel obchod a řemeslo. Na pobřeží byla Jáfa, Hajfá a Aškelón. Ve vnitrozemí Ramla, Hebron, Nábulus, Ramalláh, Jericho, Betlém, Beer Ševa, Nazaret či Tiberias. Městem měst však byl Jeruzalém. Byl převážně arabizován a na Chrámové hoře - posvátném místě Židů - byly postaveny muslimské svatyně. Turecká správa plně respektovala, že Jeruzalém je posvátným místem všech tří monoteistických náboženství, vzešlých z Předního východu - judaismu, křesťanství a islámu. Židovští a křesťanští poutníci z Evropy měli ke svým svatyním běžně přístup. Je ironií dějin, že arabsko-islámská společnost v Palestině nikdy neomezila sociální postavení Židů tak, jako křesťanská Evropa omezila postavení evropských Židů. Přes určitá omezení jinověrců, vyplívající z pocitu kvalitativní nadřazenosti islámu nad judaismem a křesťanstvím, arabsko-islámská společnost nevymyslela kulturní a rasovou diskriminaci, ghetta, pogromy a kolektivní společenské opovržení. Židé v Palestině ani v jiných arabským zemích nikdy - až na několik historických epizod - nemuseli nosit na kabátě potupná znamení. Arabové zprvu židovské přistěhovalce tolerovali, nechápali Židy jako a priory nepřátelský element, což byl i důsledek islámského pohledu na život, upřednostňující jednotu ve víře. Naopak sami se s nimi spojovali a chodili do kibuců pracovat nebo od Židů nakupovali. Arabové však nemohli pochopit, proč by židovské skupiny, s nimiž se po celá staletí setkávali jako s příslušníky uznávané nábožensko-etnické menšiny, měli najednou prohlašovat jejich území za svou vlast a prosazovat na ní své zájmy jako její samozvaní vlastníci. Islámské vidění světa zpočátku neznalo pojem „národ", ani jeho ideový rámec - nacionalismus, judaismus naopak vždy chápal víru v souvislosti s jedním konkrétním vyvoleným národem. Sionismus byl pro Araby naprosto nesrozumitelný. To se týkalo i křesťanských Arabů. Když pak sionisté za pomoci britské koloniální správy zahájili osidlování Palestiny na úkor místního obyvatelstva, začali se Arabové na Židovské přistěhovalce dívat jako na vykonavatele koloniálních zájmů Evropy. Židovští osadníci začali být chápáni jako „novodobí křižáci". Sionismus vnesl do arabského prostředí jednak náboženskou nesnášenlivost a jednak dravý světský nacionalismus. Obojí vyvolalo mezi Araby odvetnou reakci. Odpor proti židovské imigraci byl zprvu chápán jako prestižní věc islámu. Palestinský nacionalismus se ale postupně zbavoval svého náboženského náboje a v průběhu let získával podobu světského národního hnutí. Od počátku se hlavním úkolem palestinského nacionalismu stala pochopitelně záchrana vlasti před kolonialismem a sionismem. Nepřáteli mladých národovců se objektivně stali i arabští statkáři, kteří pramálo ctili slovo „vlast" a za slušný peníz od mecenášů židovských osadníků byli ochotni tuto vlast kus po kuse rozprodávat. Židé cestovali do Palestiny z různých pohnutek - vždy však s přesvědčením, že tam naleznou klid a bezpečí před ústrky a pronásledováním. To platí zejména od nástupu nacismu v roce 1933 a tažení Stalina proti židovské inteligenci ve druhé polovině 30. let. Židé Palestinu spatřovali jako historickou vlast, nebo prostě jako místo k přežití. Nebyli ochotni připustit, že místní arabské obyvatelstvo je jejich počínáním diskriminováno. Arabové nemohli pochopit, proč by se přistěhovalci, proti nimž jako

(pokračování na str. 28)

(dokončení ze str. 26)

takovým nic nenamítali, měli stát spolumajiteli nebo dokonce vlastníky jejich země. Proto také odmítli všechny plány na rozdělení Palestiny. Nepřijali ani poslední návrh OSN z listopadu 1947. Neviděli důvod, proč by měli platit ztrátou poloviny své vlasti za to, že svět chtěl na jejich úkor řešit problém Židů, který se jich - Arabů - vlastně vůbec netýkal. Proto bylo dne 29. 11. 1947 na mimořádném zasedání Ligy arabských států rozhodnuto, že Arabové se diktátu OSN nepodřídí. Bylo dohodnuto, že jakmile vznikne židovský stát, Arabové mu vyhlásí válku. A to se také stalo.

Židovsko-arabská válka, na jejíž vývoj sami palestinští Arabové neměli příliš velký vliv, skončila triumfálním vítězstvím „pokroku a intelektu" nad „zaostalostí a tmářstvím". Tak alespoň bylo vítězství židovských zbraní interpretováno v Evropě. Izraelští Židé si s úlevou vydechli, dokončili očistu některých zbývajících částí dobytých území od Arabů a začali budovat vlastní stát, který byl v roce 1949 přijat za člena OSN. A na straně palestinských Arabů zbyl jen šok, trauma a beznaděj, umocněná navíc macešským přijetím, jehož se vesměs dostalo uprchlíkům v okolních arabských zemích. Ty odmítly uprchlíky integrovat a vybudovaly pro ně uprchlické tábory, v nichž se Palestinci postupně propracovávali k pochopení toho, co se vlastně stalo.

Izrael, jehož hranice se rozšířily o dobytá území z let 1948-49, přijal sionismus za státní ideologii. Od samého počátku se politické spektrum dělilo na dva hlavní tábory. Tzv. „sionistické socialisty" představovali například David Ben Gurion nebo dlouholetá předsedkyně vlády Golda Meierová. Pravici kraloval Menachem Begin. Oba protipóly, jakož i radikální náboženská uskupení, se ale hlásily k sionismu. Začátkem 80. let zastihl izraelskou společnost nárůst deziluzí a z toho vyplývající politický radikalismus. Stále více stoupenců liberálního sionismu mělo pocit, že realita se vzdaluje původním ideálům, pro něž s budovatelským nadšením přicházeli do Palestiny. Stoupal počet osob, které z Izraele natrvalo odcházely. Vznikaly nové nesionistické organizace, pacifistická hnutí a intelektuálská sdružení. Strach z ohrožení pro ně nemohl být jediným tmelem izraelského národa. Proces radikalismu se projevoval v posilování náboženského a politického extremismu. Byl namířen nejen proti arabskému obyvatelstvu v Izraeli a na okupovaných územích, ale také proti světským politickým proudům v rámci sionismu i mimo něj. Radikálové často překračovali i izraelské zákony.

Společnost palestinských Arabů se po roce 1948 ocitla v jakémsi schizofrenním stavu. Její podstatná část se nacházela mimo území Palestiny v uprchlických táborech. Ti aktivnější a vzdělanější bloudili světem a hledali útočiště. Narůstající frustrace a neochota světového společenství jakkoli se palestinskou otázkou zabývat se staly katalyzátorem národního uvědomění a radikalizace ideologických postojů. Palestinci zkrátka začali toužit po konkrétním revolučním činu. Postupné národní a politické zrání nalezlo v polovině 60. let svou institucionální podobu ve vzniku Organizace pro osvobození Palestiny (OOP). Politické a ideové spektrum Palestinců se vyvíjelo v nepřirozených podmínkách, kdy část společně žila ve vyhnanství, druhá část na územích okupovaných od června 1967 (viz níže) Izraelem a zbytek v hranicích Izraele z roku 1948.

První válka v roce 1948-49 trvala několik měsíců. Izrael prvnímu arabskému útoku odolal a podařilo se mu svá území ještě navíc rozšířit, i když se zpočátku zdálo, že má jen malou šanci se udržet. Izraelci, sevření z jedné strany nepřítelem a z druhé mořem, se projevili jako překvapivě silní protivníci (Zbraně jim v počátcích dodávalo i například tehdejší Československo.), zatímco arabská koalice se nechala ukolébat přílišnou sebedůvěrou a navíc ji oslabovala vzájemná dynastická a nacionální rivalita. Palestinským Arabům pomáhaly syrské dobrovolnické jednotky známé jako Arabská osvobozenecká armáda a vzhledem k tomu, ře Izrael byl okamžitě uznán jak Spojenými státy tak i Sovětským svazem, konflikt se sousedními arabskými zeměmi formálně nabyl mezinárodních rozměrů - přerostl v izraelsko-arabskou válku. Zbytek Palestiny držela vojska sousedních států - Egypťané obsadili Gazu a území známé později jako „pásmo Gazy", Jordánci byli na západním břehu a ve východním Jeruzalémě, Syřané tvořili malou enklávu na východním břehu Galilejského Jezera. V roce 1949 sjednal Izrael se svými sousedy dohody o příměří. Dohody však uznávaly pouze demarkační linie a politické územní hranice nechávaly na „konečném řešení palestinské otázky". Z území okupovaných Izraelem bylo vyhnáno zhruba 762 tisíc palestinských Arabů (údaj OSN), kteří se uchýlili do sousedních arabských zemí jako uprchlíci. Na rozdíl od jiných uprchlíků se však po mnoho generací nedočkali ani repatriace, ani přesídlení a vlastně až dodnes žijí bez státní příslušnosti v utečeneckých táborech cizích zemí. Jedinou výjimku tvořilo Jordánsko, které okupovaná území anektovalo a nabídlo všem palestinským Arabům občanství. Přibližně v té době Izrael přijal statisíce Židů, kteří byli vyhnáni nebo uprchli z arabských zemí, protože v době, kdy arabsko-izraelský konflikt vrcholil, byla jejich situace neudržitelná. Války v roce 1948 a 1973 (Egypt a Sýrie útočí.) vypukly z rozhodnutí arabských vlád, zatímco v roce 1956 (Egypt znárodňuje Suezský průplav a Izrael, po dohodě s Británií a Francií, zahajuje tzv. „suezskou krizi" útokem na Sinaj.) a 1982 (Invaze do Libanonu. Původně zamýšlená operace „Mír pro Galileu", která měla zlikvidovat palestinské základny v jižním Libanonu, se změnila v okupaci téměř poloviny libanonského území.) byl jejich iniciátorem Izrael. Odpovědnost za válku v roce 1967 však není tak jednoznačná. Izraelské síly v ní během šesti dnů porazily v rychlém sledu vojska Egypta, Jordánska, Sýrie a irácký expediční sbor. Tento konflikt byl ze všech nejdramatičtější. Po jeho skončení ovládal Izrael nejen celé území mandátní Palestiny západně od Jordánu, ale také Golanské výšiny na severu, které získal na Sýrii, a Sinajský poloostrov na jihu, který dobyl na Egyptu. Sinaj si Izrael podržel až do roku 1979, kdy s Egyptem (jako s vůbec první arabskou zemí) podepsal mírovou smlouvu a navázal s ním diplomatické styky. Postupně Izrael podepsal mírové smlouvy i s Jordánskem a Sýrií a stáhl se z Golan, které jsou nyní pod správou OSN a také se postupně vrátí Sýrii. Drtivá porážka arabských zemí dodala nový význam Organizaci pro osvobození Palestiny, jež začala hrát na mezinárodní scéně důležitou roli. OOP svádí vlastně až dodnes boj označovaný podle úhlu pohledu buď za hnutí odporu, partyzánskou válku nebo terorismus. Její první základnou bylo Jordánsko, ale v roce 1970 se po konfliktu s jordánskou vládou musela přesunout do Libanonu, kde jí občanská válka a destabilizace vlády umožnily zřídit doslova stát ve státě. Tato fáze boje skončila v roce 1982, kdy do Libanonu vstoupila izraelská vojska a postarala se, aby jej OOP opustila. Ta si poté zřídila hlavní stan v Tunisu kde zůstala až do roku 1994, kdy se nakonec přesunula zpět na Izraelem okupovaná území, kde hodlá vytvořit vlastní palestinský stát. Během posledního desetiletí se charakter jejího boje proti Izraeli změnil. Až dosud se sestávaly akce OOP hlavně z útoků na izraelské nebo jiné cíle v zahraničí a jejich záměrem bylo získat co největší publicitu. Koncem 80. a začátkem 90. let se však zápas přenesl na okupovaná území a vzniklo nové hnutí odporu známé jako intifáda, které se nezaměřovalo na neutrální zahraniční cíle, ale na instituce a představitele okupačního režimu doma. Jeho základní snahou už nebylo upoutat pozornost, ale okupanty oslabit a odradit. V roce 1993 se nakonec OOP a izraelská vláda rozhodly vzájemně se uznat a navázat mírová jednání, z nichž nakonec vyplynuly prozatímní dohody, podle kterých se kontroly v pásmu Gazy a na Západním břehu Jordánu místo izraelské policie a armády ujali Palestinci.

Ze všech konfliktů mezi zeměmi Blízkého východu upoutala arabsko-izraelská válka největší pozornost světa právě proto, že se v ní přímo angažovaly soupeřící velmoci z důvodů, které s vlastním problémem měly jen málo společného. Z těchto příčin se konflikt nevyřešil přesvědčivým vítězstvím jedné či druhé strany a přetrvával ve formě zuřivých krátkých válek, které byly pokaždé ukončeny pod mezinárodním tlakem, přičemž válčící strany dosáhly přinejlepším taktického, ale nikdy strategického vítězství. Nezamýšleným výsledkem zásahu mezinárodních organizací tedy bylo, že konflikt zůstával zakonzervován.

Jakési řešení se začalo rýsovat právě až na počátku 90. let, kdy OOP a izraelská vláda navázali první oficiální kontakty. Z bývalých zarytých nepřátel se najednou pod vnějšími i vnitřními tlaky museli stát partneři za jednacími stoly. Jásir Arafat (šéf OOP a nynější palestinský prezident) a Jicchak Rabin (tehdejší předseda izraelské vlády, později zavražděn židovským odpůrcem mírového procesu), i přes zjevné osobní antipatie, započali sérii rozhovorů a jednání, které vlastně s menšími či většími přestávkami (podle toho, jak se střídají izraelské vlády) pokračují až dodnes. Konkrétním a historicky-zlomovým výsledkem jednání palestinské a izraelské delegace zprostředkované USA byla tzv. dohoda o výměně území za mír. Izrael se rozhodl postupně se vojensky stáhnout z okupovaných území, která pak postupně přešla pod palestinskou správu, výměnou za ukončení nepřátelství ze strany Palestinců. V tomto se však projevil zřejmě nejvážnější problém celého mírového procesu. Kromě problémů a zádrhelů ze strany Izraele, který k mírovému procesu přistupoval tak, jak se měnila jeho vnitropolitická situace po volbách, mnohdy předčasných a vyvolaných sériemi sebevražedných útoků s mnoha obětmi (Levicové vlády, včetně té Rabinovy, obecně přistupovaly k mírovému procesu konstruktivně a pozitivně, zatímco pravicové ho spíše bojkotovaly a zdržovaly.), se ukázalo značně problematické považovat OOP za zástupce všeho palestinského lidu. Zatímco ještě v 70. a na počátku 80. let byla OOP vlastně jediná organizace bijící se za práva palestinských Arabů, která měla jejich téměř stoprocentní podporu, už koncem 80. let tato svá privilegia ztrácí. Právě tím, že operovala a své násilné akce prováděla mimo palestinská území, ztrácela postupně přímý kontakt se samotnými Palestinci. Toto vakuum dalo příležitost i jiným organizacím, které se na okupovaných územích braly za práva Palestinců, utlačovaných izraelskou policií, armádou a státem politicky i ekonomicky. Jedním z nově zformovaných je třeba hnutí Hamas vedené slepým šajchem Ahmadem Jasínem a zaměřující se i na humanitární činnost (např. výstavba škol a zdravotnických zařízení) nebo Fatah Marrána Barhútího a Islámský džihád.

Obstrukce provázející závislost palestinských pracujících na dojíždění za prací mimo okupovaná území, na území Izraele, zvyšovaly už tak všudypřítomnou chudobu. Okupovaná území bývala z bezpečnostních důvodů na několik dnů i týdnů zcela uzavřena a izolována, a tím přicházela drtivá většina Palestinců o možnost výdělku, o možnost živit své rodiny. Na okupovaných územích možnost získat práci vlastně neexistovala, a tak mnoho Palestinců opouštělo své domovy a odcházely za prací i mimo Izrael, odkud pak na dálku podporovali své příbuzné. To však jistě není nic neobvyklého ve většině chudých zemích, podivuhodné na tom však je, že pro tyto lidi možnost zaměstnání existovala, a to vlastně skoro doma, nebyli však plnoprávnými občany státu, který je vyhnal z jejich domovů a udělal z nich lidi druhé kategorie, se kterými manipuluje, jak se mu zachce.

Tuto schizofrenní situaci by mělo zřejmě definitivně vyřešit až faktické vytvoření samostatného a svrchovaného palestinského státu na okupovných územích. I když takový stát zatím neexistuje, má už ale svého prezidenta. V současné době vlastně tento prezident (Jásir Arafat) prezidentuje pouze autonomnímu území, protože před dvěma lety odmítl nabídku tehdejšího levicového a mírovému procesu nakloněného premiéra Baraka, jež mu samostatnost nabídl. Palestinský stát by ale v tomto případě neobsahoval Jeruzalém - jeho zamýšlené hlavní město. Podle mírových dohod si sami Palestinci mohli vybrat jestli jim stačí žít pouze na autonomním území v rámci izraelského státu nebo jestli chtějí konečně taky

(pokračování na str. 29)

(dokončení ze str. 28)

svůj vlastní stát. A i když se jejich národněosvobozenecké hnutí zpozdilo ve svém vývoji o několik desetiletí za ostatními arabskými obdobnými hnutími, vcelku bez debat chtějí všichni Palestinci svůj stát. Ten by měl vzniknou z okupovaných území známých jako pásmo Gazy a západní břeh Jordánu s hlavním městem Jeruzalémem, což je vidina víceméně všech umírněných Palestinců. Jeden z největších problémů budoucího uspořádání vztahů mezi novým palestinským státem a Izraelem je právě status Jeruzaléma, který obě země považují za své nedělitelné hlavní město. A dalším obrovským problémem vzájemných vztahů je vliv nesmiřitelných nacionalistických radikálů na obou stranách. Zatímco mnozí palestinští nebudou spokojeni do té doby, než bude se vším všudy zničen stát Izrael a všichni Židé budou nahnáni do moře, židovští nacionalisté nikdy nebudou ochotni akceptovat Palestince jako svébytný národ s nárokem na vlastní stát. A obě strany chtějí samozřejmě zničit započatý mírový proces. Zatímco na palestinské straně tito radikálové postupně ztrácejí svůj vliv, v Izraeli se občas dokonce dostanou do vlády i extrémě nacionalistické strany. I když médii tolik zmiňovaní ortodoxní Židé jsou z náboženských důvodů často také proti státu Izrael a nejsou k Palestincům tak nesmiřitelní. Změny vlád v Izraeli vyvolávají změny nálad ve společnosti, v závislosti na míře podpory mírového procesu nebo na míře pocitu ohrožení vlastní bezpečnosti. Volání po vládě tvrdé ruky, po rázném skoncování s palestinskými teroristickými útoky, končí většinou ráznými a tvrdými zásahy a akcemi izraelským bezpečnostních sil, nemajíc daleko k praktikám jejich protivníků, a všeobecným stupňováním násilí.

A právě palestinské sebevražedné útoky vyvolávají nejvíce reakcí po celém světě. Tato nesmírně krutá a frustrující forma boje, praktikovaná zpočátku nesmiřitelnými nepřáteli Izraele a všech jeho obyvatel, zřejmě nejvíc souvisí s historickým vývojem tohoto území. Palestinští sebevražední útočníci, kteří kromě sebe mají za cíl povraždit co nejvíce civilních obětí z řad občanů Izraele kolem sebe, se rekrutují většinou z uprchlických táborů zřízených na území nikoho kam bylo mnoho Palestinců vyhnáno ze svých domovů po etnickém čištění území židovskými dobyvateli. Dalo by se říci, že vlastně Izrael teď sklízí plody, které kdysi zasel. Mladíci, kteří se narodili v uprchlických táborech bez perspektivy prožít kvalitní život, se poměrně lehce nechávají naverbovat radikálními organizacemi, pro než jsou uprchlické tábory živná půda (vyrábějí se zde zbraně a cvičí útočníci). Po jejich mučednické smrti navíc dostávají jejich rodiny finační podporu právě od organizací, které jejich smrt naplánovaly. Žádný z nynějších obyvatel uprchlických táborů, které postupně srůstají z okolními městy, nezapomíná, že kdysi někde v Izraeli vlastnil dům, zemědělskou usedlost a půdu - a tento kolektivní pocit křivdy se předává z generace na generaci. Vlny sebevražedných útoků většinou pěkně zamávají s vnitropolitickou situací v Izraeli, který vlastně neumí s takovouto formou odporu účinně bojovat. Izrael disponuje jednou z nejlépe vycvičených a vyzbrojených (nikdy nepřiznané vlastnictví jaderných zbraní) pravidelných armád a zpravodajských a tajných (Mossad) službeb na světě. Tyto síly jsou nepřekonatelné při vedení konvenčních konfliktů a válek, ale při účinném zasahování proti sebevražedným útočníkům, rekrutujících se očas i z jeho vlastních občanů, ale většinou z obyvatel bývalých okupovaných území, a dětským pouličním povstalcům jednoduše selhávají. Jejich taktika je totiž jednoduchá, nenáročná a velmi účinná.

I v Izraeli, ačkoliv by se to mohlo, vzhledem ke zkušenosti Židů s holocaustem, zdát nemožné, existují rasistické tendence. Mnozí židovští militantní nacionalisté zaměřují svůj „hněv“, krom palestinských Arabů, také na méněcené Židy ve vlastních řadách. Jedná se zejména o tzv. sefardské židy, kteří žijí v této oblasti souběžně s Araby již od nepaměti a celkem bez vážnějších konfliktů, a kterých se tudíž nijak významně nedotkl sionismus a s ním spojená vlna přistěhovalectví. Potom se rasismus zaměřuje i na naopak přistěhovalce z doby nedávné, na Židy z Etiopie, kteří se mimo jiné vyznačují též tmavší barvou pleti, než je v oblasti Palestiny obvyklé.

Kdo je Ariel Šaron

Začínalo to v roce 1993 podpisem mírové dohody mezi Jicchakem Rabinem a Jásirem Arafatem a pak...pak přišel Ariel Šaron, který se zasloužil o největší eskalaci konfliktu mezi Izraelci a Palestinci. V reakci na individuální teror palestinských sebevrahů, kteří odmitají jakékoliv soužití se židovským státem a jejich cílem, stejně jako nacionalistů na druhé straně, je totálně zlikvidovat židovský stát i národ, vtrhla izraelská armáda na území palestinské samosprávy (bývalá okupovaná území, ze kterých se před pár lety stáhla) a drží na nich miliony Palestinců jako rukojmí dokud teroristické útoky neustanou. Za hlavní a oficiální důvody invaze je především odpověď na intifádu plus také ochrana židovských osadníků a to, že Arafat nechce zatýkat radikály. Ten je držen ve své rezidenci v domácím vězení a dělá pouze to, co mu Šaron dovolí. Izrael obývá 6 milionů lidí (z toho je milion izraelských Arabů - Palestinci s izraelským občanstvím) a na Západním břehu Jordánu a v pásmu Gazy žije 3 miliony Palestinců, které se Izraeli nikdy nepodaří plně ovládnout. Palestinci nemají žádnou armádu, pouze lehce vyzbrojené policisty, a tak se brání většinou gerilovým bojem a sebevražedným terorem, který je dnes chápán už spíše než jako akt agrese proti židovskému státu jako sebeobrana a odpověď na teror izraelských vojáků - obojí je v této situaci velmi účinné. Izraelská armáda útočí na objekty palestinské samosprávy, které ničí, takže se pak může stát, že z rozbořené palestinské věznice uteče vězeň, který později sebevražedně zaútočí. A ačkoliv Izrael tlačí na palestinskou samosprávu, aby uvěznila palestinské radikály - tzn. potencionální sebevražedné útočníky - svými činy nakonec její snahu spíše bojkotuje. Izraelská armáda systematicky ničí veškerou infrastrukturu a dokonce i soukromé majetky Palestinců - už dlouhou dobu je tradicí ničení, za pomocí buldozerů, domů rodin palestinských útočníků.

Dalším důležitým faktorem a realitou dnešních dnů na palestinských územích je tzv. nová intifáda neboli palestinské povstání, které vypuklo na konci září 2000. V podstatě denně mladí Palestinci útočí kameny na stanoviště izraelských vojáků a policistů na územích palestinské samosprávy. Ti mnohdy dezorientováni a vystresováni odpovídají střelbou. O začátku povstání proto už zahynulo několik tisíc většinou neozbrojených kamenohazečů. Nedávno byl zveřejněn dopis zhruba 60 izraelských rezervistů, kteří z morálních důvodů odmítli sloužit na palestinských územích. Jsou znepokojeni právě velkým počtem neozbrojených palestinských dětí, kteří byli zastřeleni izraelskými vojáky. Organizátoři akce byli okamžitě degradováni. Podle nich ti, co slouží opakovaně na palestinských územích a vidí tamní realitu, toho brzy začínají mít dost. Šaron se rozhodl povstání rozdrtit železnou pěstí, ale neuspěl. Výsledkem je pouze to, že denně umírají na obou stranách desítky lidí. Mrtví na izraelské straně jsou většinou oběti sebevražedných útočníků a osadníci (Ti představují asi největší problém budoucího nového palestinského státu.) a vojáci na palestinských územích. Ten samý Šaron však celou novou intifádu vyprovokoval a víceméně vyvolal. V září roku 2000 si neodpustil provokativní návštěvu (v doprovodu početné vojenské ochrany) islámského posvátného místa v Jeruzalémě, což brali Palestinci jako urážku a rozpoutali povstání.

Další důležitou etapou v Šaronově životě a politické kariéře byla jeho role při vstupu izraelských jednotek do Libanonu v roce 1982. Tuto operaci sám inicioval a řídil ve funkci ministra obrany. Důvodem bylo vyhnání OOP z Libanonu, což se i povedlo. Časem však narostla v izraelské společnosti nespokojenost proti přítomnosti vlastní armády v Libanonu, jejíž výsledkem byl stále se zvyšující počet mrtvých izraelských vojáků, hlavně po stupňujících se útocích libanonské šíitské proíránské organizace Hizballáh. Hlavně proto se v květnu 2000, po 18 letech okupace, izraelská armáda stáhla z jižního Libanonu. Její pozice, politické i vojenské, okamžitě obsadil Hizballáh, který bral její stažení za svoje vítězství. Izraelským odchodem fakticky skončila i dlouholetá občanské válka v zemi a znamenal zhroucení proizraelských milicí, jejíž členové a přívrženci se stávali terčem msty. Izraelská armáda totiž poskytovala materiální a logistickou podporu jiholibanonským křesťanským milicím, jejíž bojovníci se střetávali nejčastěji právě s bojovníky Hizballáhu, jenž se zase naopak těšil podpoře syrské armády, která část země též okupovala, a která se po odchodu Izraelců též stáhla. V poslední době vyplula na povrch jedna z nejhrůznějších událostí, která se za „Šaronovy“ okupace a pomoci jiholibanoncům udála. Před nedávnem byl totiž zavražděn, při pumovém atentátu, muž jménem Elias Hubajka, označovaný za hlavního strůjce masakrů palestinských civilistů v uprchlických táborech Sabra a Šatíla v roce 1982. Masakr spáchaly proizraelské libanonské křesťanské milice pod Hubajkovým velením a pobito bylo asi tisíc uprchlíků. Izraelská armáda falangistickému vraždění nezabránila. Šaron jako tehdejší ministr obrany ale nebyl shledán přímo odpovědným. Z funkce však musel pod tlakem veřejnosti odstoupit. Hubajka měl nyní svědčit proti Šaronovi, který tehdy velel obsazení Bejrútu izraelskou armádou, takže stále zůstává otázkou, kdo ne něj ve skutečnosti spáchal atentán, ke kterému se přihlásili syrští nacionalisté. Hubajka se ovšem ještě během 80. let odvrátil od Izraele a přidal na stranu Sýrie, jež získala v Libanonu hlavní mocenský vliv. Po skončení občanské války zastával dokonce nějaký čas i ministerskou funkci v Libanonu.

Tohle je židovská země - Palestina neexistuje

Pro zajímavost zde uvádím kratičký úryvek z rozhovoru, který vedl dopisovatel Timesů 17. 4. 1989 s Arielem Šaronem - v té době ministrem průmyslu a obchodu. Jak můžete sami posoudit jeho názory se od té doby moc nezměnily...

- ...přemýšlíte o Arabech jako o vašich přátelích, sousedech nebo nepřátelích?

Od dětství jsem věřil, že Židé a Arabové mohou žít společně a nyní si myslím, že by společně žít měli. Rodiče mě už v raném dětství naučili jednu velmi důležitou věc. Kdyby tuto věc pochopil každý, mohli bychom s Araby žít v míru. Řekli mi, že veškerá práva na tuto zemi, na izraelskou zemi - jménem Judeu a Samaří - přísluší Židům. Hovořím o právu na území. Ale kdokoli, kdo v této zemi žije, by měl mít veškerá práva této země.

- Vy tedy říkáte, že to musí zůstat židovskou zemí?

To je židovská země!

- A nemůže být ani řeč o nějaké Palestině?

Palestina neexistuje!

- Ale nikoli na územích, která Izrael okupuje.

Jordánsko je Palestina. Hlavním městem Palestiny ja Ammán. Chtějí-li palestinští Arabové najít své politické vyjádření, musí to učinit v Ammánu. Území na západ od řeky Jordánu - Judea a Samaří - jsou prostě izraelská. ●

Čerpáno z:

KLIMEŠ L.: Slovník cizích slov, 1998, SPN.

LEWIS B.: Dějiny Blízkého východu, 1995, Nakl. LN.

MENDEL M.:Židé a Arabové (dialog ideí a zbraní), 1992, Rovina + fotografická příloha.

Články z deníku MF DNES, leden - únor 2002.

Aram

STRUČNÝ ÚVOD DO NORDICKÉ MYTOLOGIE S PŘIHLÉDNUTÍM K NEONACISTICKÉ SYMBOLICE

Jednou z oblastí, jejíž symboliku neonacisté s oblibou zneužívají, je nordická mytologie. Navzdory tomu, že z ní používají jen několik málo pojmů, navíc často spíše pro efekt a bez znalosti souvislostí, myslíme si, že nebude na škodu, přinejmenším pro snazší orientaci, poznat tuto oblast trochu blíže. Samotná nordická mytologie v sobě neobsahuje nic rasistického, natož pronacistického. Bohužel jejich runové písmo a některé, z kontextu vytržené části této mytologie využili pro své plány nacisté ve třicátých letech a jejich dnešní pohrobci na ně jen poslušně navazují. To, co se jim na Vikingském náboženství líbí je jeho „pohanský" (rozuměj - proti křesťanský) charakter. Křesťanství je přece jen další lest, kterou na nebohé Gojim uchystali Židé a každý, kdo se s ním dostal do sporu, je tedy vlastně nepřítel židů. Takováto naprosto ahistorická konstrukce je pochopitelně absolutně nesmyslná, ale smysluplnost není to, čím by neonacisté oplývali nebo na ni lákali nové členy. Dále jsou v oblibě ty části vikingské mytologie, které se týkají boje, zabíjení a umírání. Celé vyznění takto, daleko za mez historické skutečnosti zjednodušeného pojetí nordické mytologie, se tak mění na prosté opěvování bezduchého násilí a pomíjí mnohovrstevnatou skutečnost starých vikingských ság. Abychom nepřijali tento neonacisty zdeformovaný obraz severské mytologie a zároveň abychom pomohli ukázat, co je pro ni skutečně typické a důležité, rozhodli jsme se napsat tento článek, který svým zaměřením tak úplně nezapadá do koncepce tohoto časopisu.

Než začneme, bude zapotřebí si alespoň lehce nastínit chronologické a geografické souvislosti. Období nazývané někdy Vikingským má svůj počátek v roce 793, kdy došlo poprvé k vikingskému nájezdu, při kterém byl vypleněn klášter na britském ostrově Lindisfarne. Jeho konec je obvykle datován rokem 1066, kdy došlo ke dvěma významným událostem. Jednak došlo na východním pobřeží Anglie k bitvě u Stamford Bridge, ve které porazil Harald Godwinsson vládnoucí v Anglii dánskou invazní armádu Haralda Hardrady (obvykle bývá chápán jako poslední vikingský král), který v této bitvě padl. Později téhož roku došlo na jižním pobřeží Anglie k bitvě u Hastingsu, ve které byl Harald Godwinsson poražen a zabit armádou Viléma, do té doby nazývaného „Bastard" a od té doby nazývaného „Dobyvatel", potomka vikingských obyvatel severofrancouzské Normandie.

Nordická mytologie v sobě zahrnuje dva úzce spjaté okruhy. Prvním z nich je mytologie severských národů, které lze s jistým zjednodušením nazývat Vikingy. Geograficky se jedná přibližně o oblast dnešního Švédska, Norska a Dánska včetně Islandu. Druhá okruh pak tvoří mytologie germánských národů z „kontinentální" Evropy, tedy přibližně dnešního Německa a části střední Evropy. Díky geografické příbuznosti je do severské mytologie řazena také mytologie finská.

Hlavním pramenem pro poznání nordické mytologie je především islandská, dánská a norská středověká literatura. Za základní zdroje jsou považovány anonymní Písňová (Starší) Edda a Prozaická (Mladší) Edda, kterou sepsal Islanďan Snorri Sturluson. Obě Eddy vznikly začátkem 13. století. Dalším důležitým zdrojem informací jsou dochované severské ságy a fragmenty tvorby skaldů (dvorních básníků). Z „kontinentálních" písemných pramenů jsou významné kronika Adama Brémského zhruba z roku 1070 či anglosaský epos Beowulf, sepsaný mezi lety 750 - 950.

Odin

Protože nordická mytologie svou obsáhlostí mnohonásobně překračuje rozsah a zaměření tohoto článku, pokusíme se ji alespoň částečně nastínit pomocí stručného výkladu nejznámějších mytologických příběhů a připojením jakéhosi „mini slovníčku" nejčastěji se objevujících jmen a pojmů severské mytologie.

Základem každé mytologie je otázka vzniku světa. Ta byla u starých Vikingů řešena poměrně originálně. Podle jejich přesvědčení nebylo na počátku věků nic, pouze propast Ginnungagap oddělující od sebe oblast věčného ohně (Muspell) a oblast věčného ledu (Niflheim). Do propasti tekla mrazivá řeka, která v místě, kde se oba živly stýkaly, neustále rozmrzala a opět zamrzala. Tak docházelo k tání, vypařování a opětovnému mrznutí tak dlouho, až z prapůvodní vlhkosti vznikly první živé bytosti. Tímto způsobem přišel na svět obr Ymir, praotec pokolení obrů. Dalším živým tvorem byla kráva jménem Authumla, jejímž mlékem se Ymir živil. Ta se živila olizováním ojíněných kamenů v propasti, které byly slané. První den, kdy je lízala, vyvstaly z kamene vlasy, druhý den hlava a třetí den celý muž. Jeho jméno bylo Búri. Jeho synem byl Borr a jeho syny pak Ódin a jeho bratři Vili a Vé, první Ásové. Ptá-li se někdo, kde se v mrazivé propasti na počátku času vzali nějaké družky pro všechny tyto jmenované muže, pak musíme bohužel konstatovat, že vikingská mytologie v tomto směru žádné odpovědi nedává. Jediný, u koho se ví, jakým způsobem zplodil své potomky, je obr Ymir. Během spánku se potil a pod jednou paží mu vyrostli muž a žena a jedna jeho noha s druhou zplodila syna. Nakonec mu však technika samoplození nepřinesla příliš užitku, neboť ho Ódin a jeho bratři zabili a z jeho těla stvořili svět. Krve z jeho ran pak vyteklo tolik, že se v ní nejenom utopili všichni ostatní obři, až na obra Bergelmira a jeho rodinu, ale vznikl z ní oceán obklopující celý zemský okrsek. (Jak je vidět, toto kosmologické pojetí je poměrně primitivní, nepropracované a snadno napadnutelné. Není divu, že vikingské náboženství, na přelomu tisíciletí beztak již značně vyčerpané, nevydrželo soustředěný nápor křesťanství a podlehlo mu.)

Jak vypadala geografie světa starých Vikingů? Podle jejich mínění byla Země zhruba kruhová a plochá, ze všech stran obklopená mořem z Ymirovy krve. Na pobřeží žil v zemi nazývané Jotunheim (podle Jotun - obr) národ obrů - tradičních nepřátel lidí a Ásů. Ve vnitřní části Země se pak rozkládal Midgard, země lidí, oddělená od země obrů pohořím vytvořeným Ódinem z Ymirova obočí. Uprostřed Midgardu se rozkládal Asgard - příbytek bohů, kterému vévodí Valhalla, síň samotného Ódina, ve které hoduje s padlými hrdiny.

(pokračování na str. 31)

(dokončení ze str. 30)

V samotném středu Země pak rostl jasan Yggdrasil, který prorůstá všemi světy, a u jehož paty bohové každý den prováděli své soudy. U jeho kořenů se také nalézá Mímiho studna, která skrývá pramen poznání a moudrosti. Ódin, který se chtěl z této studny napít, tak mohl učinit až poté, co dal do zástavy vlastní oko a je tak vždy zobrazován jako jednooký.

Co se týče Vikingského panteonu - již byl zmíněn nejvyšší bůh, praotec, Ódin a některé jeho atributy. Vedle toho, že bývá zobrazován jednooký, tak k jeho osobě neodmyslitelně patří dva havrani, a dva vlci. Typickou Ódinovou zbraní je kopí. Ódin byl bohem války, magie a run, ale také lsti, úkladu a zrady. Proto většina Vikingů uctívala spíše jeho syna Thora, boha ohně a síly. Ten představoval typického Vikinga - silného a bojovného, avšak těžko zvladatelného a poněkud jednoduššího. Thorovým atributem je jeho kouzelné kladivo, které vždy zasáhne cíl a samo se vrátí do ruky, která jej vymrštila. Třetím nejdůležitějším božstvem starých Vikingů byla Freya, bohyně plodnosti, tedy bohyně nesmírně důležitá pro všechny archaické společnosti. Vedle těchto hlavních bohů existovala ještě řada dalších, o kterých nemá smysl se zde rozepisovat. Ostatně jsou někteří jmenováni ve slovníčku na konci článku.

Velmi významné místo v severské mytologii má válčení a s ním neodmyslitelně spjatá smrt v bitvě. Byl-li Viking zabit na bitevním poli, měl poměrně slušnou šanci, že jej Valkýry odnesou přímo do Ódinova paláce - Valhally, kde bude po zbytek času vymezeného tomuto světu střídavě zápasit a hodovat s ostatními bojovníky, tzv. einherjery. Souviselo to se dvěma věcmi. Zaprvé - celá vikingská mytologie je orientována velmi výrazně na pojmy hrdosti a cti a bylo ctí muže, pro nás poněkud těžko pochopitelně avšak v rámci severské mytologie poměrně logicky, padnout v boji. Takový muž odchází k nejvyššímu bohu, zatímco ostatní svůj posmrtný život tráví v temné podsvětní říši Hel. Obecně lze říci, že celá severská mytologie je nesmírně pochmurná a smrt tak v ní má pochopitelně velmi významné místo. Druhá věc, která je důležitá pro pochopení tohoto fenoménu, nás pomalu přibližuje k poslední zásadní otázce mytologií, a tou je - po vysvětlení vzniku světa - pochopitelně vysvětlení jeho zániku.

Pro Vikingy byl, na rozdíl od řady jiných mytologií, zánik světa přesně definován a to opět způsobem poněkud netypickým. Konec světa - ragnarok - je poměrně pečlivě vysvětlen ve slovníčku, dodáme jen, že bojovníci přicházející do Valhally do ní nepřicházejí jen tak, ale přicházejí do ní proto, aby v poslední bitvě mezi bohy a démony stáli na straně bohů. Proto bylo takovou ctí se do Valhally dostat a proto bylo tak důležité padnout v bitvě.
Pro základní pochopení nordické mytologie je tento úvod doufáme dostačující. Pro lepší orientaci následuje vysvětlení některých nejdůležitějších termínů a postav.

BEOWULF - hlavní postava stejnojmenného anglosaského eposu, sepsaného mezi lety 750 - 950. V první části příběhu mladý Beowulf, statečný bojovník z jihošvédského kmene Gótů, společně s dalšími čtrnácti druhy zabil Grendela, netvora sužujícího dvůr dánského krále Hrothgara. Následně musel na dně bažiny čelit ještě Grendelově matce, kterou nakonec také přemohl. Druhá část eposu se odehrává po padesáti letech a jeho středem je Beowulfův souboj s ohnivým drakem, který však skončil smrtí obou zúčastněných. Celý epos uzavírá pesimistické proroctví o podmanění Gótů a zániku jejich říše. Celé toto básnické dílo je vykládáno jako symbolický souboj dobra se zlem a je postaveno jak na fragmentech severských mýtů a hrdinských písní, tak i na historických souvislostech. (Celý příběh inspiroval i M. Crichtona když psal sou knihu „Pojídači mrtvých“, později zfilmovanou pod názvem „Vikingové“ s Antonio Banderasem v hlavní roli.) Stejné jméno používá i nová kapela neonacistického veterána Martina Korce z Brna (dříve Zášť 88). Podle vyjádření sympatizantů se jedná o hudbu s pastorálními a hrdinskými tématy. Hrdinství Martina Korce a jeho brněnských nohsledů je antifašistům dobře známé, nad jejich duchovním životem visí otazník.

BERSERK - Ódinův neohrožený bojovník, v boji se dostává do bojového vytržení, díky kterému bojuje s nesmírnou zuřivostí. V reálném životě se však běžná společnost berserků spíše stranila, především pro jejich vznětlivost, zuřivost a nevypočitatelnost. Na Islandu byli dokonce stíháni a postaveni mimo zákon. Situace se měnila během válečného stavu, kdy byli pro svoje nesporné bojové kvality přinejmenším trpěni. Často se také stávali členy královských družin. Existují zmínky o tom, že se uváděli do bojového transu pomocí odvarů z bylin či hub. Původ jejich jména se odvozuje od slov berserk („v medvědí košili“), bare serk („bez brnění“) nebo bjorneserk („člověk ve zvířecí kůži nebo zvířecí povahy“), tedy jmen reflektujících dobové přesvědčení, že berserk bojuje bez brnění. Jiní divocí válečníci se nazývali ulfednarové („vlčí kožichy“), avšak zde se jednalo zřejmě o vysoce profesionální skupiny speciálně vycvičených bojovníků. Název BERSERK používá neonacistická kapela z USA, propojená s Midtown Bootboys.

FENRI - též **FENRIS** či **FENRIR**, démonický vlk, syn boha Lokiho. Až přijde čas, společně se hadem Jormungandem (též Midgardsormem - toto jméno používala významná Nazi-Punková kapela ze Švédska, dnes přejmenovaná na The Jinx), oznámí konec světa - ragnarok. Během poslední bitvy mezi bohy a démony zadáví Ódina, aby byl vzápětí sám zabit mlčenlivým bohem Vídarem.

FREYJA - bohyně plodnosti a sexuální lásky uctívaná severogermánskými kmeny, která snad odpovídá bohyni Frigg na jihu. Freyja, její bratr Frey a otec Njord, tvoří menší skupinu bohů v nordickém pantheonu - Vanů. Je pro ni charakteristická mírumilovnost, štědrost, volné mravy a provozování černé magie tzv. „seidu“, do které patrně zasvětila i Ódina. Freyja žila v sídle bohů Ásgardu na dvorci Folkvang, byla krásná a zdobila se drahými šperky. O její nákrčník Brísingamen, spojovaný se západem sluce, ji každý večer okradl zrádný Loki a každou noc jej vybojoval zpět Ódinův syn Heimdall. K jejím dalším atributům patří so-

(pokračování na str. 32)

(dokončení ze str. 31)

kolí roucho a kanec. Ač provdaná za boha Óda, měla neustálé pletky s jinými muži libovolného původu, včetně svého bratra Freye. Podle zákonů severských kmenů však bylo krvesmilstvo tvrdě stíháno a už např. ve Snorriho Eddě jsou tyto detaily vynechány. Freyja měla také zvláštní úlohu hostitelky mrtvých. Přijížděla do boje na svém voze taženém dvěma kočkami a patřila jí polovina padlých bojovníků, které si vybírala podobně jako valkýry a poté hostila na svém dvoře. FREJA byl název jednoho ze dvou českých fanzinů určených pro nacistky vydávaný v Brně sestrou Martina Korce, Petrou. (Druhý zin se jmenoval Valkýra.)

HEIMDALL - Ódinův syn a potomek devíti dcer-sester boha moře Aegiho je strážcem sídla bohů Ásgardu u duhového mostu Bifrost, který spojoval nebe se zemí. Téměř nepotřeboval spát a měl schopnost vidět do budoucnosti. V případě potřeby vyvolal poplach troubením na svojí polnici Gjallarhorn. Je posledním, kdo padne při apokalyptickém ragnaroku v souboji se svým úhlavním nepřítelem zrádným Lokim, který v souboji také zemře.

LOKI - též **LOPT** či **LÓDUR** je zřejmě nejrozporuplnější postava nordické mytologie. Je ničitelem, škodolibým strůjcem léček a intrik, ze kterých nakonec zachrání nejen sebe, ale většinou i ostatní. Jeho role v mýtech se liší u pevninským Germánů a u Vikingů, kde se postupně stal, zřejmě pod vlivem křesťanského ďábla, zosobněným Zlem. Navzdory tomu často bohům pomohl a je mu připisována také úloha podněcovatele rozvoje. S obryní Angrbodou zplodil tři osudové potomky - vlka Fenriho, hada Jormunganda a vládkyni podsvětí Hel, kteří sehrají fatální úlohu při ragnaroku. S Ódinem, který pro něho měl, zřejmě pro podobné vlastnosti, slabost, uzavřel pokrevní bratrství. Loki byl definitivně bohy zavržen po úkladném zavraždění boha Baldra, které zosnoval s pomocí nic netušícího slepého boha Hoda. Poté se pokusil o útěk, ale byl dopaden a byl připoután střevy vlastního syna Narfiho ke třem železným kamenům a na hlavu mu byla položena zmije, jejíž jed mu stále kapal do tváře. Jeho žena Sigyn mu zůstala věrná a chytala jed do misky, takže Loki pociťoval jeho účinky jen když misku vylévala. Takto uvězněn zůstane až do ragnaroku, kdy stane v čele armády obrů, démonů a svých potomků. V závěrečném boji se utká se svým odvěkým rivalem Heimdallem a oba naleznou v boji smrt. Pro neonacisty obvykle představuje symbol zla a Lokiho synové (píseň od EXCALIBURU), je přenesený název pro Židy.

MJOLLNI - též **MJOLLNER**, kladivo nebo mlat boha Tóra, které vyrobil skřítek Brokk. Bylo nerozbitné a vždy se vracelo zpět ke svému majiteli. Mohlo se také zmenšovat, aby jej bylo možno ukrýt pod košilí. Představuje úder blesku, ale nesloužilo pouze k zastrašování či pobíjení obrů a démonů. Tór jej používal také pro oživování, k posvěcení mrtvých nebo požehnání sňatku. V symbolické podobě se užívalo jako závěsný ochranný amulet, ve své době pravděpodobně nejrozšířenější ne-křesťanský symbol ve Skandinávii. Dnes je mimo jiné chápán jako symbol neopohanství, návratu k přírodě apod. Neonacisté tento symbol velmi rádi zneužívají a chápou jej zejména jako symbol síly a anti-křesťanství.

ÓDIN - též **WOTAN**, **WÓDZANAZ**, **WÁTONOS**. Základem jeho jména je germánské slovo pro zuřivost, běsnění či posedlost. Je chápán jako nejvyšší z bohů, praotec, bůh moudrosti a ochránce bojovníků. Byl jednooký poté, co druhé oko obětoval jako zástavu obru Mimimu, aby se mohl napít vody moudrosti z jeho studny a rozšířil tak své vědění. Je považován za vynálezce run a s nimi spojené magie. S černou magií tzv. „seidou" ho zřejmě seznámila bohyně Freyja. Jeho žena se jmenovala Frigg, ale podle jiným pramenů byl ženatý i s několika dalšími a nevyhýbal se ani pletkám s obryněmi. Sídlil v Ásgardu, ve svém dvorci Vingólfu a sedával se svými věrnými válečníky z řad padlých - einherjery - v síni Valhale. Obecně mu patřila polovina padlých, druhou si odváděla bohyně Freyja. Jeho osobní doprovod tvořili vlci Geri („nenasytný") a Freki („žravý") a dva havrani, kteří každý den obletěli svět pro nové zprávy - Hugin („myšlenka") a Munin („paměť"). Vlastnil také osminohého koně Sleipniho, dalšího z potomků boha Lokiho. Během válečné vřavy ragnaroku bude zadáven vlkem Fenrim. Přestože se jedná nominálně o hlavu vikingského panteonu, jeho obliba ve společnosti byla zřejmě nižší než obliba jeho mnohem pochopitelnějšího a přímočařejšího syna Thora. Svědčí o tom i některá jména, která Odin v ságách dostává - „Zrada bojovníků" či „Ten který, činí zlo". Ve všech ságách se pak objevuje přesvědčení, že Odin sice může lidem v nouzi někdy pomoci, ale cena kterou bude nutné za tuto pomoc zaplatit může být vyšší, než očekávali.

RAGNAROK - konec světa, zánik bohů, někdy nepřesně překládáno jako soumrak bohů. Je neodvratitelný a celý vývoj k němu neustále spěje, navzdory zásahům bohů, kteří se jen snaží jej oddálit. Nicméně jeho příchod není nečekaný. Nejprve přijde tzv. „Fimbulská" zima, ve skutečnosti tři roky zim, během kterých nebude žádné léto. Během této doby dojde k válkám, během nichž padnou veškerá pouta a svazky ve společnosti u severských kmenů tak ceněné. Lidé se budou vraždit bez ohledu na příbuzenství. Pak vlci, kteří od počátku světa honí slunce a měsíc aby ho spolkli, konečně dosáhnou svého cíle. Přízračný vlk Fenri se osvobodí a s tlamou dštící oheň se vřítí na Zemi, bok po boku s hadem Jormungandem. Do pohybu se dá Naglfar, strašlivá loď z neostříhaných nehtů nebožtíků jejímž kormidelníkem bude zrádný Loki. Pukne nebe a do Ásgardu vtrhnou hordy obrů z Jotunheimu, ohnivých démonů z Múspellu v čele s obrem Surtem, ledových démonů z Nifelhaimu a stoupenců bohyně Hel. Duhový most Bifrost, vedoucí ze země do nebe a hlídaný bohem Heimdallem se zřítí. Zvuk Heimdallovi polnice svolá bohy k poslední bitvě. Strom světa, jasan Yggdrasil se zachvěje a na všechny padne děs. K bitvě dojde na planině Vígríd, kde stojí sešikovaná armáda temnot. Proti ní vyrazí Ódin ve zlaté přilbě se svými einherjery. První padne Frey, zabit obrem Surtem. Hendikepovaný bůh Tý, kterému kdysi ukousl ruku vlk Fenri, podlehne v souboji s nestvůrným psem Garmem. Tór zabije hada Jormunganda, ale sám umírá zasažen jeho jedem. Ódin je zadáven vlkem Fenrim, kterého vzápětí zabije bůh Vídar. V posledním souboji se vzájemně zabijí Heimdall a Loki. Bohové, eiherjerové i lidé budou umírat pod deštěm ohně, který na ně seslal obr Surt, téměř všechny bytosti zahynou a svět jak jej známe zanikne. Ale konec není definitivní. Z moře povstane nová, věčně zelená, země, kterou osídlí ti, kteří přežili - bohové Vídar a Váli, Baldr a Hod, kteří se vrátí z Helu a Tórovi synové Módi a Magni. V dutině ve kmeni jasanu Yggdrasilu přežijí také dva lidé, chlapec Líf a dívka Leiftrasi, z nichž vzejde nové lidské pokolení. Bude i nové slunce, protože to původní stačí ještě před svým zánikem porodit dceru. O tomto světě však není již nic známo. Ragnarock Records je skandinávská nahrávací společnost zaměřená na White Power muziku.

RUNY - znakové písmo, které se poprvé objevuje přibližně ve 2. století na zbraních a sponách, vniklé patrně odvozením ze starších severoetruských abeced. Původní runová abeceda měla 24 znaků a označuje se podle prvních šesti run jako „futhark". Používali se také některé mírně odlišné runové abecedy s jiným počtem znaků. Jednotlivé runy mají svá jména a významy. Každá z nich označuje jak písmeno, tak i jedno konkrétní slovo (tímto písmenem začínající). Již pouhý runový nápis dodával předmětu příslib magických vlastností. Dodnes je známo asi 5000 runových nápisů vyrytých do kamene, zbraní či šperků převážně z míst, kudy prošli Vikingové.

Nacionální socialismus runy výrazně prosazoval a popularizoval, pomocí run bylo popisováno to, co se mělo těšit obzvláštní úctě. I v současnosti jsou runy často zneužívány, ale jejich obliba u neopohanů, milovníků starověku nebo čtenářů Tolkiena nám znemožňuje nositele runových znaků trestat za jejich příslušnost k neonacistům bez dalšího prověření. Nejčastěji zneužívané runy jsou tyto:

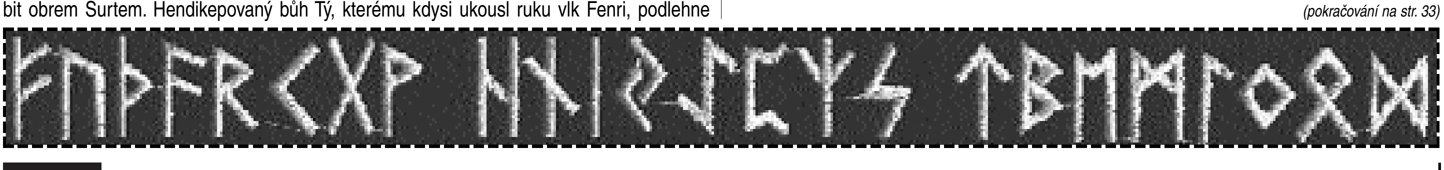
Thurisaz - někdy je vysvětlována jako runa boha Thora, častěji však jako runa symbolizující obry, démony, trny nebo obecně přírodní katastrofy. Jedná se o tzv. „Trolí runu", s jejíž pomocí se runy využívaly k černé magii. Thurisaz je název třetí desky české neonacistické kapely EXCALIBUR. Stejné jméno nese i firma Robina „LOVCE" Daňka (Šlapanice, Tyršova 1371/8) v Brně, který vedle tetovacího salónu Terrortattoo (dříve Robins Tattoo studio), kde s ním pracuje i jeho přítel Martin Korec, provozuje obchod s módním oblečením v Kobližné ulici. Novým majitelem obchodu je nyní firma Wulf Czech. Wolfsheart je nový název skupiny Buldok, Beowulf jsou nováčci brněnské WP scény. Krásně to zapadá, ale jistě jsou to všechno jen náhody. Případné doplňující informace uvítáme.
Algiz - runa ochrany před nepřítelem. V nacistickém Německu dostala tato runa jméno „Leben Rune" (runa života) a používala se k označení projektu Lebensborn (program na pěstování dokonalých árijců prostřednictvím plánovaného páření vybraných žen s příslušníky SS) Na dokumentech SS a na hrobech padlých označovala tato runa datum narození, její obrácená varianta pak datum úmrtí. Stejným způsobem je využívána nacisty i v současnosti. Kromě toho ji najdeme v názvu americké organizace National Alliance, stejně jako u její ubožejší české sestřičky Národní Aliance.
Sowulo - Sig-rune, runa slunce. Nacisty vykládaná jako runa vítězství, ve své dvojité podobě SS druhý nejvýraznější a nejopěvovanější symbol nacismu hned po svastice. Jediné S používala jako svůj symbol organizace Hitlerjugend. Trubače s tímto symbolem má na pravé ruce vytetovaného Filip Vávra.
Teiwaz - Tyr-rune, runa války a vítězství. Jednotky SS ji používaly místo kříže k označení hrobů. Velmi často se objevuje na obalech desek neonacistických kapel.
Othila - Odal-rune, Ódinova runa, runa symbolizující dědictví, v přeneseném slova smyslu rodnou zem. V nacistickém Německu symbolizovala čistotu rasy a byla použita jako odznak Rasového a osidlovacího úřadu SS. Také sloužila jako symbol dobrovolnické tankové divize SS Princ Eugen. Pravděpodobně neonacisty vůbec nejzneužívanější symbol, často nahrazuje svastiku.
Hagall - runa symbolizující krupobití. Bůhví proč, ji nacisté chápali jako runu fanatické věrnosti očekávané od jednotek SS. Bývala zobrazována na ceremoniální výstroji a také na svatebních úborech. Na obal své desky ji použila česká neonacistická kapela NORD.

Vedle těchto, prokazatelně Vikingy používaným runám, se připojují různé pozdější symboly runovým písmem inspirované, nebo zcela uměle vytvořené pro nacistické účely. Nejvýznamnější z takových symbolů jsou tyto:

„Vlčí Hák" - odvozený od runy Ger. Ve středověku byl tento symbol používán jako talisman na ochranu před vlky. Později byl tento znak používaný německými sedláky během selských bouří. Nacistickou propagandou zneužitý jako symbol svobody a nezávislosti. Také symbol 23. dobrovolnické tankové divize SS Nederland a teroristů Wehrwolf. Někdy chápán jako symbol militantní chrabrosti. Používají ho pro své označení např. Nazi Punks (tam, kde ještě existují).
„Heilzseichen" - zcela uměle vytvořený pseudorunový symbol používaný na prstenech SS udělovaných za nejvyšší věrnost Vůdci.
„Černé slunce" - Wevelsburský ornament složený ze svastik a runových S. Byl použit na výzdobu sálu na Wevelsburském hradě, který měl sloužit jako centrum řádu SS. Ornament podle Himmlera koncentroval veškeré okultní aspekty nacionálního socialismu. Vzhledem k tomu, že ho drtivá většina neonacistů nezná, je jeho výskyt spíše řídký.

TÓR - bůh hromu, severská obdoba germánských bohů Donara či Thunaraze, uctívaných již v době bronzové, keltského Taranise, staroanglického Thunora. Souvisí též s bohem Pe-

(pokračování na str. 33)

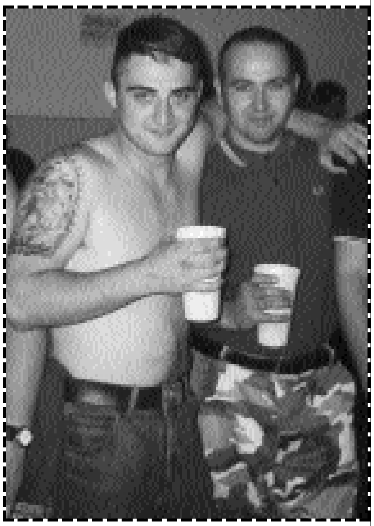
(dokončení ze str. 32)
runem (Perkunasem) baltských Slovanů. Byl synem boha Ódina a Země. Na konci pohanského věku vystřídal Ódina v čele severského pantheonu. Byl ochráncem bojovníků, dobyvatelů, ale také mořeplavců či bůh úrody. Jako jediný z bohů neměl koně a často byl doprovázen kozly Tanngnjóstem a Tanngrisnim, kteří táhli jeho vůz. Ve srovnání s Ódinem vypadá často až prostoduše, nicméně se vyznamenal řadou odvážných bojů s obry, démony a netvory, při kterých mu pomáhaly jeho tři atributy - kladivo Mjollni, opasek síly a železné rukavice. Není však jen bojovníkem, Mjollnim také posvěcuje mrtvé, oživuje a žehná sňatkům či úrodě. Tórova říše se nazývá Trúdvangy a jeho palác Bilskirni, kde žil se svou manželkou zlatovlasou bohyní Sif. Během ragnaroku zabije hada Jormunganda, ale sám zemře zasažen jeho jedem. První leták Bohemia Hammer Skins odkazuje právě na něj: „Naším symbolem jsou zkřížená kladiva a jejich údery zničí všechno tohle svinstvo až začne vát vítr změn a Thor rozpoutá očistnou bouři!“. Na začátku písně Impérium od BULDOK je doslovně použito - „Vítr změn začíná vát, když dopadá kladivo“ a pro jistotu jen o několik veršů dál „Naší ctí je naše věrnost, bůh hromu nám sílu dá“.

VALHALLA - též **VALHOLL**. Síň padlých válečníků - einherjerů, kteří budou tvořit Ódinovu armádu při ragnaroku. Je popisována jako rozlehlá stavba se střechou obloženou zlatými štíty. Uvnitř je mnoho sloupů a pohybuje se tu velké množství lidí, kteří se věnují jídlu, hrám nebo vzájemným soubojům. Má také nádvoří a 540 dveří. Od počátku světa se tu shromažďují padlí bojovníci, což je ovšem v rozporu s jinými prameny, podle kterých polovina padlých příslušela bohyni Freyje. Padlé válečníky vybíraly přímo na bojišti Ódinem poslané valkýry, které zároveň ovlivňovaly průběh boje a vítězství té které strany často podmiňovaly smrtí jejího vůdce. Pro Vikingy byl boj, a zejména statečnost v něm prokázaná, věcí cti. Dostat se však do elitního Ódinova sboru znamenalo nejen padnout na bojišti hrdinskou smrtí, ale také doufat v příznivé rozhodnutí valkýr. Nicméně ne všichni padlí bojovníci měli bránu do Valhally automaticky otevřenou. Některým hrdinům se tam přímo nechtělo a dávali přednost pozemskému životu.

VALKÝRY - bájné ženské bytosti, neprávem degradované pouze na shromažďovatelky mrtvých. Jejich posláním ale bylo volit bojovníky, kteří zahynou a podle toho také určovat průběh boje. Ve Valhale pak válečníky - einherjery obsluhovaly, roznášely medovinu a staraly se o prostřené stoly. Nicméně spíše než o neonacisty vyfabulované nordické panny, se jednalo o „anděly“ smrti. Nesmírně oblíbené téma neonacistů, související s jejich stálou sexuální frustrací a touhou po smrti, termín Valkýra často označuje jakoukoli neonacistku.

YGGDRASIL - bájný jasan, tvořící osu světa (axis mundi) nordické mytologie procházející všemi světy tvořícími kosmos. U starých Germánů se snad původně jednalo o jehličnan, pravděpodobně tis. Jeho jméno doslova znamená Yggův (Ódinův) kůň, což je ale také opis pro šibenici. Sám Ódin visel v jeho koruně devět nocí, když podstupoval zkoušku zasvěcení, během které mu bylo zjeveno tajemství runového písma. U jasanu Yggdrasilu se každý den scházeli bohové, aby zde konali soudy. V jeho kořenech se ukrývají tři studny, poskytující moudrost a poznaní, ale také smrt. Během ragnaroku je Yggdrasil zničen plameny. V dutině jeho kmene však konec světa přežijí chlapec Líf a dívka Leiftrasi, kteří položí základ nového lidského rodu.

Zde tedy končí stručný nástin vikingské mytologie. Přestože jsme si v textu neodpustili několik zlehčujících poznámek, týkajících se zejména různých těžko pochopitelných mytologických konstruktů, nemáme pocit, že si svět starých Vikingů zaslouží zesměšnění. Spíše naopak. Doporučujeme všem, aby se vikingskou historií zabývali, když pro nic jiného, tak proto, jakým způsobem staří Vikingové své země spravovali. Silná decentralizace, přímá demokracie či komunitní život jsou pro Vikingy typické a nabízejí řadu zamyšlení i pro naši současnou situaci. Mimo jiné - historici se shodují v tom, že Skandinávie 8. -11. století byla na dlouho dobu jediným evropským regionem, kde měli ženy stejná práva jako muži.

Tyto věci na druhou stranu vůbec nezajímají ty, kteří se tak často a tak rádi pasují do role vikingských dědiců - neonacisty. Skutečná znalost severoevropských reálií je u nich naprosto nulová, ti nejvzdělanější z nich ovládají částečně hlavní mytologické rysy popsané v tomto článku. Zbytek si vystačí s přívěskem ve tvaru Tórova kladiva (často naprosto ahistoricky doplněným o runové či pseudorunové symboly současné provenience) a tetováním Vikinga v rohaté helmě. (Jedná se o naprosto nejrozšířenější falešný mýtus - Vikingové rohy na přilbách nikdy neměli. O tuto ozdobu se jim postaral až v 19. století Richard Wagner ve své opeře „Prsten Nibelungů“, která z Vikingské, resp. starogermánské, tradice čerpá.) Nejkouzelnější je pak kombinace Vikinga s keltským křížem, symbolem irských křesťanů, proti kterým Vikingové vedli řadu svých nájezdů.

NYNÍ JEŠTĚ PÁR SLOV O ZNEUŽÍVÁNÍ TÉTO MYTOLOGICKÉ TRADICE ČESKÝMI NEONACISTY:

Nejvýraznějším propagátorem severské mytologie v její překroucené a k nepoznání znetvořené neonacistické mutaci je u nás bezesporu skupina BULDOK původně z Trutnova, dnes Nové Město na Moravě (nyní přejmenovaná - zřejmě pro větší komerční úspěch v zahraničí na WOLFSHEART - Vlčí Srdce). Mimo svou první desku Patriot, která se nesla cele ve znamení tradičních NS/WP témat, se jejich další počiny již jednoznačně kloní k opěvování Thóra a Valhaly. Není zde místo, abychom citovali všechny jejich texty zabývající se daným tématem, takže jen malou ukázku: Náhle ti kynou dívky jedoucí na koních/Válečník opouští bojiště na křídlech valkýr/Bílý keltský kříž na hrobech hrdinů/navždy ztracených v krvavém větru změn/Odin je povolal do síní Valhally (RIP - Oheň a Led). Ze stejné desky pochází i píseň Ragnarok, která je v podstatě jen zrýmovanou variantou hesla Ragnarok, tak jak si ho můžete přečíst v tomto článku. Ve stejném duchu fungoval i vedlejší projekt zpěváka BULDOKU Toma, nazvaný THODTHVERDTHUR, který se však rozpadl hned po vydání první desky.

Buldok

Další kapelou, která si bezezbytku osvojila „Nordické poselství“ byla skupina EXCALIBUR (dříve DIKTÁTOR), která se rozpadla na konci roku 2001. Na její desce Auri sacra fame jsou písně Ragnarok a Sons of Loki a jejich předposlední deska nese jméno Thurisaz, tedy jméno runy Th. Na této desce je i stejnojmenná píseň, která svým způsobem vystihuje podstatu chápání nordické mytologie neonacisty. Celý text začíná jménem Skuld (Norna, v severské mytologii sudička, jejíž jméno znamená budoucnost), pokračuje standardně popisem nenávisti k židům, do něj jsou naprosto nelogicky vloženy dvě runové posloupnosti opsané z jednoho pojednání o runách v češtině, pak je vzýván Thurisaz (název runy Th se někdy chybně ztotožňuje s Thórem, ale skutečný význam této runy je démon, obr nebo trn. Každopádně něco negativního a téměř určitě něco jiného, než co si chlapci z EXCALIBURU představovali.) a na závěr je chaoticky vyjmenováno osm run. Jak je vidět, ze skutečné nordické mytologie zde nezbylo vůbec nic.

Co tedy vede neonacisty k tomu, že ač nerozumí samotným základům toho, co čem zpívají a k čemu se „jakoby“ hlásí, jsou z nordické mytologie tak nadšení? Odpověď na tuto otázku je poměrně jednoduchá. Podíváme-li se blíže na nejoblíbenější témata přijatá z Vikingské tradice, jedná se bezesporu o termíny RAGNAROK a VALHALLA. Tedy o věci vztahující se k smrti a zániku. Pravdou totiž je, ač to není příliš zřejmé ani ze samotné neonacistické frazeologie, že skutečným základem nacistické (a tedy i neonacistické) ideologie není RASA, ale SEBEOBĚTOVÁNÍ. To je ve skutečnosti skutečným cílem všech nacistů, k němu směřuje jejich kult padlých mučedníků, počínaje Horstem Wesselem, přes padlé u Stalingradu až k Ianu Stuartovi. Sebeobětování je to, co chtěl Adolf Hitler - nejprve po jednotkách SS a nakonec po celém Německu. Celý nacismus ve skutečnosti není ničím jiným, než perverzní oslavou sebevraždy skrytou pod nabubřelou pompézností. Není proto náhodou, že nejpoužívanější slovo z tohoto kulturního okruhu je Valhala. Píseň opěvující toto Vikingské „nebe“ má ve svém repertoáru pravděpodobně každá neonacistická kapela na světě a zvolání „See you in Valhala!“ (Nashledanou ve Valhale) se často objevuje na závěr textů opěvujících úmrtí nějakého neonacisty. Přestože se nikdo z nich do Valhally nikdy nedostane - nedá nám to, abychom toto pojednání neukončili slovy - **„Už aby tam všichni byli!“** ●

Br

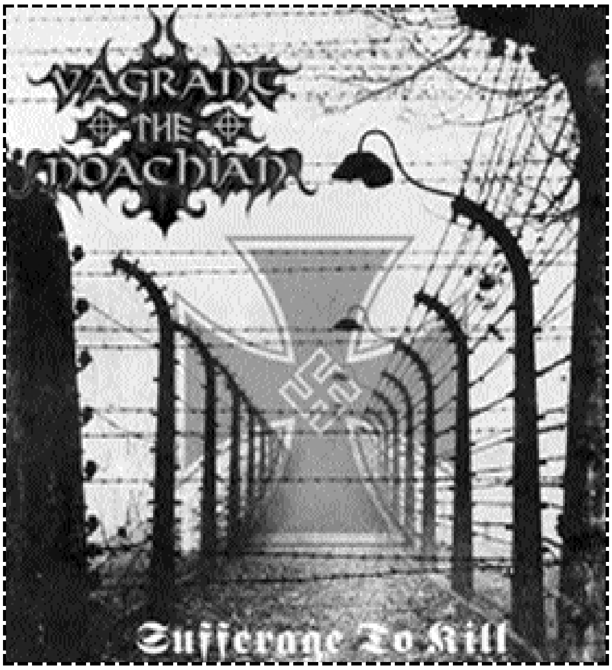
"ARYAN BLACK METAL"

Aryan Black Metal, NS Black Metal, Pagan Metal. Pod těmito jmény se skrývá v podstatě jediná marginální odnož metalové hudby, která se prolíná s neonacistickou scénou. Vzhledem k tomu, že většina kapel hlásících se k tomuto pseudožánru pochází z východní Evropy (a začínají se objevovat i u nás), chceme se tomuto tématu trochu věnovat.

Abychom lépe porozuměli okolnostem provázejícím vznik této marginální a zároveň extrémní části hudebně-politického spektra, budeme se muset na chvíli ponořit trochu hlouběji do hudební historie:

Počátky rockové hudby nazývané později souhrnně „Metal" se začínají psát okolo roku 1976 ve Velké Británii se vznikem kapel jako Iron Maiden a Saxon, tehdy ještě pod příliš dlouhým názvem „New wave of british heavy metal". Od počátku osmdesátých let se tato nová hudební forma rozšířila do celého světa a velmi brzy došlo k jejímu vnitřnímu dělení na specifické styly. Od „klasického" Heavy metalu se nejprve oddělil razantnější Trash metal (Slayer, Kreator, Sodom, raná Metallica), od něj pak jednak ještě brutálnější, ale technicky propracovanější, Death metal (Death, Sepultura, Morbid Angel, Entombed, Unleashed) a jednak jednodušší ale výrazně agresivnější Black Metal (Venom, Celtic Frost, Bathory). Tam, kde se tyto novější metalové varianty přiblížily zpět k Heavy metalu, se objevily kapely hrající Doom metal (Candlemass, Paradise Lost, raní Gathering), který pak zpětně ovlivnil zejména další vlny Black metalu ve Skandinávii. Tam, kde se metal prolnul s Punkem nebo Hard Corem, vzniknul buď Crossover (Pantera, Biohazard) nebo hudební varianty typu Grind, Crust a Pal.

Vzhledem k zaměření našeho článku se budeme dále zabývat jen vývojem odnože nazvané Black metal. Jak již bylo řečeno, za její praotce jsou považováni jednak britští Venom a Celtic frost, avšak zejména švédští Bathory. Základní definiční prvky tohoto stylu tvoří vedle hudby jednak textová stránka, opěvující Satana, satanismus, peklo, magii a okultismu, nenávist, smrt, zlo a „perverzní" sexuální praktiky a jednak image jejích fanoušků - černé kožené bundy, džínové vesty, nábojové pásy, řetězy, okované opasky a nátepníky a okultní či satanistická ikonografie (obrácený kříž či pentagram - universální symboly anti-křesťanství a satanismu). Poměrně brzy se objevila druhá vlna Black metalu, tvořená jednak americkými Deicide, ale hlavně celou řadou skandinávských kapel, v jejichž čele stála nejkultovnější kapela tohoto stylu - norští Mayhem. Anglické kapely poměrně brzy ztratily jak hudební potenci tak své fanoušky, neboť bylo zřejmé, že své satanistické poselství nemyslí zas až tak vážně a spíše se jedná jen o komerční tah. Američtí Deicide v čele s Glenem Bentonem sice přesvědčili ostatní o pravosti svých úmyslů (Benton si nechal na čelo vypálit obrácený kříž a na své farmě se baví lovem zpěvných ptáků a stahováním veverek zaživa z kůže, což pokládá za dostatečné průkazné zviditelnění svojí agresivity a nenávisti. Dodejme jen, že za tyto svoje aktivity si vysloužil nenávist zejména radikálních ochranářských organizací v Evropě, které vyhlásily, že pokud bude někdy v Evropě vystupovat, pokusí se ho napadnout.), ale vzhledem ke specifické situaci ve Spojených státech nikdy nedošlo na americkém kontinentu k výraznému rozšíření tohoto stylu. Mekkou Black metalu se tak stala Skandinávie a z jejích zemí pak hlavně Norsko.

Připomeňme, že Norsko je poslední skandinávskou zemí, která přijala křesťanství, a že na tuto skutečnost nikdy tak docela nezapomněla. Thórovo kladivo - symbol pohanského vikingského náboženství chápaný obvykle jako symbol odporu vůči křesťanství (a dodejme také - symbol, který i přes masivní zneužití v neonacistických kruzích nemá naprosto nic společného s nacismem nebo rasismem) - je v Norsku stále používán a vikingská tradice je zde připomínána častěji než jinde. V této zemi anti-křesťanské poselství Black metalu prostě muselo padnout na úrodnou půdu. A to se také stalo, takže na přelomu osmdesátých a devadesátých let zde existovala poměrně silná a agresivní Black metalová scéna shromážděná zejména kolem kapel Mayhem, Burzum, Emperor a Darkthrone.

Lidé angažovaní v této scéně vytvářeli komunity spřízněných duší, oddávali se okultismu a šířili okolo sebe atmosféru výjimečnosti a exkluzivity. Velmi brzy se tak dostali do sporu se zbytkem metalové a obecně undergroundové scény. Na rozdíl od ostatních zemí, kde byla Black metalová scéna naprosto marginální, byla situace v Norsku odlišná. Black metalová scéna zde byla velká, ortodoxní až sektářská a díky tomu agresivní. Pocit převládající u jejích členů byl ten, že ostatní metalové kapely se odklonily od undergroundu, zradily své kořeny ve jménu trendovosti, pozérství a zaprodání se hudebnímu průmyslu a je tedy úkolem „pravé" scény tento vývoj zvrátit. Souběžně s tímto vývoje běžel uvnitř norské Black metalové scény ještě paralelní myšlenkový proud, který požadoval striktní oddělení od společnosti a vyhlášení boje křesťanské církvi v Norsku.

Obě tyto tendence se spojily v osobě Euronymouse (vlastním jménem Oystein Aarseth), kytaristy Mayhem, zakladatele hudebního vydavatelství **Deathlike Silence rec.** podporujícího tzv. „True Norvegian Unholy Black Metal" a zakladatele organizace **„Inner Circle"** (Vnitřní Kruh) vytvořené koncem osmdesátých let k potírání komercionalizace Black

(pokračování na str. 35)

VYDAVATELSTVÍ ECLIPSE ŠÍŘÍ NACISMUS

Brno - Anglicky psaný časopis dává prostor lidem z celé Evropy, kteří se netají svými nacistickými názory. Brněnské vydavatelství Eclipse pomáhá rozšiřovat rasistické a xenofobní myšlenky, a to dokonce hned několika způsoby: nejenže v minulosti vydalo cédéčko kapele Ogmias, která na něm proklíná Židy či homosexuály, ale šíření nenávistných a xenofobních názorů podporuje i ve svém stejnojmenném časopise Eclipse. Dalšími známými nacionálně socialistickými kapelami jsou např. Burzum, Graveland, Gontyna Kry, Absurd, Nocturnal mortum a česká Bestia.

Poslední číslo časopisu Eclipse z přelomu roku dává prostor blackmetalovým hudebníkům ze zahraničí, kteří mají podobné názory jako brněnská kapela Ogmias. Časopis je vydán na křídovém papíře a je celý psán v angličtině. Není problém ho koupit přes internet. V časopise Eclipse hovoří muzikanti například o perfekcionismu bílého muže či bílé společnosti v Evropě. Některé rozhovory navíc začínají pozdravem „Heil", který zná celý svět především díky Hitlerově třetí říši. Jeden z polských metalových hráčů pak v rozhovoru říká: „Musíme se učit ze starých chyb národního socialismu, abychom je neudělali znovu. Z kolapsu národně sociální ideologie před padesáti lety musíme udělat závěry," říká v časopise polský muzikant. Na jiném místě mu brněnská firma Eclipse dává prostor pro ještě extrémnější názory. Mluví se zde o základně pro všechny bílé lidi. „Obrovské nebezpečí pro přežití bílého člověka je evidentní negro-semitizace. V Polsku nemáme problémy s hordami negrů a doufám, že nikdy nebudeme. Negři, Židé, muslimové jsou naši nepřátelé. Největší problémy jsou s Židy. Jsou všude a mají peníze. V Polsku bylo před válkou mnoho Židů. Děkujme Adolfu Hitlerovi, že se podařilo některé odstranit. Bohužel jsme nezabili všechny. Židé jsou největší nemocí tohoto světa," říká v interview pro časopis Eclipse polský blackmetalový hudebník pod přezdívkou Darken. Časopis Eclipse navíc v tomto čísle propaguje i brněnskou metalovou kapelu Amon, jejíž zpěvák v jedné písni zpívá: „Krev svou vezdejší dej nám hned - jen to na tobě chce židák kněz. Židák kněz strká vám čenich pod sukně, do poklopce, chce k sobě do stáda jen kastrovaný ovce."

Majitel firmy Eclipse, která stejnojmenný časopis vydává, však nevidí na tom, že dává prostor nacistickým názorům, nic podivného. Přestože rozhovory se zahraničními metalovými hudebníky sám vedl. Náklad posledního čísla časopisu je tisíc kusů. „Jde o názory kapely, nikoliv o mé vlastní. Kladli jsme jen otázky a nemůžeme přece vědět, jaké budou odpovědi. Takové hlášky nemůžou lidi z blackmetalového undergroundu pohoršit," míní majitel firmy Eclipse Martin Svoboda. Podle něho je však rozdíl mezi tím, co kapela hraje a jaké jsou názory jejích jednotlivých členů. „Mohu například vydat hudbu nějaké norské blackmetalové kapely, která doma běžně hajluje, ale nemusím o tom vůbec vědět. S názory v časopise se nemusím ztotožňovat. Ať si říkají, co chtějí. Nemohu jim bránit říci vlastní názor," dodal Svoboda z firmy Eclipse, jež funguje jako oficiální blackmetalové vydavatelství. Podle odborníka na pravicový extremismus z fakulty sociálních studií šíří časopis Eclipse antisemitismus prolnutý s novým přístupem k nacismu, jenž nevychází jen z německých kořenů, ale z celého evropského pohanství. „Tyto názory chtějí sjednotit nacionalisty z celé Evropy. Opouští některé Hitlerovy myšlenky o sjednocení Germánů a chce semknout bílé národy proti jiným rasám. Tyto názory nemají jednoznačnou politickou koncepci," poznamenal politolog Miroslav Mareš. Přestože se vydavatel časopisu Eclipse Martin Svoboda hájí tím, že s názory některých hudebníků, kterým dal na stránkách svého časopisu prostor, nesouhlasí, dopustil se podle právničky stejného trestného činu. „Pokud se někdo takto vyjadřuje, hanobí národ, rasu a přesvědčení a navíc může podněcovat nenávist vůči skupině osob. Za takové trestné činy hrozí trest odnětí svobody až na dva roky. Vydavatel časopisu poskytl takovým názorům prostor, poskytl pomoc ke spáchání trestného činu a je možné na něho pohlížet stejně jako na pachatele takových činů," vysvětlila právnička Regina Komárková. ●

Tomáš Lempl

(dokončení ze str. 34)

metalu. Inner Circle nebyla jediná organizace podobného druhu. Okolo zpěváka kapely Burzum (slovo pochází z Tolkienovi trilogie „Pán prstenů" a v jazyce skřetů znamená „Temnota"), krátkodobě i basisty Mayhem, vystupujícího pod pseudonymem Greifi nebo Count Grishnackh (Hrabě Grišnák - postava skřetího válečníka z Pána prstenů), vlastním jménem Christian „Varg" Vikernes (do třetice - i Varg je výpůjčka z Tolkiena. Tentokrát se jedná o označení obrovských vlků na nichž jezdí skřeti do boje. Do češtiny se toto slovo překládá jako Vrk.) vznikla organizace stejného charakteru pod jménem **„Black Metal Mafia"** určená k „očištění metalu od ne-satanských prvků". V pramenech se objevuje ještě jméno **„Satatnic Terrorists",** u kterého není jasné, zda označuje některou z již zmíněných organizací, nebo další samostatnou skupinu, případně obecně celé hnutí okolo obou jmenovaných organizací.

Všechny tyto skupiny (protože se jednalo spíš o skupiny, než organizace) vytvářely vlastní komunity, často odříznuté od zbytku společnosti, nikoli nepodobné sektám, napadaly ostatní metalové kapely, když se odchýlili od „jediné správné cesty - Black metalu" a vyhrožovaly válkou s církví. Pro své nedostatečně satanské poselství se mezi lety 1990-91 do problémů dostaly kapely Afflicted a Therion a vše vyvrcholilo bombovým útokem proti společnému koncertu kapel Deicide a Gorefest 25. 1. 1992 ve Stockholmu v klubu Frishused. Zde ovšem není doposud zcela jasné, kdo měl být terčem. Jestli Gorefest, kteří se svými sociálně kritickými texty (zpěvák kapely Jean-Chris Koyer často vystupoval v tričku „Fuck Racism") ležely v žaludku „satanistickým teroristům", nebo Deicide, jejichž zpěvákovi Glenu Bentonovi vyhrožovaly militantní ekologové z „Animal Militia" za jeho excesy smrtí. Ve stejné době také došlo v Norsku k vlně žhářských útoků na křesťanské kostely, za které byla odsouzena řada lidí spjatých s Black metalovou scénou.

Mezitím se však schylovalo k událostem podstatně horším. Určitou předzvěstí byla v roce 1991 sebevražda zpěváka Mayhem. Tento hubený Švéd vystupující pod uměleckým pseudonymem „Dead" (vlastním jménem Per Yngve Ohlin) proslul svou naprostou oddaností věci Black metalu. On byl první, kdo použil černobílé malování na obličej (tzv. „Corpsepaint", někdy též „Warpaint"), oblek, ve kterém vystupoval na koncertech, uchovával pod zemí aby nasákl správný hnilobný pach a v metalových kruzích o něm koluje historka, že na jednu zkoušku dorazil s mrtvým havranem v igelitovém pytlíku, z něhož během hraní inhaloval, jak se sám vyjádřil „páchnoucí dech smrti". Dead se dlouhodobě potýkal s vážnými depresivními stavy, umocněnými chronickou neschopností kapely vydat standardní LP, které nakonec vyvrcholily v roce 1991 jeho sebevraždou. Nejprve se pokusil podřezat si žíly, a když se mu to nepodařilo, ustřelil si hlavu brokovnicí. Jeho tělo nalezl Euronymous, a než událost oznámil policii, tak si tělo vyfotil a tyto fotografie zveřejnil. Řada lidí si povšimla zvláštní skutečnosti, že totiž nůž, kterým si Dead pokusil přeřezat žíly, leží položen NA brokovnici, kterou se zastřelil. Je vysoce nepravděpodobné, že by to mohl udělat Dead sám a dlouhodobě se spekuluje s tím, že Deadova sebevražda byla možná spíš vraždou spáchanou Euronymousem, kvůli neustálým sporům v kapele. Policie každopádně Euronymouse neobvinila a ten celou událost využil k vystupňování tlaku proti trendovosti a komercionalizaci metalu, které obvinil z Deadovi smrti. V Mayhem došlo k personálním změnám a na basovou kytaru zde začal hrát již zmiňovaný Count Grishnackh. Ten se 19. 1. 1993 dostal do vazby za žhářské útoky (byl obviněn z vypálení 12 kostelů), ale 3. 3. 1993 byl propuštěn. Souběžně s tím se ale dostal do sporu s bubeníkem kapely Necrobutcherem, který ho ze skupiny vyhodil a všechny basové party nahrál znovu sám. 10. srpna téhož roku se uražený Grishnackh vypravil za Euronymousem s návrhem na vyrovnání za nahrané basové party a možností spolupráce s **Detahlike Silence rec.** Během jednání však Grishnackhovi povolily nervy a Euronymouse třiadvaceti ranami nožem zabil. Vzhledem k tomu, že vedle mrtvoly nechal ležet vlastnoručně podepsaný návrh na vyrovnání, který chtěl, aby mu Euronymous podepsal, nebylo pro policii těžké vraždu objasnit a Count Grishnackh byl odsouzen k 21 letům vězení. Nicméně džin, kterého vypustili z lahve, už se nedal zastavit a krev volala po další krvi.

Na podzim roku 1993 byl za nepřiměřenou obranu odsouzen baskytarista kapely Emperor vystupující pod pseudonymem Tchort, jeho kolega Samoth ze stejné kapely byl odsouzen na 18 měsíců za žhářství a v únoru 1995 byl Faust (vlastním jménem Bard G.Eithun), bubeník téže kapely, odsouzen na 14 let za žhářství, znesvěcení hrobů, krádež a vraždu homosexuála. Ve stejném roce tři členové kapely Amarga Osuculauma zavraždily Nika Rodrogsena, studenta teologie. 23. 6. 1997 pak Jan Nodtveidt z kapely Dissection zavraždil dalšího homosexuála, alžírského imigranta, spolu se svým kolegou Vladem, který předtím zavraždil dvě děti, chlapce a holčičku.

Vzývání zla a smrti přineslo ovoce. Naprosto typické však je, jaké oběti vrazi volili. Kdo by čekal, že bojovníci proti církvi a společnosti si ve své zvrácené logice zvolí za své cíle křesťanské aktivisty, kazatele, kněze nebo dejme tomu křesťanské politiky, musí být zklamán. Místo toho dopadla nenávist opět na hlavy nevinných, nezúčastněných, bezbranných, marginalizovaných či vykořeněných. Vraždy obou homosexuálů jsou naprosto typické. Copak mohli ovlivňovat dění na Black metalové scéně, nebo přispívat křesťanské církvi? Vždyť církev homosexualitu zatracuje! Dalo by se tak říci, že za ní satanisté jen udělali špinavou práci. Ve skutečnosti jsou tito příslušníci marginalizované sociální skupiny vždy dobrým cílem. Ostatně i děti patří do skupiny bezbranných, neschopných se bránit, která je tím dobrým terčem pro všechny „bojovníky za svatou - a jak je vidět i nesvatou - věc".

Každopádně se díky těmto událostem Black metalová scéna v Norsku dostala pod drobnohled policie a celosvětová metalová scéna se od norských satanistů odvrátila. Samotná norská scéna se začala štěpit. Řada lidí se od těchto událostí i od zmiňovaných organizací distancovala a začaly se množit hlasy útočící na samotné vůdčí postavy Euronymouse a Grishnackha, přičemž se jednalo o výtky, které z úst skandinávských black metalistů zaznívají dodnes (pokud jsou ovšem o těchto událostech vůbec ochotni hovořit). Euronymous byl podle nich pouze velkohubý zbabělec, který sice dokázal řadu věcí „rozjet", ale nedokázal je ani udržet pod kontrolou ani je někam dovést, a to včetně vlastní kapely (Mayhem, přestože poměrně plodní, natočili v období od svého vzniku do Euronymousovi smrti vinou neschopnosti dokopat se ke studiové práci jediné dlouhohrající album - *De mysteriis dom Sathanas* - přičemž album bylo natočeno až po Deadově smrti a to přes to, že existovaly pirátské nahrávky jejich vystoupení ještě s Deadem na postu zpěváka. Takto bylo album nahráno v roce 1992 - a vyšlo dokonce až v roce 1994, tedy po Euronymousově smrti - a celé je odzpíval Atila Czihar z maďarských Tormentor.

Zatímco tento ostrý odsudek osoby Euronymouse nesdílejí zdaleka všichni lidé, kteří mají k dané problematice co říci, v zásadě nikdo nezpochybňuje fakt, že Count Grishnackh byl a je pouhá nula. Že je to člověk, který se jen svezl na vlně obliby Mayhem a přitom nijak norské scéně nepomohl ani hudebně, protože Burzum, na rozdíl od Mayhem, je po hudební stránce ubohost, který svou pochybnou popularitu získal jen díky tomu, že jeho zakladatel byl vrahem Euronymouse.

Takováto atmosféra pochopitelně nepřispěla k soudržnosti norské Black metalové scény. Některé kapely zanikly a jejich členové založili nová uskupení, nespojovaná s krvavými událostmi (jedná se například o kapely Satyricon nebo Mortiis), ale poměrně brzy začaly vznikat i zcela nové skupiny, které s popisovanými událostmi skutečně neměly nic společného. Řada lidí byla ve vězení a jejich kapely nemohly vystupovat (Emperor), některé kapely vystupování odmítaly (Darkthrone, Enslaved). **Inner Circle** a **Black Metal Mafia** byly bez vůdců a zanikly. Řada fanoušků jiných metalových odvětví začala Black metalové spolky napadat (inu - kdo seje vítr, sklízí bouři). Ti, kdo měli k dané problematice co říct, mlčeli, protože vše bylo příliš čerstvé. Z „True Norvegian Unholy Black Metal" se tak pomalu stala negativní legenda.

Nicméně legendy neumírají snadno a vždy se najde někdo, koho i tato - v podstatě nesmírně ubohá a nešťastná událost - láká k následování. Tak vznikl Aryan Black Metal.

Dalo se to předpokládat. Na jedné straně stojí neonacisté, které láká každý radikalis-

(pokračování na str. 36)

(dokončení ze str. 35)

mus, násilí a kteří se odvolávají na Vikingské mýty, tak oblíbené mezi skandinávskými black metalisty. Na druhé straně stojí satanisté vyznávající smrt, zlo, nenávist a boj. Je zcela zřejmé, že obě tyto skupiny k sobě mají blízko. Pravděpodobně nejčistší formu zla a iracionální nenávisti na světě představuje právě nacismus. Navíc se v něm významným způsobem objevuje i nordická mytologie a kult síly. Z druhé strany pak neonacisty fascinuje Black metalové opěvování smrti, protože samotný neonacismus na vzývání smrti - ať už cizí nebo vlastní - stojí.

Z kapel, které byly dosud jmenovány, se sice žádná otevřeně k neonacismu nepřihlásila, ale například Darkthrone se v rozhovorech otevřeně hlásili k rasismu a antisemitismu a bubeník Mayhem Necrobutcher se nechal fotit s německou říšskou vlajkou. Nebylo tedy až takovým překvapením, že se Count Grishnackh ve vězení najednou začal ohánět popíráním Holocaustu, čímž si vydobyl významné místo mezi neonacistickými „mučedníky" uvězněnými „židovským systémem" za své názory. Že si ve skutečnosti odpykává trest za vraždu svého kolegy, souputníka a skutečného duchovního otce undergroundové podoby Black metalu neonacisté naprosto ignorují. Pro ně je Grishnackh modlou. Na něj všechny Árijské, NS či Pohanské metalové spolky, které začali v druhé polovině devadesátých let vznikat, přísahají. Z něj si také berou příklad. Hudba, kterou Grishnackh z vězení dále produkuje, se nazývá „Atmosférický Black metal" a jedná se o hudbu striktně „umělou" - tedy nasamplovanou nebo tvořenou přes počítač. Grishnackh ji tvoří sám a podle toho to také vypadá. Poslední album Burzum „Daudi Baldrs" (Baldrova smrt) není ani pro člověka s dobrou vůlí v podstatě poslouchatelné. Pro podobné hudební paskvily se na neonacistické metalové scéně používá vlastní název - říká se jim „Experimentální black metal". V praxi to znamená naprostou rezignaci na jakékoli hráčské umění. Je-li dostatečné alespoň textové poselství, není nutné umět hrát.

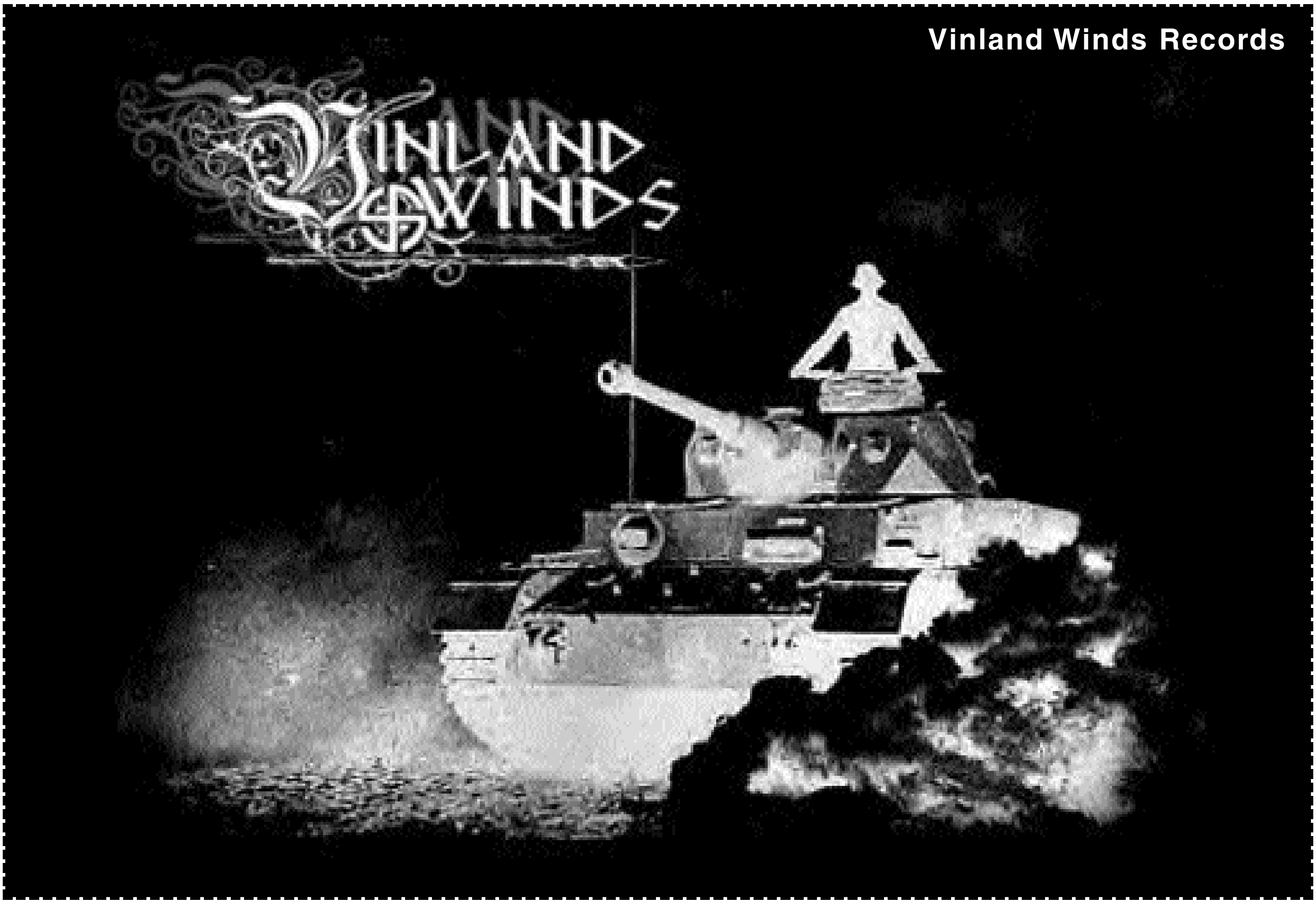
Typickým příkladem takové kapely jsou němečtí **Absurd**. Tuto kapelu založil již v roce 1992 Hendrik „JFB" Mobus, v té době šestnáctiletý. Do povědomí neonacistů se zapsal, vedle jednoznačně nacistických textů, zejména tím, že v roce 1993 spolu se svým spoluhráčem Sebastianem ukopali k smrti dvanáctiletého chlapce. Vzhledem k jeho věku se spolu se svým kolegou z kapely dostal do zařízení pro mládež, které opustil až v roce 1998. Po propuštění opustil rodné Německo (prý kvůli „inkvizičním praktikám policie") a odjel do USA, kde pracoval pro nahrávací společnost **Resistance rec** a **National Alliance**. Vzhledem k jeho činnosti požádaly německé úřady Američany o jeho zatčení a následné vydání zpět do Německa. Americké úřady opravdu Hendrika zatkli, přičemž mu během zatýkání byla zlomena ruka a byl uvězněn. Celá kauza se nějaký čas táhla, ale 29. 6. 2001 byl Hendrik Mobus, i přes kampaň, kterou za jeho propuštění neonacisté, hlavně vůdce NA William Pierce, vedli, do Německa opravdu vydán. Je tak dalším v řadě neonacistických „hrdinů bílé rasy" a „zachránců posvátného árijství", jehož jediné „hrdinství" spočívalo v „neohroženém" zavraždění bezbranného dítěte. Je dobré si pamatovat, koho neonacisté oslavují a koho pokládají za hrdinu, i když se z takové špíny a ubohosti chce člověku zvracet.

Co se týče dalších kapel, hrajících tento styl hudby v kombinaci s militantním rasismem, fašismem a satanismem, jedná se zejména o: Polsko - **Capricornus**, **Gontyna Kry**, **Infernum**, **Graveland/Lord Wind/Thor's Hammer**, **Swastyka**, **Thunderbolt**, **Lssah**, **Fullmoon**, **Veles**, USA - **Grom**, **Before God**, **Vagrant The Noachian**, **Pantheon**, Austrálie - **Abyssic Hate**, **Spear of Longinus**, **Anwariad**, **Destroyer 666**, Ukrajina - **Nokturnal Mortum/Mistigo Varggoth Darkestra**, Německo - **Absurd**, **Aryan Blood**, **Barad Dur**, Rusko - **Kolovrat**, **Temnozor**, Francie - **Kristallnacht**, **Osculum Infame**, Itálie - **Ars Occulta**, **Mors Summa**, Velká Británie - **Eye of Odin** (ex-Squadron), Španělsko - **Nazgul**, Řecko - **Der Sturmer**.

I když není tento seznam v žádném případě úplný, je vidět, že hlavní těžiště této scény skutečně leží ve Východní Evropě, zejména v Polsku. (Dokonce i americká kapela **Grom** je ve skutečnosti složena z Poláků a Bělorusů) Standardním jevem jsou na této scéně kapely složené z jednoho (**Capricornus**, **Lord Wind**, **Thor's Hammer**, **Mistigo Varggoth Darkestra**, **Kristallnacht**, nakonec i **Burzum** či **Bathory**) či dvou (**Graveland**, **Absurd**) „hudebníků". Tento jev je způsoben zejména tím, že je velmi obtížné sehnat hráče ochotné podílet se na tak obskurním a jak hudebně tak textově ubohém žánru. Řada kapel se tak uchyluje k hudbě založené na programování (které nevyžaduje víc lidí než jednoho), nebo alespoň k automatickým bubeníkům, a rezignuje na živé vystupování. Pravdou také je, že pro kapely tohoto druhu moc míst na vystupování, alespoň zatím, není.

Je zbytečné psát víc detailů o většině jmenovaných skupin, protože jsou si podobné jako vejce vejci, jejich názory jsou stejné jako názory ostatních neonacistů (snad jen víc akcentují svůj odpor ke křesťanství) a téměř všechny se nacházejí na samotném dně metalového undergroundu. Za normálních okolností by bylo naprosto zbytečné se těmito hudebními paskvily zabývat hlouběji. Bohužel, nedostatek hudebního talentu si tyto spolky vynahrazují o to razantnější textovou či ikonografickou stránkou a teprve jejich vkročení na půdu neonacismu z nich dělá subjekty našeho zkoumání. Alespoň částečně se snad z této podprůměrnosti vydělují Polští Graveland a Ukrajinští Nokturnal Mortum.

(pokračování na str. 37)

(dokončení ze str. 36)

Kapela Graveland vznikla v roce 1992 a tvoří ji Rob Darken (má vlastní projekt **Lord Wind**, zaměřený spíš na Dark Folk), který obstarává veškeré kytary a zpěv, a Capricornus (má také vlastní projekt **Thor's Hammer**, hrající klasický Aryan Black metal, a další projekt s názvem **Capricornus**), který bubnuje. Mezi lety 1994-1995 v kapele působil ještě Karcharoth (spolu s Darkenem měli projekt **Infernum**), ale ten po vydání prvního LP již zmiňovaných **Infernum** a následném vyšetřování polskou policií „zradil myšlenku NS a obrátil se nalevo" jak se píše v historii kapely. Ne, že by zmíněné kapely někdo obzvlášť obdivoval pro jejich hudební produkci, ale za to si všichni neonacisté libují v jejich ostře antisemitských a nacisticky laděných textech. Jak již bylo řečeno, je-li poselství dostatečně „razantní" není důležité, jak moc nekvalitní je hudba.

To samé nelze říci o **Nokturnal Mortum**. Kapela vznikla již na konci roku 1991, tehdy ještě pod názvem SUPPURATION. K přejmenování na Nokturnal Mortum došlo až v roce 1994. Zakládajícím členem a mozkem kapely je Knjaz Varggoth, který má ještě vedlejší projekt **Mistigo Varggoth Darkestra**, hrající atmosféricko-ambientně-industriální Black metal. Tato kapela původně stála na pozicích typických pro Black metal konce devadesátých let - satanismus obohacený, nebo spíše vytlačovaný, národně pohanskými prvky (aby to bylo srozumitelné - nejedná se nutně o nacionalismus, ale o to konkrétní náboženství, které pro danou skupinu připadá v úvahu. Existují sice české „Norské" kapely, ale přece jen je obvyklejší v našich luzích uctívat Peruna a Svantovíta než Ódina a Thóra.) K posunu směrem k neonacismu došlo až posléze a před tím stačila kapela vydat několik LP, kterým se dostalo na metalové scéně slušného uznání. Nicméně v roce 2001 vydala americká nahrávací společnost THE END, která Nokturnal Mortum produkovala, prohlášení, že přerušuje jakékoli další styky s kapelou, protože ač si váží muziky, kterou kapela produkuje, nemůže v žádném případě podporovat její ideologii, která se stává stále více extrémní. Kapela se veřejně prohlásila za stoupence Árijského Black metalu a vyzvala k válce s židovstvem. Knjaz Varggoth se nyní těší na novou desku, která by měla mít 88 tracků. Kapela vystoupila 25. 12. 2001 i na festivalu KOLOVOROT (Pozor - neplést s ruskou neonacistickou kapelou KOLOVRAT) v Charkově pořádaném ukrajinskou větví BLOOD and HONOUR jako hvězda večera.

Vedle těchto otevřeně neonacistických kapel existuje ještě několik dalších, které stojí někde na půl cesty. Jsou to kapely uznávané oficiálním metalovým světem, které však občas zabloudí na pole agresivního antikomunismu, obvykle provázeném oslavováním německé armády, náboženské nebo etnické (obvykle velmi široce definované) výlučnosti, nebo používáním rétoriky běžné v neonacistických kruzích, avšak nikoli přímo hlásající neonacismus. Jedná se například o švédské Immortal, finské Impaled Nazarene (píseň „Winter War"), řecké Necromantia (a společný projekt Miky Luttinena z Impaled Nazarene a George Zaharopolouse z Necromantia nazvaný Diabolos Rising - píseň "Ilsa (She Wolf Of SS), švédské Marduk (vydali LP „Panzer Division Marduk" opěvující německé Tigry na východní frontě) a zejména nesmírně kontroverzní belgické Ancient Rites. Tato kapela se, stejně jako všechny ostatní jmenované, od fašismu nebo rasismu několikrát velmi razantně distancovala, ale na neonacistické scéně je ctěna, vážena a oslavována. Zejména pak jejich písně „Mother Europe", „Fatherland" nebo „Victory or Walhala" jsou v kurzu. Na druhou stranu kapela samotná nechce mít, alespoň oficiálně, s neonacisty nic společného a na své internetové stránce zveřejnila velký set fotografií ze svého vystoupení v Izraeli, což by ortodoxní neonacisté pravděpodobně neudělali.

Co se týče České republiky, nejvýznamnějšími propagátory myšlenek pohanství spojeného s neonacismem jsou bezesporu kapely **EXCALIBUR** a **BULDOK**. Do jisté míry jsou si obě kapely podobné i ve svém vývoji. Obě začínaly na počátku devadesátých let (Excalibur tehdy ještě pod názvem Diktátor), obě kapely velmi rychle překonaly prvotní „skinheadské" období a přešly na propagování čistého neonacismu a z něj opět jako první přešly na pohanství a ódinismus, obě kapely velmi brzy rezignovaly na hudební vyjádření ve stylu OI a přesunuly se k metalu, obě kapely postupem času nahradily češtinu angličtinou a obě kapely si také v podstatě jako jediné z české scény vysloužily mezinárodní uznání. Buldok zní (například podle názoru Blackera88) jako Kern nebo Vitacit a textové sdělení je, kromě toho, že je zoufale patetické, naprosto neupřímné a vyumělkované. To takový Excalibur (ještě jako Diktátor) se se svým poselstvím moc nepáral. Texty jako „Reálná touha" *Až bude bílá naše zem/my pivečkem to zapijem/Jó to bude oslava/u sochy svatého Václava*, nebo „Kalební" *Vzhůru k výčepu již všichni volají/cesta po čtyřech čeká nás/Zvratky pod nohy pomalu stékají/záchytka bude teď domov náš/* neřkuli jejich kultovní hymnus oslavující hrdé bílé ženy „Holky" *Musíme oprcat hodně žen/aby nebyl český národ poražen/…/Stále mrdej spousty žen/a neciť se zostuzen/Když vypadne ti někdy ven/nasaď ho a šukej jen/Když jdeme šoustat pro radost/nabídněte v posteli místa dost/Bílý warrior je vítaný host/nedělejte ze své díry jobs/ref:Holky, holky roztáhněte nohy/potřebujem válečníky nový* jsou jen malou ukázkou schopností této „jedné z nejlepších NS/WP kapel v Čechách" spolupracující s takovými veličinami světové NS scény jako jsou Brad z anglických Squadron a Ed z Bound For Glory/Before God, kteří pro kapelu složili téměř všechny texty na její poslední LP The Water, the Soil, and the Sand. Ke zhodnocení takovýchto výtvorů nám skutečně chybí schopnosti a skláníme hlavy před nekonvenčností hrdých bílých mužů hájících svá posvátné práva na alkoholismus, zvířecí tupost, psychopatické násilí a tu ubohou špínu, kterou v jejich pojetí představuje sex. Vedle těchto „veteránů" nacistického opěvování pohanství existuje i několik dalších kapel, které se žánrem NS Black metalu nechaly minimálně inspirovat, ale jsou příliš mladé, aby je někdo znal, případně je jejich směřování poněkud odlišné od zbytku neonacistické scény.

První je kapela **AMON** (pro německou nahrávací společnost Nazguls Eyrie prod. používali též jméno **AMON GOETH**, což byl vedoucí koncentračního tábora v Plaszowe a hlavní záporný hrdina Schindlerova seznamu). V kapele zpívá původní zpěvák české Black metalové legendy ROOT, vystupující pod pseudonymem Dr. Fe alias doktor železo a kontakt na kapelu je přes jejího kytaristu - Láďa "Larva" Krupica Černozemní 23 Brno 62700 Česká rep. tel.05/48217145 mob. 0607/670157 larva.amon@volny.cz. Tato kapela se otevřeně nehlásí k žádné extrémně-politické odnoži, pouze k ortodoxnímu Black metalu. Nicméně na jejich albu **„Worship"**, jehož obal je ozdoben obrazem ocelové rukavice, pravděpodobně jen shodou nešťastných okolností používanou též jednotkami SS, je také tato píseň „Židák je kněz" *Krev svou vezdejší, dej nám hned - jen to na tobě chce židák kněz nemusíš myslet, prej všechno je dáno, smíš jenom žrát a srát - tak je to psáno!/Strká vám čenich pod sukně, do poklopce, chce k sobě do stáda jen kastrovaný ovce./Prcačkář největší co země nosí, v prdeli díru máš - tak do mozku musí ... /Židák kněz - židák je kněz/Pár žalmů odříkej a padni na kolena, to přesně po tobě chce ta kasta vyvolená./Vládnout a pořádat běh našich životů, stejná je jejich řeč, jak rudých despotů./Svobodu zabíjet, dusit rozum sílu, kdo věří v Satana má už dávno žrát hlínu./Tak přece rozhodla svatá inkvizice, tak dokuď seš svobodnej, dej ohni sví srdce.../Židák kněz - židák je kněz/* Předpokládám, že název písně pochází ze špatného překladu jména kultovní britské Heavy Metalové legendy Judas Priest. (Správný překlad by zněl Kněz Jidáš.) Jak je vidět, je zde dost jednoznačný antisemitský názvuk. Nebýt toho obalu, dalo by se uvažovat i o tom, že se jedná jen o nešťastnou uměleckou licenci, kdyby další obal jejich desky - Call the master - nebyl ozdoben klasickým Totenkopfem. K tomu se už moc dodat nedá.

Mayhem - Euronymous

Další, kdo se nechal inspirovat, je kapela **DOOMSDAY**, která hraje ve složení: ROB „ABIDOREA" LORD (Radek Martínek, Západní 16, Plzeň - Bolevec) a ERICH „GADONN" ZANN (Radek Chalupa, Planá u Mariánských Lázní), která se k označení „Aryan Black Metal" sice nehlásí, ale její směřování je poměrně jasné. Na jejich CD **„Maleficium"** je mimo jiné píseň „Mezinárodní Žid", ve které se zpívá: *Židovský plán ovládání/ Sk-*

(pokračování na str. 38)

(dokončení ze str. 37)

rytá diktatura/ Fakta, nebo výmysly?/ Potomstvo Svatého Mojžíše/ Krysy roznášející mor/ Vést progresivní válku/ Vraždící Davidova hvězda... Posvátné zednářské království/ Jedna pravda, jedno náboženství/ Podmanit stádo Gojů/ Nadvláda/ Mezinárodní Žid/ Záře árijské rasy/ Židovláda/ Fakta nebo výmysly?/

Pro logicky uvažující jedince je toto poselství naprosto jednoznačné. Ne tak pro kapelu samotnou. Ta se ke zmíněné písni staví takto: *„Někteří lidé nás kvůli tomuto textu chápou jako fašisty, čímž se vlastní blbostí přivádějí do kurevského klamu. THE INTERNATIONAL JEW je název, pod kterým vydal známý průmyslník Henry Ford v USA knihu či pamflet s názvem PROTOKOLY SIÓNSKÝCH MUDRCŮ... Výsledkem hospodářské krize a vzrůstajícího antisemitismu, byla válka proti Židům a na 6 milionů mrtvých z jejich řad. Nicméně je tu antisemitismus a fašistický extremismus na jedné straně, a židovské finance ovládající média, bankovní sféru a průmysl na straně druhé. My se ptáme: KDO MI POVÍ PRAVDU?!"* Toto je klasická metoda „mlžení". Kapela napíše text, který je jednoznačně antisemitský, a pak o něm mluví, jako že antisemitský v žádném případě není. Kdo takový text nemá k dispozici, nemůže pochopitelně posoudit, zda se skutečně jedná o antisemitismus či nikoliv, a obvykle věří kapele. Pokud by něco takového skutečně napsali, tak by přece nelhali, když se taková věc dá jednoduše ověřit, ne? Známe dobře ty případy neonacistů, filofašistů či rasistů, kteří se dušují, že žádní neonacisté, filofašisté nebo rasisté nejsou („Já nejsem rasista, ale..."). Celý vtip spočívá v tom, jestli chci dotyčnému věřit to, co mi říká, a nebo jestli chci věřit tomu, co dotyčný dělá. Zvolím-li druhou variantu a zaměstnám nejen svoje uši, ale i svůj mozek, obvykle jsem schopen přesně určit, o co se jedná. Budu-li věřit jen tomu, co dotyčný tvrdí, aniž bych jeho tvrzení porovnával s jeho chováním, pak jsem ztratil soudnost a zasloužím si, aby mě podobní v-žádném-případě-ne-fašisté tahali za nos.

Poslední pro nás zajímavou kapelou je **OGMIAS** (keltský bůh výřečnosti, kontakt: Patrik Vrba, Šumavská 20, 602 00 Brno). Kapela se ke svému politickému přesvědčení hlásí velmi otevřeně. Původně hrála pod názvem GUDLOS (norsky „bezbožný"), ale od roku 1998 - *„...GUDLOS neodpovídá již jejich představám, vlasteneckému cítění a hrdosti k odkazu předků. Tu OGMIAS stává se jménem tím vyvoleným pro pojmenování nejprudším žárem vzplanuvší záště vůči sionisticko-křesťanským lžím a teroru, jímž odstranili kulturu o jejíž opětovné oživení OGMIAS usiluje."* - jak se píše na jejich internetové stránce. Ostatně nejjednodušší bude nechat mluvit samotné trio Šakal-Misty, Frost-Duke a Dominus:

*„Jsme pohané, jde nám o znovuočištění naší keltsko-slovanské krve a národa, jde nám o navázání na dobu dávnou, kdy čistota duše i země mocnou slula, kdy si člověk ještě uvědomoval, že příroda je cosi vyššího než je on sám. Vládnoucí mocí dnes - to sdružení komunistů, židů a podobné lůzy ničí vše, co uznáváme! Je to opačná strana barikády. Smrt všem, kdož maří očistu kultury a národa!!!... Náš národ byl znečištěn odporným dechem sionismu a svátosti! Vše tohoto druhu je nutné zničit - jakýmkoli způsobem, za jakoukoli cenu!!!... Anarchista, feťák, cikán, žid - vše je přednější než čistý našinec, marnost nadevše, lidé zapírají svoji krev!!! Lůza vládcem, nacionalista vlastizrádcem. Můj národ, mí pohanští předkové, moje keltsko-slovanská krev, oh - dnes jen ruiny a popel!... **Čo by si chcel odkázať sfetovaným anarchistickým crust core mother fuckerom?** Hroty našich bajonetů čekají!!!!!* (Chucky - Misty Frost, zpěvák, rozhovor pro slovenský fanzin Black Rites č.4)

Grom

***V jakém světle je u Tebe kapela ENOCHIAN? Doslechl jsem se, že se prý hlásí k fašismu.** ENOCHIAN je kapela, jejichž muzika je velice dobře stravitelná, ale podle mě trochu moc norská! Nevím, co si mám myslet o kapele, která se ochotně fotí s norskou vlajkou - to se do hajzlu stydí za to, že jsou to Češi?!!! Též na sólovkách můžeš vidět členy černé smečky v červených „áčkařských" kalhotách. Má to snad něco společného s black metalem? A fašismus? Pokud se zastávají toho, co se našemu národu dělo za II. světové války, tak jsou to burani, ale nejen oni, ale všichni, kdo by se toho chtěli zastávat! Další věc je, že trochu nacionalismu a národní hrdosti nikomu neuškodí a pokud tomuto vlastenectví a boji proti feťákům a privilegování kočovných kmenů říkají lidé fašismus, zřejmě ani neví, co vypouští z huby a měli by se nad sebou zamyslet! To je totiž ta zaslepenost, proti které OGMIAS bojují!* (Šakal, baskytara, rozhovor pro zin MOBILIZÁCIJA NARÓDOV č.2)

Nepřátel máme samozřejmě dost a po vydání našeho nového počinu „Despair" jich dozajista přibudne hlavně z řad křesťanů, anarchistů, feťáků a jiné špíny národa. Netajíme se naším nacionálním (pro blbce vlasteneckým) cítěním a proto jsme si tolik jisti předchozí větou. (Duke Dominus, kytara, rozhovor pro slovenský zin Empire č.2).

S nad ještě víc než u **DOOMSDAY** zde platí to, co již bylo řečeno. Fašistou není jen ten, kdo se k tomu otevřeně přihlásí, ale v první řadě ten, kdo se fašisticky chová. A směsice nacionalismu, rasismu, antisemitismu, antikomunismu/antianarchismu, touhy po nedefinované „očistě" a iracionální nenávisti - tak, jak jí všichni členové **OGMIAS** prezentují - se jmenuje fašismus už od dvacátých let. Ať se to pánům Šakalům, Misty Frostům a Duke Dominům líbí nebo ne. A ono se jim se to ve skutečnosti líbí.

Poslední, kdo ještě zbývá, jsou nahrávací společnosti. Zatím jedinou nahrávací společností zaměřenou na tuto Árijsko/pohanskou tvorbu u nás jsou Eclipse Prod. Nejprve vznikl stejnojmenný fanzin, který funguje od prosince 1997 a od září 1998 existuje i vlastní distro. Tuto společnost tvoří BLACKY (Martin Svoboda, 62500 Brno tel.: 0604/245716) a LORD OGRONIOS (Bohumil Frantal 62500 Brno tel: 0607/528137), přičemž vedle CD **Ogmias** „Keltský hněv" vydávají ještě polskou kapelu **Arkona** a české **Inferno** (Tomáš Trombik, Nedbalova 1713, 735 06 Karviná - N.Město) a **Trollech** (Bohumír Kaše, Francouzská 32, 307 06 Plzeň). V obou případech se jedná o Black/pagan metalové kapely, u kterých však není jisté jejich politické zaměření. Respektive - u **Trollech** chybí jakýkoli náznak čehokoli, co by se dalo spojit s neonacistickou scénou, s výjimkou toho, že jejich desky vydává firma vydávající neonacisty. U **Inferna** je to asi jinak. Kapela se nechává fotit s českou vlajkou (což by samo osobě neznamenalo nic) a v tričkách Graveland a Gontyna Kry, což už něco vypovídá. Vedle jmenovaných kapel prodává Eclipse Prod. i vlastní tričko s nápisem „Slavonic Power" a s motem: *"Ještě se takový nenarodil a neobjevil pod sluncem, který by dokázal naši sílu zlomit. My jsme si přivykli na to, že vládneme cizím krajinám, a ne aby někdo jiný vládl nad naší. V tom jsme si jisti, dokud existuje vojna a meče."* Nevíme, jestli se jedná o překlad z nějakého neslovanského jazyka, ale víme jistě, že alespoň na naši českou historickou realitu tento výrok nepasuje. Mezi všemi, koho Eclipse Prod. „nemají rádi": **FUCK OFF:** Hlen z kapely **UPSIDE DOWN** (ČR) *...za jeho anarchistické názory a projevy proti „všemu"!* To jen tak pro pořádek, kdyby ještě někdo váhal, kam si dotyčné pány zařadit, a jestli jim náhodou trochu nekřivdíme.

Připojili bychom ještě zmínku o slovenském fanzinu **Black Rites**, který vydává člověk používající přezdívku Blacker88. V jeho zinu, zaměřeném výhradně na Black Metal pohansko-nacistického typu, najdete mimo jiné i rozhovor s Buldok nebo texty Beowulf. Zde je propojení mezi Black metalovou a NS skinheadskou scénou naprosto zřejmé.

Na druhou stranu, nebylo by dobré podobné spolky přeceňovat. Gudlos za dobu své existence hráli podle vlastních slov asi čtyřikrát, Ogmias se na koncertování nechystají vůbec a o nějakých **DOOMSDAY** nikdo neví. V obrovském množství metalových kapel hrajících na našem území se těch pár pronacisticky laděných partiček ztratí. Zatím.

Mysticus

Otázka je, jak se bude tato scéna vyvíjet. Black metal je v posledních několika letech na vzestupu zejména proto, že nabízí mladým lidem rychle a jasně odpovědi na řadu jejich otázek a hlavně na jejich frustrace. To, co tyto mladé spojuje, je pocit, že na světě není vše tak, jak má být. Protože jsou mladí (a nebudeme si zastírat že i méně vzdělaní, protože Black metal ve své většině oslovuje spíš mládež učňovskou než studenty), mají tendenci problémy, které okolo sebe vidí, personifikovat a hledat nepřítele který „za to může". V tomto směru je Aryan Black metal nesmírně vhodný, protože seznam jeho nepřátel je velmi dlouhý a na rozdíl od klasického Black metalu pracuje s o něco subtilnější a zároveň zvráceně přitažlivější argumentací. Navíc vývoj na této hudební scéně obvykle běží v několikaletých cyklech, během kterých je na výsluní jeden konkrétní styl. (Nyní je to Black, před tím to byl Doom, ještě před tím Death a ještě před tím Trash). Poté, co se daný styl vyhoupne na vrchol popularity, značné množství kapel ho začne kopírovat. Jeho hudební špička se potom většinou posune směrem ke komerčněji využitelnějším stylům a jeho underground se posune k extrému - ať už hudebnímu nebo textovému. Zbytek kapel pak ještě nějaký čas jede ve vyjetých kolejích a nakonec zanikne na nedostatek nápadů. Aryan Black metal je ostatně jen oním extrémním křídlem umírajícího Black metalu (zatímco třeba **Emperor** či **Dimmu Borgir** se dostali na opačnou stranu a do Black metalu přinesli prvky symfonické hudby a jsou i komerčně velmi úspěšní.) Obdobně je to s oblibou pohanských náboženství. Obliba Vikingské mytologie je poměrně dlouhodobá, ale pochopitelně výlučná. Řada lidí, zejména z východní Evropy, se proto bude v budoucnu víc a víc obracet k tradicím slovanským (a tam kde to je historicky alespoň trochu možné i k tradicím keltským), jak se to začíná projevovat na již zmíněných BaH pobočkách v Rusku, Ukrajině a Polsku. Rádoby slovanské, ve skutečnosti pouze nacistické, spolky pak možná budou mít lepší šanci pod rouškou „slovanského pohanství" působit na mladé lidi hledající alternativu k současnému systému.

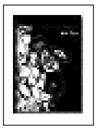
Na samý závěr bychom rádi připomněli jednu věc - ne každá metalová (a dokonce ani každá Black metalová) kapela je nacistická. Existuje řada skupin, které proti fašismu aktivně vystupují, za všechny bychom jmenoval kapelu Napalm Death, kteří neváhají dát své antiautoritářské a sociálně uvědomělé názory jasně najevo, případně je i náležitě hájit. A propojování s metalovou, ba i Black metalovou, scénou známe i my. Příkladem mohou být SXE kapely **Liar** nebo **Congress**, nebo anarchizující **Rumble Militia** z Německa.

Poslední poznámka je určena fanouškům metalové hudby: Nacismus není skutečnou alternativou, pouze lživým pokusem, jak vás svést od vlastního kritického myšlení na cestu poslušnosti vůdcům různých obskurních nazi-partiček. Pokud hledáte nové cesty, hledejte je především v sobě a ne v heslech ubožáků jako je Varg Vikernes. **MILUJTE HUDBU A NENÁVIĎTE FAŠISMUS!** ●

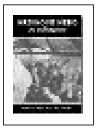
Br

NABÍZÍME Z NAŠÍ DISTRIBUCE

PROGRAMOVÝ KONCEPT ANTIFAŠISTICKÉ AKCE - 2001
Programový koncept české Antifašistické akce konečně kvalitně prezentuje myšlenky antifašismu - nikoli toho liberálního směru, který neustále dělá nátlak na „demokratické“ struktury, aby za něj bojovaly. Tento antifašismus - tragikomedie lidské pasivity. Antifašistická akce se hlásí k myšlenkám tzv. revolučního antifašismu. Proudu, který nebojuje jen proti těm nejmarkantnějším projevům ultrapravice, ale ze zkoumání širších celospolečenských souvislostí útočí na samotné stavební prvky a příčiny vzniku fašistické a nacistické ideologie. Kapitoly jako „...sociální boj...“, „státní antifašismus???“, „příčiny jsou v systému“ nebo „souvislosti fašismu a kapitalismu“ odráží stěžejní postoje revolučního antifašismu.
Programový koncept si můžete objednat na našem telefonním kontaktu, cena je 10 Kč.

HRDINOVÉ NEBO ZLOČINCI?
Tato publikace vydaná původně anglickou Antifašistickou akcí barvitě vypráví historii militantního antifašistické boje ve Velké Británii. Příběh začíná na přelomu 20. a 30. let s nástupem Mussoliniho k moci a pokračuje odchodem anglických antifašistických dobrovolníků do boje proti Frankovi. éPublikace zkoumá podrobně každou periodu antifašistického boje až dosoučasnosti a působení Antifašistické akce.
Publikaci „Hrdinové nebo zločinci?“ si můžete objednat na našem telefonním kontaktu, cena je 30 Kč.

?

připravujeme:
VE JMÉNU ALLÁHA (DĚJINY ISLÁMSKÉHO RADIKALISMU)
Doba předkřesťanská, předislámská a islámská. Výboje a vnitřní spory, vpád Mongolů, Osmani, okupace Západem, Izrael a Palestinci až do dnešních dnů.

NAŠE PROPAGAČNÍ MATERIÁLY

(ČASOPISY, BROŽURY, TRIČKA, MIKINY, NÁŠIVKY, PLACKY, SAMOLEPKY, PLAKÁTY...)

můžete sehnat přes kontaktní adresy nebo taky přímo v

EMERGENCY RECORDS (bývalý BASS RIOT), Chvalova ul., Praha 3

KNIHKUPECTVÍ BRUNDIBÁR (v prostorách kavárny UTOPIA), roh Wenzigovy a Bělehradské ul., Praha 2

INFOSHOP ve squatu MILADA (u VŠ kolejí), Praha 8

MAXIMUM UNDERGROUND, Jilská ul., Praha 1

INFOCENTRUM, Sochařská ul., Praha 7

KLUB 007 STRAHOV

POSKYTUJE PROSTOR BENEFIČNÍM AKCÍM

Klub 007 Strahov, koleje ČVUT, blok 7, Vaníčkova 7, 169 00 Praha 6, e-mail: klub@klub007strahov.cz

KONTAKTY NA SKUPINY ANTIFAŠISTICKÉ AKCE

Antifašistická akce Praha (AAP)
INTERNET: http://afa-cz.antifa.net
E-MAIL: afa-praha@volny.cz
TELEFON: 0606 / 528 470
POŠTA: AFA Praha, P. O. Box 81
100 81 Praha 105

Antifašistická akce Brno (AAB)
E-MAIL: afabrno@centrum.cz

Antifašistická akce Náchod (AAN)
POŠTA: AFA Náchod, P. O. Box 73
547 01 Náchod

Antifašistická akce Zlínsko (AAZ)
INTERNET: http://aaz.antifa.net
E-MAIL: aaz@centrum.cz

Antifašistická akce Jihlava (AAJ) (ex-JAS)
INTERNET: http://aaj.antifa.net
E-MAIL: afa-jihlava@post.cz

KONTAKTY NA SPOLUPRACUJÍCÍ SKUPINY ANTIFAŠISTICKÉ AKCE

Antifašistická akce Pardubice (AAPce)
E-MAIL: afapardubice@ziplip.com
POŠTA: AFA Pardubice, P. O. Box A6
530 01 Pardubice 1

Antifašistická akce Kralupy nad Vltavou (AAKnP)
TELEFON: 0606 / 916 477

Antifašistická akce Bystřice pod Hostýnem (AABpH)
TELEFON: 0605 / 419 830

Antifašistický odpor Přerov (AOP)
E-MAIL: aop@email.cz

Antifašistická skupina FSA (AS-FSA)
INTERNET: http://fsa.anarchismus.cz
TELEFON: 0604 / 924 353

Antifašistická akce Bratislava - Slovensko (AABla)
E-MAIL: bacityafa@yahoo.com

KONTO NA STÍHANÉ ANTIFAŠISTY

AFA - Komerční banka - číslo účtu:

51369770227/0100

